அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி வெளியீடு

॥ श्रीः ॥

॥ ஶ்ரீ: ॥

"एषा शंकरभारती विजयते निर्वाणसौख्यप्रदा"

ஏஷா ஶங்கரபா⁴ரதீ விஜயதே நிர்வாணஸௌக்²யப்ரதா³

श्रीजगद्गुरुग्रन्थमाला

ஶ்ரீ ஜக³த்³கு³ரு க்³ரந்த²மாலா

॥ हस्तामलकीयभाष्यम् ॥

ஶ்ரீ ஹஸ்தாமலகீய பா⁴ஷ்யம்

ஶ்ரீ வாணீவிலாஸ் பிரஸ்
ஶ்ரீரங்கம்.
1981

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ समर्पणम् ॥

श्रीमच्छंकरदेशिकस्य महिता मूर्तिद्वयी या स्थिता
तत्रैका हि तिरोबभूव विजने केदारनाथस्थले ।
अन्या वर्णमयी तु भाष्यनिचयस्तोत्रप्रबन्धात्मना
सर्वत्रैव समुज्वला विजयते ताभ्यां तनुभ्यां नमः ॥ १ ॥

यस्तत्रास्ति लघुप्रबन्धनिचयः स्तोत्राणि भूयांसि वा
तेषां द्राविडभाषयाऽनुवदनं विद्वद्वरैः कारितम् ।
श्रीमच्छंकरसेविनी सुसमितिः सम्यक्प्रकाश्याधुना
विद्यातीर्थपदे समर्पयति तत् लोकोपकारक्षमम् ॥ २ ॥

शंकरगुरुसंस्थापितसर्वजगद्वन्द्यशारदापीठम् ।
शंकरसेवासमितिः प्रकरणमालार्पणादलंकुरुते ॥ ३ ॥

शंकरगुरुवररचितप्रकरणमालां शुभानुवादयुताम् ।
शंकरपरंपरागतविद्यातीर्थे समार्पिपत्समितिः ॥ ४ ॥

शंकरसेवारसिकाः शांकरसिद्धान्तसारसर्वस्वम् ।
शंकरसेवासमितिप्रकटनमालां सदाऽपि सेवन्ताम् ॥ ५ ॥

முன்னுரை.

ஸ்ரீ ஆதிசங்கரபகவத்பாதர் இயற்றிய **ஹஸ்தாமலகீய பா⁴ஷ்யம்** இந்த வெளியீட்டில் அடங்கியுள்ளது.

ஹஸ்தாமலகீயம்: (12 சுலோகங்கள்) ஸ்ரீ பகவத்பாதர் வாரணுசியில் தன் 9 - வது வயது முதல் 16 - வயது வரை தங்கி எல்லா பாஷ்யங்களையும், பிரகரண கிரந்தங்களையும் ஸ்தோத்திரங்களையும் இயற்றினர். தன் சரீரத்தை கங்கையில் தியாகம் செய்ய உத்தேசித்தபோது வியாஸ பகவான் தோன்றி தான் எழுதிய ப்ரஹ்ம சூத்திரத்துக்கு சரியான பரஷ்யத்தை ஸ்ரீ சங்கரர் எழுதியுள்ளதைக் கேட்டு ஆனந்தித்து ஸ்ரீ சங்கரர் சரீரத்தை தியாகம் செய்யக்கூடாது என்று தடுத்து உலகத் தில் உள்ள துர்மதங்களைக் களைத்து அத்வைத ஸ்தாபனம் செய்யும்படி கட்டளை இட்டார். ஸ்ரீ சங்கரருக்கு ஜனன காலத்தில் பரமசிவனின் அனுகிரஹத்தால் கொடுக்கப்பட்டது. எட்டு வயது ஸந்யாஸம் பெற்றதால் அது மீண்டும் எட்டுவயதாக 16 ஆயிற்று. இப்போது ஸ்ரீ வியாஸ பகவானின் ஆசியினுல் காசி விசுவேசுவரர் அனுகிரகம் செய்தது மீண்டும் 16 வயது. இந்த ஆசியைப் பெற்று ஸ்ரீபகவத்பாதர் தன் சிஷ்யர்களுடன் பல இடங்கள் சென்று அத்வைதத்துக்கு விரோதமாக துர்மதங்களைப் பிரசாரம் செய்துவந்தவர்களை வாதத்தில் வென்று திக்விஜயம் செய்து வந்தார். பகவத்பாதருக்கு காசியில் முதல் சீடராக அமைந்தவர் **ஸ்ரீ ஸநந்தனர்** என்பவர். இவர் திருச்சி ஜில்லா ஸ்ரீரங்கத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள ஊரைச் சேர்ந்தவர். இவரே பின்பு **"பத்மபாதர்"** என்று அழைக்கப்பட்டவர். இரண்டாவது சீடராக அமைந்தவர். மாஹிஷ்மதி நகரில் இருந்த பூர்வாசிரமத்தில் **மண்டனமிசிரர்** என்று சொல்லப்பட்டு ஸந்யாஸ ஆசிரமம் பெற்றபின் **ஸ்ரீ ஸுரேசுவராசாரியார்** என்ற யோக பட்டம் பெற்றவர். ஆசார்யாளுக்கு மூன்ருவது சிஷ்யராக அமைந்தவர் **ஸ்ரீ ஹஸ்தாமலகர்**. ஸ்ரீ பகவத்பாதர் விஜய யாத்திரை செய்துகொண்டு தென்னிந்தியா வின் மேற்கு சமுத்திரக் கரையிலுள்ள கோகர்ண க்ஷேத்திரத்தில் உள்ள மகேசுவரரை வணங்கிவிட்டு தன் சிஷ்யர்களுடன் அருகாமையில் உள்ள ஸ்ரீ பலிபுரம் என்ற ஊருக்குச் சென்ருர். அது பெரிய பிராமண அக்ரஹாரம்.

அங்கு பிரபாகரர் என்ற பிராம்மண சிரேஷ்டர் இருந்தார். அவருக்கு 13 வயதுள்ள ஒரு புத்திரன் இருந்தான். பிறந்தது முதல் இந்தக் குமாரன் ஒரு வார்த்தைகூட பேசுவதில்லை. உலக வஸ்துக்களில் இவனுக்கு பற்று இல்லை. சிறந்த அழகு வாய்ந்தவன். தங்கள் ஊருக்கு ஒரு மகான் வந்திருப்பதைக் கேட்டு பிரபாகரர் பேச்சு வராத தன் குழந்தையையும் அழைத்துக் கொண்டுவந்து இருவரும் ஸ்ரீ சங்கரரை வணங்கினுர்கள். சிறுவன் நமஸ்காரம் செய்தவன் எழுந்திருக்கவே இல்லை. ஸ்ரீ பகவத் பாதர் கையைப் பிடித்து குழந்தையை தூக்கினுர். (இது ஹஸ்த தீக்ஷையாகிவிட்டது.) பிரபாகரர் ஸ்ரீ பகவத்பாதரைப் பார்த்து 13 வயதாகியும் இக்குழந்தை பேசுவதில்லை. இவனுக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. உபநயனம் செய்து வைத்தேன். ஆனுல் வேதத்தைப் படிப்பதில்லை. மற்ற பையன்களுடன் விளையாடுவது இல்லை. பையன்கள் இவனை அடித்தாலும் இவன் கோபித்துக் கொள்வதில்லை. சில நாள் சாப்பிடுவான். சில நாள் சாப்பிட மாட்டான். நாம் சொன்ன

தைச் செய்யமாட்டான் நானும் அவனைக் கோபித்துக்கொள்வதில்லை. ஏதோ பூர்வ ஜன்ம கர்மாவால் வளர்ந்துகொண்டு வருகிறான் என்றார். (இது உலகப்பற்றில்லாத ஞானியின் லக்ஷணம்) அச்சிறுவனைப் பார்த்து ஸ்ரீ சங்கரர் "நீ யார்? ஏன் இப்படி ஜடம்போல் இருக்கிறாய்" என்று கேட்டார். அதற்கு அந்தச் சிறுவன் 12 சுலோகங்க ளில் பதில் சொன்னான். இவைதான் **"ஹஸ்தாமலகீயம்"** என்பது முதல் சுலோகத்திலேயே "நான் என்பது ஜடப்பொருள் அல்ல - ஜடத்தை (உலகத்தை) ஊக்குவிப்பது "நான் ப்ரஹ்மம்" தான் என்று சொல்கிறார். இதே கருத்தை 12 சுலோகங்களில் விளக்குகிறார். அத்வைத சாஸ்திரத்தின் ஸாராம்சத்தை உள்ளங்கனி நெல்லிக்கனிபோல் விளக்கியதால் இச்சிறுவனுக்கு ஸந்நியாஸம் கொடுத்து **"ஹஸ்தாமலகர்"** என்ற யோக பட்டத்தையும் பகவத்பாதர் இவருக்கு அளித்தார். (ஹஸ்தம் = கை ஆமல்கம் = நெல்லிக்கனி) இவருடைய சுலோகங்கள் என்றதால் ஹஸ்தாமலகீயம் என்று கிரந்தத்துக்குப் பெயர் வந்தது இந்த 12 சுலோகங்களின் சாராம்சமும், ஆசார்யாள் அருளிய தசசுலோகீயின் ஸாராம்சமும் ஒரே மாதிரி யானது. பகவத்பாதர் தன் சிஷ்யனுடைய ஹஸ்தசமலகீயத்துக்கு பாஷ்யம் எழுதி அனுகிரகித்திருக்கிறார். இதுதான் **ஹஸ்தாமலகீய பாஷ்யம்** என்பது. பகவத்பாதர் பிரபாகரிடம் முன் ஜன்மாவில் இவன் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் கற்ற சிறந்த ஆத்ம ஞானி. இல்லையேல் இப்படி இருக்கமாட்டான். இவனுக்கு உலகப்பற்று கிடையாது. தன் சரீரத்திலேயே இவனுக்கு ஆசை இல்லை. இவன் உங்களைப்போன்ற கிருஹஸ்தர்களுக்கு உதவாதவன். அதனால் நான் என்னுடன் அழைத்துச் செல்கிறேன் என்றார். இந்த 12 சுலோகங்களைத் தவிற வேறு எந்தக் கிரந்தத்தையும் இவர் இயற்றவில்லை. ஸ்ரீ சங்கரருடன் கூடவே இருந்து வந்தார். இவர்தான் துவாரகா பீடத்தில் அமர்ந்த முதல் பீடாதிபதி ஆவார். ஹஸ்தாமலகீய பாஷ்யத்தைப் படித்தால் ஸ்ரீபகவத் பாதரின் தசசுலோகீக்கு இதுதான் வியாக்யானம் என்று மனதில் தோன்றும்.

இது கடினமான அத்வைத தத்துவத்தை திருஷ்டாந்தம் மூலம் நன்கு விளக்கிக் காட்டுகிற கிரந்தம். நன்றாக ஆசார்ய பாஷ்யம் படித்தவர்கள்தான் இதற்கு விளக்கம் கூறமுடியும். **ஸ்ரீ K.S. வெங்கட்ராம சரஸ்திரிகள்** வியாகரண சிரோமணி யும் நன்கு வேதாந்தம் படித்தவருமாவார். பல வேதாந்த புஸ்தகங்களை எழுதியவர். ஸ்ரீ சங்கர க்ருபா உதவியாசிரியராக 20 வருஷங்கள் பணியாற்றியவர். தன் வேதாந்த ஞானத்தை உபயோகப்படுத்தி ஹஸ்தாமலகீய பாஷ்யத்துக்கு விசேஷ உரையை யும், சுலோகங்களுக்கு பதவுரை, விரிவுரை இவைகளையும் எழுதிக்கொடுத்து நமக்கு உதவி இருக்கிறார். அவருக்கு எமது நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

சிருங்கேரி ஸ்ரீ ஜகத்குருக்களின் அனுக்ரஹம் இல்லாவிடில் இம்மலர் வெளிவந்திருக்க முடியாது. ஆகவே இம்மலரை அம் மஹான்களின் திவ்ய பாதார விந்தங்களில் வணக்கத்துடன் ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

.**K.V. சுப்பரத்னம் அய்யர்**,
பொதுக்கார்யதர்சி.
அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி

॥ श्रीः ॥

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ हस्तामलकीयभाष्यम् ॥

ஸ்ரீ ஹஸ்தாமலகீய பா⁴ஷ்யம்

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசார்யர் இயற்றியது.

(மங்கள சுலோகம்)

यस्मिन् ज्ञाते भवेत् सर्वं विज्ञातं परमात्मनि ।
तं वन्दे नित्यविज्ञानमानन्दमजमव्ययम् ॥ १ ॥

யஸ்மின் ஜ்ஞாதே ப⁴வேத் ஸர்வம் விஜ்ஞாதம் பரமாத்மனி ।
தம் வந்தே³ நித்யவிஜ்ஞானமானந்த³மஜமவ்யயம் ॥ 1 ॥

यस्मिन् = எந்த,
யஸ்மின்

परमात्मनि = பர பிரஹ்மம்,
பரமாத்மனி

ज्ञाते (सति) = அறியப்பட்டபொழுது,
ஜ்ஞாதே (ஸதி)

सर्वं = எல்லா பதார்த்தமும்,
ஸர்வம்

विज्ञातं = அறியப்பட்டதாக,
விஜ்ஞாதம்

भवेत् = ஆகுமோ,
ப⁴வேத்

नित्यविज्ञानं = அழிவற்ற சைதன்ய ஸ்வரூபராயும்,
நித்யவிஜ்ஞானம்

आनन्दं = ஆநந்தஸ்வரூபராயும்,
ஆனந்த³ம்

अजं = பிறப்பற்றவராயும்,
அஜம்

अव्ययं = நாசமற்றவராயுமுள்ள,
அவ்யயம்

तं = அந்த பரமாத்மாவை,

தம்

वन्दे = வணங்குகிறேன்.

வந்தே³

(காரணமான மண்ணை அறிந்து விட்டால் அதன் காரியமான குடம், சால், பானை முதலியவை அறியப்பட்டவையாக ஆகிறது. அதுபோல் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் மூலகாரணமான பிரஹ்மத்தை அறிந்து விட்டால், எல்லா வஸ்துக்களும் அறிந்ததாக ஆகும். காரண வஸ்துவே காரிய வஸ்துக்களாக மாறி இருப்பதால், காரியங்கள் காரணத்தைக்காட்டிலும் வேறான தனிப்பொருளல்ல. உண்மையில் வேறாக இல்லாவிட்டாலும், வேறு வஸ்துபோல் தோன்றுவதால் அவை பொய்யானவை. உண்மையான பிரஹ்மத்தை அறிந்து விட்டால், அறியவேண்டியதாக வேறு உண்மைப் பொருள் ஒன்றுமில்லை என்று கருத்து).

यदज्ञानादभूद्द्वैतं ज्ञाते यस्मिन्निवर्तते ।
रज्जुसर्पवदत्यन्तं तं वन्दे पुरुषोत्तमम् ॥

யத³ஜ்ஞாநாத³பூ⁴த்³த்³வைதம் ஜ்ஞாதே யஸ்மிந்நிவர்ததே ।
ரஜ்ஜுஸர்பவத³த்யந்தம் தம் வந்தே³ புருஷோத்தமம் ॥

यदज्ञानात् = எவரை அறியாததால்,

யத³ஜ்ஞானாத்

द्वैतं = இரண்டான பிரபஞ்சம்,

த்³வைதம்

अभूत् = தோன்றியுள்ளதோ,

அபூ⁴த்

यस्मिन् = எவர்,

யஸ்மின்

ज्ञाते = அறியப்பட்டபொழுது,

ஜ்ஞாதே

रज्जुसर्पवत् = கயிற்றில் தோன்றிய பாம்புபோல்,

ரஜ்ஜுஸர்பவத்

अत्यन्तं निवर्तते = முழுவதும் விலகிவிடுகிறதோ,

அத்யந்தம் நிவர்ததே

तं = அந்த,

தம்

पुरुषोत्तमं = புருஷோத்தமனை,

புருஷோத்தமம்

वन्दे **வந்தே³**	=	வணங்குகிறேன்

(கயிற்றை பிராந்தியால் பாம்பாகப் பார்க்கிருன். இது கயிறு என்று அறியாததால், அவனுக்குக் கயிறே பாம்பாகத் தோன்றுகிறது. நன்ருக கவனித்துப் பார்த்து 'இது கயிறுதான்' என்று தெரிந்துவிட்டால், பிறகு பரம்பு தோன்றுவதில்லை. கயிறுதான் தெரிகிறது. இதுபோலவே பிரஹ்மத்தை அறியாததால், அந்த பிரஹ்மமே பிரபஞ்சமாக தோன்றுகிறது. ஆசார்ய உபதேசத்தால் பிரஹ்மத்தை அறிந்துவிட்டால், அக்ஞானம் விலகினதும், அக்ஞானத்தால் தோன்றிய பிரபஞ்சமும் மறைந்து பிறவி மரண மற்ற பேரானந்த நிலையை அடைகிருன்.)

यस्योपदेशदीधित्या चिदात्मा नः प्रकाशते ।
नमः सहुरवे तस्मै स्वाविद्याध्वान्तभानवे ॥ ३ ॥

யஸ்யோபதே³ஶ தீ³தி⁴த்யா சிதா³த்மா நஃ ப்ரகாஶதே ।
நமஃ ஸஹுரவே தஸ்மை ஸ்வாவித்³யாத்⁴வாந்தபா⁴னவே ॥ 3 ॥

यस्य **யஸ்ய**	=	எவருடைய,
उपदेशदीधित्या **உபதே³ஶதீ³தி⁴த்யா**	=	உபதேசமாகிற கிரணத்தால்,
चिदात्मा **சிதா³த்மா**	=	சைதன்யஸ்வரூபமான ஆத்மா,
नः **நஃ**	=	நமக்கு,
प्रकाशते **ப்ரகாஶதே**	=	விளங்குகிறதோ,
स्वाविद्याध्वान्तभानवे **ஸ்வாவித்³யாத்⁴வாந்தபா⁴னவே**	=	ஆத்மாஞானமாகிற இருளுக்கு ஸூரியனுக இருக்கிற,
तस्मै **தஸ்மை**	=	அந்த,
सहुरवे **ஸஹுரவே**	=	ஸத்குருவுக்கு,
नमः **நமஃ**	=	நமஸ்காரம்.

[முதல் சுலோகத்தால் பிரஹ்ம ஞானத்தால் எல்லாவற்றையும் அறிவான் என்பதும், 2 - வது சுலோகத்தில் பிரபஞ்சத்தின் தத்வத்தையறிந்ததும் பிரபஞ்சம் மறைவதால் அறியவேண்டியதாக வேறென்றுமில்லை என்பதும் 3-வது சுலோகத்தில்

ஸத்குருவின் உபதேசத்தால்தான் ஆத்மாவை அறியமுடியும் என்பதும் கூறப்பட்டது.)

(பாஷ்யம் அவதாரிகை)

इह हि सर्वस्य जन्तोः सुखं मे भूयाद्दुःखं मे मा भूयात् इति स्वरसत एव सुखोपादित्सादुःखजिहासे भवतः । तत्र यः कश्चित् पुण्यातिशयशाली अवश्यंभाविदुःखाविनाभूतत्वादनित्यत्वाच्च विषयजं सुखं दुःखमेवेति ज्ञात्वा यत्नेन ससाधनात्संसारात्त्यक्तासक्तिरत्यन्तं विरज्यते । विरक्तश्च संसारहानौ यतते । संसारस्य च आत्मस्वरूपापरिज्ञानकृतत्वात् आत्मज्ञानान्निवृत्तिरिति तं प्रत्यात्मज्ञानमाचार्य उपदिशति —

இஹ ஹி ஸர்வஸ்ய ஜந்தோ: ஸுக²ம் மே பூ⁴யாத்³து³:க²ம் மே மா பூ⁴யாத் இதி ஸ்வரஸத ஏவ ஸுகோ²பாதி³த்ஸாது³:க²ஜிஹாஸே ப⁴வத: । தத்ர ய: கஶ்சித் புண்யாதிஶயஶாலீ அவஶ்யம்பா⁴வி து³:கா²விநாபூ⁴தத்வாத³ நித்யத்வாச்ச விஷயஜம் ஸுக²ம் து³:க²மேவேதி ஜ்ஞாத்வா யத்னேன ஸஸாத⁴னாத்ஸம் ஸாராத்த்யக்தாஸக்திரத்யந்தம் விரஜ்யதே । விரக்தஶ்ச ஸம்ஸார ஹானௌ யததே । ஸம்ஸாரஸ்ய ச ஆத்மஸ்வரூபாபரிஜ்ஞானக்ருதத்வாத் ஆத்மஜ்ஞானா ந்நிவ்ருத்திரிதி தம் ப்ரத்யாத்மஜ்ஞானமாசார்ய உபதி³ஶதி –

இவ்வுலகில் எல்லா பிராணிகளுக்கும், எனக்கு ஸுகம் இருக்கவேண்டும், எனக்கு துக்கம் இருக்கக்கூடாது என்று ஸ்வபாவமாகவே ஸுகத்தையடைவதிலும், துக்கம் விலகுவதிலும் ஆசை உள்ளது. அதில் சிறந்த புண்யங்களுடன் கூடிய எவனோ ஒருவன், கட்டாயம் உண்டாகிற துக்கத்துடன் சேர்ந்தே இருப்பதாலும், அழிந்து போவதாலும், விஷயங்களிலிருந்து உண்டாகும் ஸுகத்தையும் துக்கம்தான் என்று அறிந்து, முயற்சியுடன் ஸாதனங்களுடன்கூட ஸம்ஸாரத்திலிருந்து பற்றுதலை விட்டவனாக, வைராக்கியமடைகிறான். விரக்தனான இவன் ஸம்ஸாரம் விலகுவதில் முயற்சிக்கிறான் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறியாத காரணத்தால் ஸம்ஸார நிலை ஏற்பட்டு உள்ளதால், ஆத்மஞானத்தால் அக்ஞானம் விலகி, அதனால் ஏற்பட்ட ஸம்ஸார நிலையும் விலகிவிடும். ஆகவே ஆசார்யார் பின்வரும் சுலோகங்களால் வைராக்கியமுள்ளவனுக்கு ஆத்ம ஞானத்தை உபதேசிக்கிறார்.

(ஹஸ்தாமலகீய மூலம்)

निमित्तं मनश्चक्षुरादिप्रवृत्तौ
निरस्ताखिलोपाधिराकाशकल्पः ।
रविर्लोकचेष्टानिमित्तं यथा यः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ १ ॥

நிமித்தம் மனஶ்சக்ஷுராதி³ப்ரவ்ருத்தௌ
நிரஸ்தாகி²லோபாதி⁴ராகாஶகல்ப: ।
ரவிர்லோகசேஷ்டாநிமித்தம் யதா² ய:
ஸ நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 1 ॥

यथा யதா²	=	எப்படி,
रवि: ரவி:	=	ஸூரியன்,
लोकचेष्टानिमित्तं லோகசேஷ்டாநிமித்தம்	=	ஜனங்கள் செயல்புரிவதற்குக் காரணமாகிறனோ, (அப்படி),
निरस्ताखिलोपाधि: நிரஸ்தாகி²லோபாதி⁴:	=	எல்லா உபாதிகளும் விலகின,
आकाशकल्प: ஆகாஶகல்ப:	=	ஆகாசம்போன்ற,
य: ய:	=	எவர்,
मनश्चक्षुरादिप्रवृत्तौ மனஶ்சக்ஷுராதி³ப்ரவ்ருத்தௌ	=	மனம், கண் முதலியவைகள் செயல்படுவதற்கு,
निमित्तं நிமித்தம்	=	காரணமாகிறரோ,
स: ஸ:	=	அந்த,
नित्योपलब्धिस्वरूप: நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூப:	=	அழியாத ஞான வடிவமான,
अहं அஹம்	=	நான்,
आत्मा ஆத்மா	=	ஆத்மா.

(பாஷ்யம்)

ननु सर्वत्र ग्रन्थादौ शिष्टानामिष्टदेवतास्तुतिनमस्कारपूर्विका प्रवृत्तिरुपलब्धा ; अयं च विना स्तुतिनमस्कारौ प्रवर्तमानोऽशिष्टत्वात् अनादरणीयवचनः प्रसज्येतेति चेत् - न ; स्तुतिनमस्कारयोस्त्रैविध्यात् ; त्रिविधौ हि स्तुतिनमस्कारौ - कायिकौ वाचिकौ मानसिकौ चेति । तत्र कायिकवाचिकयोरभावेऽपि परमशिष्टत्वादाचार्यस्य

ग्रन्थस्य अविघ्नेन परिसमाप्तेश्च मानसिकौ स्तुतिनमस्कारावकरोदयमाचार्य इत्यवगम्यते ; यत्किञ्चिदेतत् । प्रकृतमनुसरामः -

நனு ஸர்வத்ர க்³ரந்தா²தௌ³ ஶிஷ்டாநாமிஷ்டதே³வதாஸ்துதி நமஸ்கார பூர்விகா ப்ரவ்ருத்திருபலப்³தா⁴; அயம் ச வினா ஸ்துதிநமஸ்காரௌ ப்ரவர்த மானோ(அ)ஶிஷ்டத்வாத் அநாத³ரணீயவசனঃ ப்ரஸஜ்யேதேதி சேத் - ந; ஸ்துதி நமஸ்காரயோஸ்த்ரைவித்⁴யாத்; த்ரிவிதௌ⁴ ஹி ஸ்துதிநமஸ்காரௌ – காயிகௌ வாசிகௌ மானஸிகௌ சேதி । தத்ர காயிகவாசிகயோரபா⁴வே(அ)பி பரமஶிஷ்டத்வாதா³சார்யஸ்ய க்³ரந்த²ஸ்ய அவிக்⁴னேன பரிஸமாப்தேஶ்ச மானஸிகௌ ஸ்துதிநமஸ்காராவகரோத³யமாசார்ய இத்யவக³ம்யதே; யத் கிஞ்சிதே³தத் । ப்ரக்ருதமனுஸராமঃ –

உலகில் எல்லா இடத்திலும் சிஷ்டர்கள் (ஸதாசாரஸம்பன்னர்களான மஹான்கள்) கிரந்தாரம்பத்தில் இஷ்ட தேவதையை ஸ்துதி செய்து நமஸ்காரம் செய்துதான் கிரந்தத்தை ஆரம்பிப்பதாகக் கண்டிருக்கிறோம். இந்த கிரந்தத்தை இயற்றியவர், ஸ்துதி, நமஸ்காரமில்லாமலே கிரந்தத்தை ஆரம்பிப்பதால், சிஷ்டரல்லவென்பதால், இவருடைய கிரந்தம் ஆதரிக்கத் தகுந்ததல்லவென்று ஆகிவிடுமே எனில், அது சரியல்ல. ஸ்துதியும் நமஸ்காரமும் மூன்றுவிதமாக இருப்பதால். ஸ்துதி நமஸ்காரங்கள், சரீரத்தால் செய்வது, வாக்கால் செய்வது, மனதால் செய்வது என்று மூன்றுவிதமல்லவா! அதில் காயிக வாசிக ஸ்துதி நமஸ்காரங்களில்லாமல்போனாலும், இக்கிரந்தத்தை இயற்றிய ஆசார்யர் சிறந்த சிஷ்டரானதாலும், இடையூறன்னியில் இக்கிரந்தம் முடிந்திருப்பதாலும், இந்த ஆசார்யர் ஸ்துதி நமஸ்காரங்களை மானஸிகமாகச் செய்துள்ளார் என்று தெரிய வருகிறது. இது ஸாதாரண விஷயம். பிரகிருதமான வியாக்யானத்தைத் தொடருவோம்.

(பாஷ்யம்)

मनश्च चक्षुश्च मनश्चक्षुषी, ते आदिर्येषां तानि मनश्चक्षुरादीनि ; आदिशब्दः प्रत्येकमभिसम्बध्यते; ततश्च अयमर्थो भवति - मनआदीनां मनोऽहङ्कारबुद्धि चित्तानां चतुर्णामन्तःकरणानाम्, तथा चक्षुरादीनां चक्षुस्त्वक्श्रोत्रजिह्वाघ्राणानां पञ्चबुद्धीन्द्रियाणाम् , एवं वाक्पाणिपादपायूपस्थानां पञ्चकर्मेन्द्रियाणाम् , प्रवृत्तौ स्वस्वव्यापारे, निमित्तं हेतुः यः, सोऽहमात्मेति सम्बन्धः । स कीदृश इत्याकाङ्क्षायामाह - नित्योपलब्धिरिति । नित्या च असावुपलब्धिश्चेति नित्यो पलब्धिः, सा स्वरूपं यस्य स तथोक्तः । रविः आदित्यः यथा येन प्रकारेण प्रकाशकत्वेन लोकानां चेष्टायां स्पन्दने निमित्तं हेतुः, तथैव अधिष्ठातृत्वेन यो निमित्तं सोऽहमात्मेत्यर्थः - इति इयं दृष्टिः आत्मज्ञानोपायत्वेन दर्शिता । परमार्थतस्तु निरस्ताः

निराकृता: अखिला: निरवशेषा: उपाधयो बुद्ध्यादिलक्षणा: यस्य स तथोक्त: । निरस्ताखिलोपाधित्वादेव अयमाकाशकल्प: आकाशवद्विशुद्ध इत्यर्थ: ॥

மனஶ்ச சக்ஷுஶ்ச மனஶ்சக்ஷுஷீ, தே ஆதி³ர்யேஷாம் தானி மனஶ் சக்ஷுராதீ³னி; ஆதி³ஶப்³த³: ப்ரத்யேகமபி⁴ஸம்ப³த்⁴யதே; ததஶ்ச அயமர்தோ² ப⁴வதி – மனஆதீ³னும் மனோ(அ)ஹங்காரபு³த்³தி⁴சித்தானும் சதுர்ணாமந்த: கரணுனும், ததா² சக்ஷுராதீ³னும் சக்ஷுஸ்த்வக்ஶ்ரோத்ரஜிஹ்வ வாக்⁴ராணுனும் பஞ்சபு³த்³தீ⁴ந்த்³ரியாணும், ஏவம் வாக்பாணிபாத³பாயூபஸ்தா²னும் பஞ்சகர்மேந் த்³ரியாணும், ப்ரவ்ருத்தௌ ஸ்வஸ்வவ்யாபாரே, நிமித்தம் ஹேது: ய:, ஸோ(அ)ஹமாத்மேதி ஸம்ப³ந்த⁴: । ஸ கீத்³ருஶ இத்யாகாங்க்ஷாயாமாஹ - நித்யோபலப்³தி⁴ரிதி । நித்யா ச அஸாவுபலப்³தி⁴ஶ்சேதி நித்யோபலப்³தி⁴:, ஸா ஸ்வரூபம் யஸ்ய ஸ ததோ²க்த: । ரவி: ஆதி³த்ய: யதா² யேன ப்ரகாரேண ப்ரகாஶகத்வேன லோகானும் சேஷ்டாயாம் ஸ்பந்த³னே நிமித்தம் ஹேது:, ததை²வ அதி⁴ஷ்டா²த்ருத்வேன யோ நிமித்தம் ஸோ(அ)ஹமாத்மேத்யர்த²: – இதி இயம் த்³ருஷ்டி: ஆத்மஜ்ஞானோபாயத்வேன த³ர்ஶிதா । பரமார்த²தஸ்து நிரஸ் தா: நிராக்ருதா: அகி²லா: நிரவஶேஷா: உபாத⁴யோ பு³த்³த்⁴யாதி³லக்ஷணு: யஸ்ய ஸ ததோ²க்த: । நிரஸ்தாகி²லோ பாதி⁴த்வாதே³வ அயமாகா ஶகல்ப: ஆகாஶவத்³விஶுத்³த⁴ இத்யர்த²: ॥

மனதும் கண்ணும் எவைகளுக்கு முதலில் உள்ளனவோ அவை மனஸ் சக்ஷுராதிகள். ஆதிபதம் (மனஸ் சக்ஷுஸ் இரண்டுடனும்) தனித்தனியாக சேர்க்கப் படுகிறது. அதனுல் இவ்வாறு பொருள் கிடைக்கிறது. மனம் முதலானவைகளுக்கும் அதாவது மனம், அஹங்காரம், புத்தி, சித்தம் என்ற நான்குவிதமான அந்தக் கரணங்களுக்கும், அவ்விதமே கண் முதலானவைகளுக்கும், அதாவது கண், த்வக்கு, காது, நாக்கு, மூக்கு என்ற ஐந்து ஞானேந்திரியங்களுக்கும், இவ்விதமே வாக்கு, கை, கால், பாயு, உபஸ்தம் என்ற ஐந்து கர்மேந்திரியங்களுக்கும் பிரவிருத்தியில் - தன் தன் காரியத்தைச் செய்வதில் நிமித்தம் - காரணமாக எது உள்ளதோ அந்த நான் ஆத்மா என்று சேர்க்கவேண்டும்.

அவர் எப்பேற்பட்டவர் என்று அறிய விரும்பும்பொழுது சொல்கிருர். நித்ய மான - அழியாத, உபலப்தி - ஞானம் (சைதன்யம்) எவருக்கு ஸ்வரூபமோ, அவர் நித்யோபலப்தி ஸ்வரூபர். எவ்வாறு ரவி - ஸூரியன் பிரகாசிக்கச்செய்வதால் ஜனங்களின் சேஷ்டைக்கு - செய்கைக்கு காரணமாகிருனே, அவ்வாறே அதிஷ்டா தாவாக எவர் காரணமோ அந்த நான் ஆத்மா என்று பொருள். இவ்விதமான அறிவு ஆத்மஞானத்திற்கு உபாயமாகக் காட்டப்பட்டது. வாஸ்தவத்தில் ஆத்மா பாக்கியன் னியில் புத்தி முதலான எல்லா உபாதிகளும் அற்றவர். இதனுலேயே இந்த ஆத்மா ஆகாசம்போல மிகவும் சுத்தமானவர்.

[**குறிப்பு:** - ஸூரியன் உதயமாகி வெளிச்சத்தைக் கொடுக்க ஆரம்பித்ததும், ஜனங்கள் அவரவர் காரியங்களை நடத்துகிருர்கள். ஸூரியன் வாக்காலோ, மனதாலோ, சரீரத்தாலோ, ஜனங்களைத் தூண்டாத போதிலும், பிரகாசிக்கச் செய்வதன் மூலம் காரணமாகிருன். இதுபோல சித்ரூபியான ஆத்மாவின் ஸந்நிதி

யில், சித்சக்தியால் மனம் எண்ணுகிறது, கண் பார்க்கிறது, ஒவ்வொரு இந்திரியமும் அதனதன் வேலையைச் செய்கிறது. இந்த முறையில் ஆத்மா காரணம் ஆகிறுன், ஆனுல் ஆத்மா நேரிடையாக இந்திரியங்களைத் தூண்டுவதில்லை. இந்திரியங்களுடன் ஆத்மாவுக்கு எவ்விதத் தொடர்பும் கிடையாது. தான் இருப்பது மூலமாகவே அவைகளை நியமனம் செய்வதால், அதிஷ்டாதா என்ற ரீதியில் காரணம் ஆகிறுன். இதுகூட வியவஹார நிலையில்தான். பரமார்த்த நிலையில், புத்தி முதலான எல்லா உபாதிகளும் மறைந்து விடுகிற படியால், எவ்வித உபாதியுமற்ற ஆகாசம்போல் சுத்தமான ஆத்மசைதன்யம்தான் உள்ளது. அந்த நிலையில் இந்திரியங்கள் செயல்படு வதற்கு ஆத்மா காரணம் என்ற வியவஹாரமும் கிடையாது.] (1)

(பாஷ்யம்)

ननु मनश्चक्षुरादिप्रवृत्तौ किमर्थमधिष्ठाता इष्यते ? स्वयमेव कस्मान्न प्रवर्तन्ते ? कथं च नित्योपलब्धिस्वरूपत्वम् अधिष्ठातुरिष्यते ? इत्यत आह —

நனு மனஶ்சக்ஷுராதி³ப்ரவ்ருத்தௌ கிமர்த²மதி⁴ஷ்டா²தா இஷ்யதே ? ஸ்வயமேவ கஸ்மான்ன ப்ரவர்தந்தே ? கத²ம் ச நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூபத்வம் அதி⁴ஷ்டா²துரிஷ்யதே ? இத்யத ஆஹ –

(அவதாரிகை) மனம், கண் முதலானவை செயல்படுவதற்கு நியமனம் செய்பவன் எதற்காக விரும்பப்படுகிறது? ஏன் அவைகள் தாஞகவே செயல்படு வதில்லை? நியமனம் செய்கிற ஆத்மா அழியாத ஞானஸ்வரூபன் என்பது எப்படி? என்றுல் அதற்கு பதில் சொல்கிறுர்: -

(மூலம்)

यमग्न्युष्णवन्नित्यबोधस्वरूपं
मनश्चक्षुरादीन्यबोधात्मकानि ।
प्रवर्तन्त आश्रित्य निष्कम्पमेकं
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ २ ॥

யமக்³ன்யுஷ்ணவந் நித்ய போ³த⁴ ஸ்வரூபம்
மனஶ் சக்ஷுராதீ³ன்யபோ³தா⁴த்மகானி ।
ப்ரவர்தந்த ஆஶ்ரித்ய நிஷ்கம்பமேகம்
ஸ நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 2 ॥

अग्न्युष्णवत् = நெருப்பின்சூடுபோல்,

அக்³ன்யுஷ்ணவத்

नित्यबोधस्वरूपं = அழிவற்ற சைதன்ய வடிவமாயும்,

நித்யபோ³த⁴ஸ்வரூபம்

निष्कम्पं **நிஷ்கம்பம்**	=	ஸந்தேஹமற்றதாயும்,
एकं **ஏகம்**	=	ஒன்றுயும் உள்ள,
यं **யம்**	=	எவரை,
आश्रित्य **ஆஶ்ரித்ய**	=	ஆசிரயித்துக்கொண்டு,
अबोधात्मकानि **அபோ³தா⁴த்மகானி**	=	ஞானமற்ற ஜட ஸ்வரூபமான,
मनश्चक्षुरादीनि **மனஶ்சக்ஷுராதீ³னி**	=	மனம் முதலியவைகளும் கண் முதலியவைகளும்,
प्रवर्तन्ते **ப்ரவர்தந்தே**	=	செயல்படுகின்றனவோ,
स: **ஸ:**	=	அந்த,
नित्योपलब्धिस्वरूप: **நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூப:**	=	அழிவற்ற ஞானவடிவமான,
अहं **அஹம்**	=	நான்,
आत्मा **ஆத்மா**	=	ஆத்மா.

(பாஷ்யம்)

यं नित्यबोधस्वरूपमात्मानम् आश्रित्य मनश्चक्षुरादीनि प्रवर्तन्ते, सोऽहमात्मेति सम्बन्धः । ननु कथं बोधस्य नित्यत्वम्? बोधो हि नाम ज्ञानम् ; तच्च इन्द्रियार्थसंनिकर्षादिना जायते समुत्पद्यते ; उत्पन्नं च ज्ञानं स्वकार्येण संस्कारेण विरोधिना ज्ञानान्तरेण वा विनश्यति ; अतः उत्पत्तिनाशधर्मवत्त्वात् न नित्यं भवितु मर्हति ; नापि बोधस्वरूपत्वमात्मन उपपद्यते, नित्यत्वादात्मनः, अनित्यत्वाच्च बोधस्य ; न हि नित्यानित्ययोरेकस्वभावत्वम् , विरोधात् इति ॥

யம் நித்யபோ³த⁴ஸ்வரூபமாத்மானம் ஆஶ்ரித்ய மனஶ்சக்ஷுராதீ³னி ப்ரவர்தந்தே, ஸோ(அ)ஹமாத்மேதி ஸம்ப³ந்த⁴: । நனு கத²ம் போ³த⁴ஸ்ய நித்யத்வம் ? போ³தோ⁴ ஹி நாம ஜ்ஞானம்; தச்ச இந்த்³ரியார்த²ஸம்நிகர்ஷாதி³னா ஜாயதே ஸமுத்பத்³யதே; உத்பன்னம் ச ஜ்ஞானம் ஸ்வகார்யேண ஸம்ஸ்காரேண விரோதி⁴னா ஜ்ஞானாந்தரேண வா வினஶ்யதி; அத: உத்பத்தி நாஶ த⁴ர்மவத்த்வாத் ந நித்யம் ப⁴விதுமர்ஹதி; நாபி போ³த⁴ஸ்வரூபத்வமாத்மன

உபபத்³யதே, நித்யத்வாதா³த்மன:, அநித்யத்வாச்ச போ³த⁴ஸ்ய; ந ஹி நித்யா நித்யயோரேகஸ்வபா⁴வத்வம் , விரோதா⁴த் இதி ॥

அழிவற்ற ஞானவடிவமான எந்த ஆத்மாவை ஆசிரயித்து மனம் முதலிய வைகளும், கண் முதலியவைகளும் செயல் புரிகின்றனவோ அந்த நான் ஆத்மா என்று அன்வயம்.

போதத்திற்கு அழிவற்ற தன்மை எப்படி இருக்க முடியும்? போதமென்பது அறிவு. அது இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களுடன் தொடர்பு முதலியவற்றுல் உண்டா கிறது. உண்டான ஞானம் தன் காரியமான [1] ஸம்ஸ்காரத்தாலோ, விரோதியான வேறு ஞானத்தாலோ அழிந்து போகிறது. ஆகையால் உண்டாவது, அழிவது என்ற தன்மைகளுடன் கூடியிருப்பதால் (ஞானம்) நித்யமாக இருக்கமுடியாது. ஆத்மா நித்யமானதாலும் ஞானம் அழியும் தன்மையுள்ளதாலும் ஞான வடிவமாக இருக்கும் தன்மை ஆத்மரவுக்குப் பொருந்தாது. ஒன்றுக்கொன்று விரோதமானதால் நித்யமான வஸ்துவும் அநித்யமான வஸ்துவும் ஒரே ஸ்வரூபமாக இருக்க முடியாது என்ருல்,

---

[1.] மாம்பழத்தைப் பார்த்து மாம்பழம் என்று அறிகிருேம். பிறகு பலாப்பழத்தைப் பார்க்கும்பொழுது மாம்பழம் என்ற அறிவையழித்து பலாப்பழம் அறிவு உண்டாகி றது. சில சமயங்களில் பின்னுல் மாம்பழத்தை நிஜனப்பதற்கு காரணமான ஸம்ஸ்காரம் உண்டாகி அது மாம்பழ ஞானத்தை அழித்து விடுகிறது.

(பாஷ்யம்)

अत्रोच्यते — बोधो हि नाम चैतन्यमभिप्रेतम् ; न च ज्ञानं चैतन्यम् , जन्यज्ञानस्य ज्ञेयत्वेन घटादिवज्जडत्वात् । ज्ञेयं हि ज्ञानम् , घटज्ञानं मे जातं पटज्ञानं मे जातमिति साक्षादनुभूयमानत्वात् । अतः तस्य अनित्यत्वेन अनात्मस्वरूपत्वेऽपि, नित्यबोध स्वरूपत्वम् आत्मन उपपद्यते ।

அத்ரோச்யதே – போ³தோ⁴ ஹி நாம சைதன்யமபி⁴ப்ரேதம் ; ந ச ஜ்ஞானம் சைதன்யம், ஜன்யஜ்ஞானஸ்ய ஜ்ஞேயத்வேன க⁴டாதி³வஜ்ஜட³த்வாத் । ஜ்ஞேயம் ஹி ஜ்ஞானம், க⁴டஜ்ஞானம் மே ஜாதம் படஜ்ஞானம் மே ஜாதமிதி ஸாக்ஷாத³னுபூ⁴யமானத்வாத் । அத: தஸ்ய அநித்யத்வேன அனுத்மஸ்வரூபத் வே(அ)பி, நித்யபோ³த⁴ஸ்வரூபத்வம் ஆத்மன உபபத்³யதே ।

இங்கு சொல்லப்படுகிறது. போதம் என்பது சைதன்யம் என்பதாக அபிப்பிராயப் பட்டுள்ளது ஞானம் சைதன்யம் அல்ல. உண்டாகிற ஞானம் அறியப்படுவதால் குடம் முதலியதுபோல் ஜடமானதால். எனக்கு குடத்தைப்பற்றிய அறிவு உண்டானது, எனக்கு வஸ்திரத்தைப்பற்றிய அறிவு உண்டானது என்று நேராக அனுபவிக்கப்படு கிறபடியால் ஞானம் அறியப்படுவதல்லவா! ஆகையால் அந்த ஞானம் அநித்யமான தால் ஆத்மஸ்வரூபமாக இல்லாமல் போனுலும் ஆத்மா அழிவற்ற சைதன்ய ஸ்வரூபம் என்பது பொருந்துகிறது.

ननु आत्मनः चेतनत्वे किं प्रमाणमिति चेत्, जगत्प्रकाश इति ब्रूमः । जगत् प्रकाशत इति सर्वजनसिद्धम्; तत्र ज्ञानादीनां ज्ञेयत्वेन जडत्वात्, आत्मप्रकाशेनैव जगत् प्रकाशत इति निश्चितं भवति । आत्मा च स्वपरप्रकाशवान् सवितृप्रकाशवत् - यथा सविता स्वयं प्रकाशमानो जगदपि प्रकाशयति, तथा आत्मापीति । अस्तु तर्हि चिद्धर्मा पुरुषः, कथमयं चित्स्वभाव इति; न, धर्मधर्मिभावस्य अनुपपत्तेः ॥

நனு ஆத்மன꞉ சேதனத்வே கிம் ப்ரமாணமிதி சேத் , ஜக³த்ப்ரகாஶ இதி ப்³ரூம꞉ । ஜக³த் ப்ரகாஶத இதி ஸர்வஜனஸித்³த⁴ம்; தத்ர ஜ்ஞானாதீ³னாம் ஜ்ஞேயத்வேன ஜட³த்வாத் , ஆத்மப்ரகாஶேனைவ ஜக³த் ப்ரகாஶத இதி நிஶ்சிதம் ப⁴வதி । ஆத்மா ச ஸ்வபரப்ரகாஶவான் ஸவித்ருப்ரகாஶவத் – யதா² ஸவிதா ஸ்வயம் ப்ரகாஶமானோ ஜக³த³பி ப்ரகாஶயதி, ததா² ஆத்மாபீதி । அஸ்து தர்ஹி சித்³த⁴ர்மா புருஷ꞉, கத²மயம் சித்ஸ்வபா⁴வ இதி; ந, த⁴ர்மத⁴ர்மிபா⁴வஸ்ய அனுபபத்தே꞉ ॥

ஆத்மா சேதனம் என்பதற்கு என்ன பிரமாணம் என்றால் உலகம் தெரிவது என்று சொல்கிறோம். உலகம் தெரிகிறது என்பது எல்லா ஜனங்களும் அறிந்ததே. அங்கு ஞானம் முதலானவை (மனோவிருத்திஞானம்) அறியப்படுகிறபடியால் ஜடம். அவற்றால் பிரபஞ்சம் விளங்காது. ஆகையால் ஆத்மாவின் பிரகாசத்தால்தான் உலகம் விளங்குகிறது என்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஆத்மாவோ ஸூரியனின் பிரகாசம்போல் தானும் பிரகாசித்துக்கொண்டு மற்றதையும் பிரகாசப்படுத்துகிறது. எப்படி ஸூரியன் தான் பிரகாசித்துக்கொண்டு ஜகத்தையும் பிரகாசப்படுத்துகிறதோ, அதுபோல் ஆத்மாவும். அப்படியானால் ஆத்மா சைதன்யத்தை தர்மமாக உடையதாக இருக்கட்டும்! சைதன்யம் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது எப்படி? என்றால், அது சரியல்ல. தர்மம், தர்மத்தோடு கூடியது என்ற தன்மை பொருந்தாததால்.

तथा हि - आत्मनश्चैतन्यं भिन्नम् , अभिन्नं वा, भिन्नाभिन्नं वा । तत्र न तावद्भिन्नम्; भिन्नं चेत् , घटवदात्मधर्मत्वानुपपत्तेः । ननु घटः असम्बन्धात् आत्मधर्मो न भवति, चैतन्यं तु आत्मसम्बन्धीति युक्तमात्मधर्मत्वम् इत्यपि न सम्बन्धानुपपत्तेः । सम्बन्धो हि तावत् संयोगो वा समवायो वा स्यात् , सम्बन्धान्तरस्य अत्र असम्भवात् । न तावत्संयोगः, तस्य द्रव्यमात्रधर्मत्वात् , अद्रव्यत्वाच्चैतन्यस्य । नापि समवायः, अनवस्थापातात् । समवायो हि सम्बद्धः समवायिनौ सम्बध्नाति, असम्बद्धो वा? न तावदसम्बद्धः, घटादिवदकिञ्चित्करत्वात् । सम्बद्धश्चेत् , संयोगादेरभावेन समवायस्यापि समवायान्तरमभ्युपगन्तव्यम् । एवं परम्परापेक्षायाम् अनवस्थापात इति यत्किञ्चिदेतत् । तस्माद्भिन्नत्वपक्षे धर्मधर्मिभावः सर्वथा नोपपद्यते । अभिन्नत्वपक्षे तु बोधस्य आत्मरूपत्वेन सुतरां धर्मधर्मिभावो नास्त्येव । न हि तस्य तदेव धर्मो भवति; न हि शुक्लं शुक्लस्य धर्मो भवतीति । तस्मात्

भिन्नाभिन्नत्वपक्ष एव अवशिष्यते । स च विरोधान्न युज्यते - न ह्येकमेवैकस्मात् भिन्नमभिन्नं च भवितुमर्हति, विरोधात् ।

ததா² ஹி - ஆத்மனஸ்சைதன்யம் பி⁴ன்னம், அபி⁴ன்னம் வா, பி⁴ந்நா பி⁴ன்னம் வா । தத்ர ந தாவத்³பி⁴ன்னம்; பி⁴ன்னம் சேத், க⁴டவதா³த்மத⁴ர்மத்வானுபபத்தே: । நனு க⁴ட: அஸம்ப³ந்தா⁴த் ஆத்மத⁴ர்மோ ந ப⁴வதி, சைதன்யம் து ஆத்மஸம்ப³ந்தீ⁴தி யுக்தமாத்மத⁴ர்மத்வம் இத்யபி ந ஸம்ப³ந்தா⁴னுபபத்தே: । ஸம்ப³ந்தோ⁴ ஹி தாவத் ஸம்யோகோ³ வா ஸமவாயோ வா ஸ்யாத் , ஸம்ப³ந்தா⁴ந்தரஸ்ய அத்ர அஸம்ப⁴வாத் । ந தாவத்ஸம்யோக³:, தஸ்ய த்³ரவ்யமாத்ரத⁴ர்மத்வாத் , அத்³ரவ்யத்வாச்சைதன்யஸ்ய । நாபி ஸமவாய:, அனவஸ்தா²பாதாத் । ஸமவாயோ ஹி ஸம்ப³த்³த⁴: ஸமவாயினௌ ஸம்ப³த்⁴னாதி, அஸம்ப³த்³தோ⁴ வா? ந தாவத³ஸம்ப³த்³த⁴:, க⁴டாதி³வத³ கிஞ்சித்கரத்வாத் । ஸம்ப³த்³த⁴ஶ்சேத் , ஸம்யோகா³தே³ரபா⁴வேன ஸமவாய ஸ்யாபி ஸமவாயாந்தரமப்⁴யுபக³ந்தவ்யம் । ஏவம் பரம்பராபேக்ஷாயாம் அனவஸ்தா²பாத இதி யத்கிஞ்சிதே³தத் । தஸ்மாத்³பி⁴ன்னத்வபக்ஷே த⁴ர்மத⁴ர்மி பா⁴வ: ஸர்வதா² நோபபத்³யதே । அபி⁴ன்னத்வபக்ஷே து போ³த⁴ஸ்ய ஆத்ம ரூபத்வேன ஸுதராம் த⁴ர்மத⁴ர்மிபா⁴வோ நாஸ்த்யேவ । ந ஹி தஸ்ய ததே³வ த⁴ர்மோ ப⁴வதி; ந ஹி ஶுக்லம் ஶுக்லஸ்ய த⁴ர்மோ ப⁴வதீதி । தஸ்மாத் பி⁴ந்நாபி⁴ன்னத்வபக்ஷ ஏவ அவஶிஷ்யதே । ஸ ச விரோதா⁴ன்ன யுஜ்யதே - ந ஹ்யேகமேவைகஸ்மாத் பி⁴ன்னமபி⁴ன்னம் ச ப⁴விதுமர்ஹதி, விரோதா⁴த் ।

அதாவது: - ஆத்மாவைக்காட்டிலும் சைதன்யம் வேறு, அல்லது வேறுக இல்லாததா, அல்லது வேறுகவும் வேறல்லாததாகவும் உள்ளதா? அதில் சைதன்யம் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுக இருக்கமுடியாது. வேறுக. இருந்தால், வேறுன குடம் போல், வேறுன சைதன்யத்திற்கும் ஆத்மாவின் தர்மமாயிருக்கும் தன்மை பொருந் தாது. குடத்திற்கு ஆத்மாவுடன் சேர்க்கை இல்லாததால் அது ஆத்மாவின் தர்மமா காது. சைதன்யமோ ஆத்மாவுடன் சேர்ந்துள்ளது என்பதால் ஆத்மாவின் தர்மமாய் இருப்பது பொருந்துமே என்பதும் சரியல்ல. ஆத்மாவுக்கும் சைதன்யத்திற்கும் சேர்க்கை பொருந்தாததால். ஸம்பந்தம் என்பது ஸம்யோகமாகவோ இருக்க வேணும். இவ்விரண்டைத்தவிர வேறு ஸம்பந்தம் இங்கு இருக்க முடியாததால். அவ்விரண்டில் இங்கு ஸம்யோகம் பொருந்தாது. ஸம்யோகம் திரவியங்களில் மட்டுமிருக்கிற தர்மமானதால், சைதன்யம் திரவ்யமாக இல்லாததால்.

ஸமவாயமும் பொருந்தாது, அநவஸ்தை (முடிவில்லாமை) என்ற தோஷம் வருமானதால் ஸமவாயமானது, தான் முதலில் சேர்ந்துகொண்டு ஸமவாயத்துடன் கூடிய இரண்டு வஸ்துக்களை சேர்க்கிறதா, அல்லது தான் சேராமலே சேர்க்கிறதா? ஸமவாயம் தான் சேராமல் மற்றதை சேர்க்கமுடியாது. அதில் சேராத குடம் முதலியவைபோல் தான் ஸமவாயமும் சேர்க்காது, ஸமவாயம் தான் சேர்ந்துகொண்டு மற்றதை சேர்க்கிறது என்றுல், தான் சேருவதற்கு ஸம்யோகம் முதலியவை பொருந்தாததால் ஸமவாயம் சேருவதற்கு மற்றெரு ஸமவாயத்தை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கும் மற்றெரு ஸமவாயம் என்ற முறையில் ஸமவாய பரம்பரையை அபேக்ஷிப்பதால் அநவஸ்தை என்ற தோஷம் ஏற்படும்.

ஆகையால் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் சைதன்யம் வேறு என்ற பக்ஷத்தில் இரண்டிற்கும் தர்ம தர்மித்தன்மை எவ்விதத்திலும் பொருந்தாது.

ஆத்மாவைக்காட்டிலும் சைதன்யம் வேறல்ல என்ற பக்ஷத்திலும், சைதன்யம் ஆத்ம ஸ்வரூபமானதால் தர்மதர்மித்தன்மை சிறிதும் பொருந்தாது. அதற்கு அதுவே தர்மமாக இருக்க முடியாது. வெளுப்பு நிறச்திற்கு வெளுப்பு நிறமே தர்மமாக ஆகாதல்லவா! ஆகையால் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் சைதன்யம் வேறுகவும், வேறல்லாததாகவுமுள்ளது என்ற மூன்றுவது பக்ஷம் தான் மிஞ்சியுள்ளது. ஒன்றுக்கொன்று விரோதமுள்ளதால் இந்த பக்ஷமும் சரியல்ல. ஒரு வஸ்துவே அதே வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுகவும், வேறல்லாததாகவுமிருக்கமுடியாது விரோதத்தால்.

अथोच्यते - प्रत्यक्षसिद्धत्वात् भेदाभेदौ अविरुद्धौ । तथा हि - गौरियमिति पिण्डाव्यतिरेकेण गोत्वं प्रतीयते; तदेव पिण्डान्तरे प्रत्यभिज्ञायमानत्वात् भेदेनावगम्यते; अतः प्रत्यक्षेणैव भेदाभेदयोः प्रतीयमानत्वात् अविरोध इति - नैतत्साधु मन्यामहे, प्रत्यक्षस्य अन्यथासिद्धत्वात् - भिन्नमपि हि वस्तु प्रत्यक्षेण अत्यन्तसंनिधानादिदोषात् अभिन्नवत्प्रतीयते - यथा दीपज्वाला भिन्नापि कुतश्चित्कारणादभिन्नवत्प्रतिभासन्ते, तथा अभिन्नमपि वस्तु भिन्नमिव प्रतिभासते - यथा एकस्माच्चन्द्राद्द्वितीयश्चन्द्र इति - अतः प्रत्यक्षस्य अन्यथासिद्धत्वात् न तेन प्रत्यक्षेण प्रमाणसिद्धस्य भेदाभेदविरोधस्य प्रतिक्षेपो युक्त इति ।

அதோ2ச்யதே – ப்ரத்யக்ஷஸித்3த4த்வாத் பே4தா3பே4தௌ3 அவிருத்3தௌ4 । ததா2 ஹி – கௌ3ரியமிதி பிண்டா3வ்யதிரேகேண கோ3த்வம் ப்ரதீயதே; ததே3வ பிண்டா3ந்தரே ப்ரத்யபி4ஜ்ஞாயமானத்வாத் பே4தே3னவக3ம்யதே; அதః ப்ரத்யக்ஷேணைவ பே4தா3பே4த3யோః ப்ரதீயமானத்வாத் அவிரோத4 இதி - நைதத்ஸாது4 மன்யாமஹே, ப்ரத்யக்ஷஸ்ய அன்யதா2ஸித்3த4த்வாத் - பி4ன்னமபி ஹி வஸ்து ப்ரத்யக்ஷேண அத்யந்தஸம்நிதா4நாதி3தோ3ஷாத் அபி4ன்னவத்ப்ரதீயதே - யதா2 தீ3பஜ்வாலா பி4ன்னாபி குதஸ்சித்காரணாத3பி4ன்னவத்ப்ரதிபா4ஸந்தே, ததா2 அபி4ன்னமபி வஸ்து பி4ன்னமிவ ப்ரதிபா4ஸதே - யதா2 ஏகஸ்மாச்சந்த்3ராத்3விதீயஸ்சந்த்3ர இதி - அதः ப்ரத்யக்ஷஸ்ய அன்யதா2ஸித்3த4த்வாத் ந தேன ப்ரத்யக்ஷேண ப்ரமாணஸித்3த4ஸ்ய பே4தா3பே4த3 விரோத4ஸ்ய ப்ரதிக்ஷேபோ யுக்த இதி ।

இவ்வாறு சொல்லப்படுமேயாஞல் - ஒரே இடத்தில் பேதமும் அபேதமும் சேர்ந்திருப்பது, உலகில் நேரில் பிரஸித்தமானதால், ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லை. அதாவது - இது பசு என்று, பசுவின் சரீரத்துடன் சேர்ந்தே அபிந்நமாக, அதிலுள்ள பசுத்தன்மை என்ற ஜாதி அறியப்படுகிறது. வேறெரு பசுவைப் பார்த்து, முன்னுல் பார்த்த பசுத்தன்மையை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளும்போது, அதுவே வேறுகவும் அறியப்படுகிறது. ஆகையால் பிரத்யக்ஷ பிரமாணத்தைக்கொண்டே,

ஜாதி, வியக்தி இரண்டுக்கும் பேதம், அபேதம் இரண்டும் அறியப்படுவதால், இரண்டுக்கும் விரோதமில்லை, என்று.

இந்த வாதத்தை சரியானதாக நினைக்கவில்லை. வேறு விதமாகவும் பிரத்ய ஞானம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். (நேரில் பார்ப்பதால் உண்மை என்று தீர்மானிக்க முடியாது. பிரத்யக்ஷ ஞானம் பிராந்தியாகவுமிருக்கலாம்) உண்மையில் வேறான வஸ்துக்கள்கூட மிக அருகில் இருப்பது முதலிய தோஷத்தால் வேறல்லாதது (ஒன்று) போல் பிரத்யக்ஷமாகத் தெரிகிறது. தீபத்தின் ஜ்வாலைகள் வெவ்வேறாக இருந்தாலும், ஏதோ ஒரு காரணத்தால். வேறாக இல்லாதது (ஒன்றாக உள்ளது) போல நேரில் தெரிகிறது. அவ்வாறே வேறாக இல்லாத (ஒரே) வஸ்துவும், வேறாக இருப்பதுபோல் நேரில் தெரிகிறது. [1] ஒரு சந்திரனிலிருந்து இரண்டாவது சந்திரன் (வேறாகத் தெரிகிறான்). ஆகையால் பிரத்யக்ஷ ஞானம் பொய்யறிவாக இருக்கக் கூடும். ஆதலால் அந்த பிரத்யக்ஷத்தைக்கொண்டு பிரமாணங்களால் தீர்மானிக்கப் பட்ட, பேதத்திற்கும் அபேதத்திற்கும் உள்ள விரோதத்தை மறுப்பது சரியல்ல.

[1] ஆகாசத்தில் ஒரே சந்திரன் இருந்தாலும் கண்ணில் திமிரரோகமுள்ளவனுக்கு இரண்டு சந்திரர்கள் தெரியும். இது பொய்யறிவு.

अथैवमुच्यते - चैतन्यस्य द्वे रूपे स्तः, आत्मस्वरूपता चैतन्यस्वरूपता चेति । तत्र आत्मस्वरूपतया आत्मनो न भिद्यते ; भिद्यते च चैतन्यस्वरूपतया । अतः उभयरूपाभ्यां भिन्नाभिन्नत्वमविरुद्धमिति - तदपि न, धर्मधर्मित्वाभावात् । तथा हि - येन रूपेण तदभिन्नं न तेन रूपेण धर्मत्वम् अभिन्नत्वादवोचाम । येन रूपेण भिन्नम्, तेनापि न धर्मः, भिन्नत्वाद्धटादिवदित्युक्तम् । यच्चोक्तम् उभयरूपाभ्यां भिन्नाभि न्नत्वमिति, तदपि विचारं न सहते । ते रूपे किं चैतन्याद्भिन्ने, अभिन्ने, भिन्नाभिन्ने वा । तत्र न तावद्भिन्ने, भिन्नत्वे घटादिवदकिञ्चित्करणत्वात् ; अभिन्नत्वे चैतन्यमात्र मेवेति न ताभ्यां भिन्नाभिन्नत्वम् । भिन्नाभिन्नत्वं च विरोधादेव न युक्तम् । तयोरपि रूपान्तराभ्यां भिन्नभिन्नत्वाभ्युपगमे अनवस्थापात इत्यलमतिविस्तरेण । तस्मान्ना त्मा सर्वथा चिद्धर्मा ; किं तर्हि ? चित्स्वरूप एवेति । एतेन सदानन्दयोरपि आत्मस्वरूपत्वं व्याख्यातम् ।

அதை²வமுச்யதே - சைதன்யஸ்ய த்³வே ரூபே ஸ்த:, ஆத்மஸ்வரூபதா சைதன்யஸ்வரூபதா சேதி । தத்ர ஆத்மஸ்வரூபதயா ஆத்மனோ ந பி⁴த்³யதே ; பி⁴த்³யதே ச சைதன்யஸ்வரூபதயா । அத: உப⁴யரூபாப்⁴யாம் பி⁴ந்நாபி⁴ன்னத்வம விருத்³த⁴மிதி – தத³பி ந, த⁴ர்மத⁴ர்மித்வாபா⁴வாத் । ததா² ஹி - யேன ரூபேண தத³பி⁴ன்னம் ந தேன ரூபேண த⁴ர்மத்வம் அபி⁴ன்னத்வாத³வோசாம । யேன ரூபேண பி⁴ன்னம் , தேனாபி ந த⁴ர்ம:, பி⁴ன்னத்வாத்³க⁴டாதி³வதி³த்யுக்தம் । யச்சோக்தம் உப⁴யரூபாப்⁴யாம் பி⁴ந்நாபி⁴ன்னத்வமிதி, தத³பி விசாரம் ந ஸஹதே । தே ரூபே கிம் சைதன்யாத்³பி⁴ன்னே, அபி⁴ன்னே, பி⁴ந்நாபி⁴ன்னே வா

। தத்ர ந தாவத்³பி⁴ன்னே, பி⁴ன்னத்வே க⁴டாதி³வத³கிஞ்சித்கரணத்வாத்; அபி⁴ன்னத்வே சைதன்யமாத்ரமேவேதி ந தாப்⁴யாம் பி⁴ந்நாபி⁴ன்னத்வம் । பி⁴ந்நாபி⁴ன்னத்வம் ச விரோதா⁴தே³வ ந யுக்தம் । தயோரபி ரூபாந்தராப்⁴யாம் பி⁴ன்னபி⁴ன்னத்வாப்⁴யுபக³மே அனவஸ்தா²பாத இத்யலமதிவிஸ்தரேண । தஸ்மான்னாத்மா ஸர்வதா² சித்³த⁴ர்மா; கிம் தர்ஹி ? சித்ஸ்வரூப ஏவேதி । ஏதேன ஸதா³னந்த³யோரபி ஆத்மஸ்வரூபத்வம் வ்யாக்²யாதம் ।

அல்லது, இவ்விதம் சொல்லப்படுமேயானல், சைதன்யத்திற்கு ஆத்மஸ்வரூபமாயிருப்பது, சைதன்யஸ்வரூபமாயிருப்பது என்று இரண்டு ரூபங்கள் உள்ளன. அதில் ஆத்மஸ்வரூபமாய் இருப்பதால் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபடுகிறதில்லை; சைதன்ய ஸ்வரூபமாயிருப்பதால் வேறுபடுகிறது. ஆகையால் ஒரே வஸ்து இரண்டு ரூபங்களைக்கொண்டு வேருகவும், வேறல்லாததாகவுமிருப்பது விரோதமில்லையென்றல். அதுவும் சரியல்ல; தர்மம், தர்மி என்ற தன்மை இருக்க முடியாததால். அதாவது - எந்த ரூபத்தால் சைதன்யம் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறல்லவோ. அந்த ரூபத்தால் தர்மமாயிருக்கமுடியாது வேற்றுமை இல்லாததால், என்று முன்னல் சொன்னேம். எந்த ரூபத்தால் வேருனகோ, அந்த ரூபத்தாலும் தர்மமாகாது, குடம் முதலியவைபோல் வேருயிருப்பதால். என்பதும் முன்னல் சொல்லப்பட்டது.

இரண்டு ரூபங்களைக்கொண்டு பின்னமாகவும், அபிந்தமாகவும் உள்ளது என்று எது சொல்லப்பட்டதோ, அதுவும். விசாரித்தால் நிற்காது அந்த இரண்டு ரூபங்கள் சைதன்யத்தைக் காட்டிலும் வேரு, வேறில்லையா, அல்லது வேருகவும், வேறல்லாததாகவும் உள்ளனவா? அதில் வேருக இருக்கமுடியாது. வேருக இருந்தால் குடம் முதலியவைபோல் ஒன்றும் பலனில்லை. வேறல்லாததாக (ஒன்ருக) இருக்குமானல், சைதன்யமாக மட்டுமே உள்ளது என்ற காரணத்தால், அந்த ரூபங்களால் பின்னமாகவும், அபின்னமாகவுமிருக்கமுடியாது. ஒன்றுக்கொன்று விரோதமிருப்பதாலேயே ஒரே வஸ்து பின்னமாகவும் அபின்னமாகவுமிருப்பது பொருந்தாது. அவைகளுக்கும் வேறு இரண்டு ரூபங்களால் பின்னமாகவும், அபின்னமாகவுமிருக்கும் தன்மை ஒப்புக்கொண்டால் அநவஸ்தை (முடிவில்லாமை) என்ற தோஷம் ஏற்படும் என்று இது பற்றி விரிவாகச் சொன்னது போதும். ஆகையால் ஆத்மா எவ்விதத்திலும் சைதன்யத்தை தர்மமாக உடையதல்ல. அப்படியானல் எவ்விதம்? சைதன்ய ஸ்வரூபம்தான். இதனல் (சைதன்யம் ஆத்மஸ்வரூபம் என்று விளக்கிக்கூறியதால்) ஸத்வம் (இருப்பு) ஆனந்தம் இவைகளும் ஆத்ம ஸ்வரூபம் என்பது விளக்கப்பட்டதாக ஆகிறது.

नित्यश्च आत्मा, सदकारणवत्त्वात् परमाणुवत्; सन् आत्मा, अहमस्मीति प्रतीतेः । अकारणवांश्च ; न हि अस्य कारणं वस्तु प्रत्यक्षादिभिरुपलभ्यते, नापि श्रूयते; किं तु त्रैलोक्यैककारणता हि आत्मनः श्रूयते 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः सम्भूतः' इत्यादिश्रुतिभ्यः । न त्वात्मनोऽपि कारणान्तरम् । अतः सदकारणवत्त्वात् नित्य आत्मेति सिद्धम् । तस्मात् साधूक्तं नित्यबोधस्वरूपमिति ।

நித்யஶ்ச ஆத்மா, ஸத3காரணவத்த்வாத் பரமாணுவத்; ஸன் ஆத்மா, அஹமஸ்மீதி ப்ரதீதே: । அகாரணவாம்ஶ்ச; ந ஹி அஸ்ய காரணம் வஸ்து ப்ரத்யக்ஷாதி3பி4ருபலப்4யதே, நாபி ஶ்ரூயதே; கிம் து த்ரைலோக்யைககாரணதா ஹி ஆத்மன: ஶ்ரூயதே 'தஸ்மாத்3வா ஏதஸ்மாதா3த்மன ஆகாஶ: ஸம்பூ4த:' இத்யாதி3ஶ்ருதிப்4ய: । ந த்வாத்மனோ(அ)பி காரணாந்தரம் । அத: ஸத3காரண வத்த்வாத் நித்ய ஆத்மேதி ஸித்3த4ம் । தஸ்மாத் ஸாதூ4க்தம் நித்யபோ3த4ஸ் வரூபமிதி ।

ஆத்மா பரமாணுவைப்போல் எப்பொழுதுமிருப்புதாலும், காரணமற்றதாலும் நித்யம் 'நான் இருக்கிறேன்' என்று அறிவதால் ஆத்மா எப்பொழுதும் உள்ளது. ஆத்மா காரண மற்றதும்கூட பிரத்யக்ஷம் முதலான பிரமாணங்களால் இதற்குக் காரணமான வஸ்து அறியப்படவில்லையல்லவா! கேள்விப்படவுமில்லை. ஆனால் 'அந்த இந்த ஆத்மாவிலிருந்து ஆகாசம் உண்டானது' என்பது முதலான சுருதிகளால் ஆத்மா மூவுலகங்களுக்கும் ஒரே காரணமென்றல்லவா கேள்விப்படுகிறது. ஆத்மாவுக்கும் வேறுகாரணம் கேள்விப்படவில்லை ஆகையால் எப்பொழுதுமிருப்ப தாலும், காரணமற்றதாயிருப்பதாலும் ஆத்மா நித்தியம் என்பது தீர்மானமானது. ஆகையால் ஆத்மா அழிவற்ற சைதன்ய ஸ்வரூபமென்று சொன்னது ரொம்பவும் சரியானது.

तत्रैव दृष्टान्तमाह - अग्न्युष्णवदिति । यथा उष्णत्वमग्नेर्न व्यतिरिच्यते । व्यतिरेके हि कदाचिदग्नेरन्यत्राप्युपलभ्येत - यथा पुरुषाद्दण्डादि; न चैवमस्ति; तस्मादग्निस्वरूपमेव अग्नेरुष्णत्वम् । एवमात्मनोऽपि चैतन्यं स्वरूपमेवेत्यर्थः । तथा च उक्तम् - 'निरंशत्वाद्विभुत्वाच्च तथानश्वरभावतः । ब्रह्मव्योम्नोर्न भेदोऽस्ति चैतन्यं ब्रह्मणोऽधिकम्' इति ।

தத்ரைவ த்3ருஷ்டாந்தமாஹ - அக்3ன்யுஷ்ணவதி3தி । யதா2 உஷ்ணத்வ மக்3னேர்ன வ்யதிரிச்யதே । வ்யதிரேகே ஹி கதா3சித3க்3னேரன்யத்ராப்யு பலப்4யேத - யதா2 புருஷாத்3த3ண்டா3தி; ந சைவமஸ்தி; தஸ்மாத3க்3 நிஸ்வரூபமேவ அக்3னேருஷ்ணத்வம் । ஏவமாத்மனோ(அ)பி சைதன்யம் ஸ்வரூ பமேவேத்யர்த: । ததா2 ச உக்தம் - 'நிரம்ஶத்வாத்3விபு4த்வாச்ச ததா2னஶ்வர பா4வத: । ப்3ரஹ்மவ்யோம்னோர்ன பே4தோ3(அ)ஸ்தி சைதன்யம் ப்3ரஹ்மணோ (அ)தி4கம்' இதி ।

அந்த விஷயத்திலேயே திருஷ்டாந்தம் கூறுகிறர் - 'அக்னியின் சூடுபோல்' என்று. எப்படி அக்னியின் சூடு அக்னியைக் காட்டிலும் வேறில்லையோ (அப்படி) வேறாக இருக்குமானல், புருஷனைக்காட்டிலும் வேறன தடி முதலியவைபோல் (புருஷன் கையில் உள்ள தடி மற்றொரு சமயம் வேறிடத்திலும் காணப்படுவது போல்) அக்னியிலுள்ள சூடு ஒரு சமயம் அக்னியைக் காட்டிலும் வேறிடத்திலும் காணப்படும். இவ்வாறு இல்லை. ஆகையால் அக்னியின் சூடு அக்னியின் ஸ்வரூபம் தான். இதுபோல் சைதன்யம் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம்தான் என்று கருத்து. அவ்வாறே

சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'அவயவமில்லாததாலும், எங்குமிருப்பதாலும் அப்படியே அழியாத்தன்மை உள்ளதாலும், ப்ரஹ்மத்திற்கும், ஆகாசத்திற்கும் வேற்றுமை இல்லை. (ஆனாலும்) ப்ரஹ்மத்திற்கு அதிகமாக சைதன்யம் உள்ளது. (ஆகாசத்திற்கு சைதன்யமில்லை) என்று.

यच्चोक्तं मनश्चक्षुरादीनां प्रवृत्तौ किमर्थमधिष्ठाता इष्यते, स्वयमेव कस्मान्न प्रवर्तन्ते इति, तत्राह - अबोधात्मकानीति । हेतुगर्भमिदं विशेषणम् ; अतश्च अयमर्थः सेत्स्यति - अबोधात्मकत्वात् अचेतनत्वाच्च घटादिवच्चेतनमधिष्ठातारमाश्रित्यैव प्रवर्तन्त इति । तदचेतनत्वं चैषां तज्ज्ञेयत्वात् घटादिवदिति । श्रुतिरपि 'नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा' इत्यादिना आत्मव्यतिरिक्तस्य चेतनत्वं प्रतिषेधति । अतो युक्तमुक्तं चेतनमात्मानमाश्रित्य प्रवर्तन्त इति । निष्कम्पं निस्तरङ्गं निःसंशयमित्यर्थः । तथा च श्रुतिः 'भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे' इति । एकम् अद्वितीयं देवतिर्यङ्मनुष्यादिशरीरेषु एकम्, न तु साङ्ख्यादिपरिकल्पितवत् नानाभूतमित्यर्थः ॥

யச்சோக்தம் மனஶ்சக்ஷுராதீ³னாம் ப்ரவ்ருத்தௌ கிமர்த²மதி⁴ஷ்டா²தா இஷ்யதே, ஸ்வயமேவ கஸ்மான்ன ப்ரவர்தந்தே இதி, தத்ராஹ - அபோ³தா⁴த்மகாநீதி । ஹேதுக³ர்ப⁴மித³ம் விஶேஷணம்; அதஶ்ச அயமர்த²: ஸேத்ஸ்யதி - அபோ³தா⁴த்மகத்வாத் அசேதனத்வாச்ச க⁴டாதி³வச்சேதனமதி⁴ஷ்டா²தாரமாஶ்ரித்யைவ ப்ரவர்தந்த இதி । தத³சேதனத்வம் சைஷாம் தஜ்ஜ்ஞேயத்வாத் க⁴டாதி³வதி³தி । ஶ்ருதிரபி 'நான்யோ(அ)தோ(அ)ஸ்தி த்³ரஷ்டா' இத்யாதி³னா ஆத்மவ்யதிரிக்தஸ்ய சேதனத்வம் ப்ரதிஷேத⁴தி । அதோ யுக்தமுக்தம் சேதனமாத்மானமாஶ்ரித்ய ப்ரவர்தந்த இதி । நிஷ்கம்பம் நிஸ்தரங்க³ம் நிஃஸம்ஶயமித்யர்த²: । ததா² ச ஶ்ருதி: 'பி⁴த்³யதே ஹ்ருத³யக்³ரந்தி²ஶ்சி²த்³யந்தே ஸர்வஸம்ஶயா: க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந்த்³ருஷ்டே பராவரே' இதி । ஏகம் அத்³விதீயம் தே³வதிர்யங்மனுஷ்யாதி³ஶரீரேஷு ஏகம், ந து ஸாங்க்²யாதி³பரிகல்பிதவத் நாநாபூ⁴தமித்யர்த²: ॥

மனம், கண் முதலியவை செயல்படுவதற்கு எதற்காக நியாமகன் வேண்டப் படுகிறது? அவைகள் ஏன் தானாகவே செயல்படுகிறதில்லை? என்று எது சொல்லப் பட்டதோ அவ்விஷயத்தில் சொல்கிறார். 'சைதன்யஸ்வரூபமாக இல்லாதது' என்று. இந்த விசேஷணம் காரணத்தை உள்ளடக்கியது. ஆகையால் இந்தப் பொருள். ஸித்தி க்கிறது. மனம், கண் முதலியவை, குடம் முதலியவைபோல் அபோதஸ்வரூபமாக - அசேதனமாக (ஜடமாக) இருப்பதால் சேதனனான நியாமகனை ஆசிரயித்துத்தான் செயல்புரிகின்றன என்று, குடம் முதலியவை போல் அவனால் அறியப்படுவதால் இவைகள் அசேதனம் என்று வேதமும் 'இவனைக்காட்டிலும் வேறான பார்க்கிற வனில்லை' என்பது முதலானதால் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறான வஸ்துவுக்கு சைதன்யத்தை மறுக்கிறது. ஆகையால் 'சேதனனான ஆத்மாவை ஆசிரயித்து செயல்படுகின்றன' என்று சொன்னது சரிதான். நிஷ்கம்பம் - அலையற்றது, ஸந்தேஹ

மற்றது என்று பொருள். அவ்வாறே சுருதி உள்ளது 'மேலானதும், கீழானதுமான எல்லா வஸ்துக்களாக விளங்கும். அந்த ஆத்மா அறியப்பட்டபொழுது மனதிலுள்ள அத்யாஸமாகிற முடிச்சு அறுந்துபோகிறது. எல்லா ஸந்தேஹங்களும் நீங்குகின் றன, இவனுடைய கர்மாக்கள் நாசமடைகின்றன' என்று ஏகம் - இரண்டாவது பொருளற்றது. தேவர்கள், மிருகங்கள், மனிதர்கள், முதலான எல்லா சரீரங்களில் (ஆத்மா) ஒன்று, ஸாங்க்யர் முதலானவர்களால் கல்பிக்கப்பட்டதுபோல் (ஆத்மா) பலவாக இல்லை. (2)

ननु आत्मन एकत्वे सुखदुःखादिव्यवस्था न स्यात् । तथा हि - सर्वशरीरेषु यदि एक आत्मा भवेत् तदा एकस्मिन् सुखिनि सर्व एव सुखिनः प्रसज्येरन् , सर्वस्य अविशेषात् ; एकमेकस्मिन् दुःखिनि सर्व एव दुःखिनो भवेयुः ; एवमेकस्मिञ्जानति सर्व एव जानीयुः ; तथैव एकस्मिञ्जायमाने म्रियमाणे वा सर्व एव जायेरन् म्रियेरन् ; एवमेकस्मिन्बद्धे मुक्ते वा सर्व एव बद्ध्येरन् मुच्येरन् इति । न चैवमस्ति । तस्मादेकत्वमात्मनो न भवितुमर्हति इत्यत आह -

நனு ஆத்மன ஏகத்வே ஸுக²து³:கா²தி³வ்யவஸ்தா² ந ஸ்யாத் । ததா² ஹி – ஸர்வஶரீரேஷு யதி³ ஏக ஆத்மா ப⁴வேத் ததா³ ஏகஸ்மின் ஸுகி²னி ஸர்வ ஏவ ஸுகி²ன: ப்ரஸஜ்யேரன் , ஸர்வஸ்ய அவிஶேஷாத் ; **ஏகமேகஸ்மின் து³:கி²னி ஸர்வ ஏவ து³:கி²னோ ப⁴வேயு:** ; **ஏவமேகஸ்மிஞ்ஜானதி ஸர்வ ஏவ ஜானீயு:** ; **ததை²வ ஏகஸ்மிஞ்ஜாயமானே ம்ரியமாணே வா ஸர்வ ஏவ ஜாயேரன் ம்ரியேரன்** ; ஏவமேகஸ்மின்ப³த்³தே⁴ முக்தே வா ஸர்வ ஏவ ப³த்³த்⁴யேரன் முச்யேரன் இதி । ந சைவமஸ்தி । தஸ்மாதே³கத்வமாத்மனோ ந ப⁴விதுமர்ஹதி இத்யத ஆஹ –

(அவதாரிகை) ஆத்மா ஒன்றானால், ஸுகதுக்கங்களின் தனித்தனிக் கட்டுப்பாடு இருக்காது. அதாவது - எல்லா சரீரங்களிலும் ஆத்மா ஒருவனாக இருப்பானே யானால், அப்பொழுது ஒருவன் ஸுகத்துடன் கூடிவனாக இருக்கும்பொழுது, எல்லோரும் ஸுகத்துடன் கூடியவர்களாக ஆய்விடுவார்கள். எல்லோருக்கும் தனிப்பட்ட அம்சமில்லாததால். இதுபோல ஒருவன் துக்கத்துடன் கூடியிருக்கும் பொழுது, எல்லோரும் துக்கத்துடன் கூடியவர்களாக ஆய்விடுவார்கள். இதுபோல் ஒருவன் அறியும் பொழுது எல்லோரும் அறிவார்கள். அவ்விதமே ஒருவன் பிறக்கும் பொழுதோ, சாகும்பொழுதோ எல்லோரும் பிறப்பார்கள், சாவார்கள். இவ்வாறு ஒருவன் கட்டுப்பட்ட பொழுதோ, விடுபட்டபொழுதோ எல்லோரும் கட்டுப்படு வார்கள், விடுபடுவார்கள். ஆனால் இம்மாதிரி இல்லை. ஆகையால் ஆத்மா ஒருவனாக இருக்கமுடியாது என்றால் அதற்குச் சொல்கிறார்-

मुखाभासको दर्पणे दृश्यमानो मुखत्वात्पृथक्त्वेन नैवास्ति वस्तु ।
चिदाभासको धीषु जीवोऽपि तद्वत्स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ३ ॥

முகா2பா4ஸகோ த3ர்பணே த்3ருஶ்யமானோ
முக2த்வாத் ப்ருத2க்த்வேன நைவாஸ்தி வஸ்து ।
சிதா3பா4ஸகோ தீ4ஷு ஜீவோ(அ)பி தத்3வ -
த்ஸ நித்யோபலப்3தி4ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 3 ॥

दर्पणे = கண்ணாடியில்,
த3ர்பணே

दृश्यमानः = காணப்படுகிற,
த்3ருஶ்யமானः

मुखाभासकः = முகத்தின் பிரதிபிம்பம்,
முகா2பா4ஸகः

मुखत्वात् = முகமாக இருப்பதைவிட,
முக2த்வாத்

पृथक्त्वेन = வேறாக,
ப்ருத2க்த்வேன

वस्तु = தனிவஸ்துவாக,
வஸ்து

नैवास्ति = இல்லவே இல்லை,
நைவாஸ்தி

तद्वत् = அது போல்,
தத்3வத்

धीषु = புத்திகளில்,
தீ4ஷு

चिदाभासकः = சைதன்யத்தின் பிரதிபிம்பமான,
சிதா3பா4ஸகः

जीवोऽपि = ஜீவனும் (சைதன்யத்தைக்காட்டிலும் வேறாக இல்லை)
ஜீவோ(அ)பி

सः = அந்த,
ஸः

नित्योपलब्धिस्वरूपः = நித்யசைதன்யஸ்வரூபனான,
நித்யோபலப்3தி4ஸ்வரூபः

अहं = நான்,
அஹம்

आत्मा = ஆத்மா.
ஆத்மா

मुखाभासक: मुखप्रतिबिम्ब: दर्पणादौ नानाकारेषु दर्पणेषु इति यावत् दृश्यमान: मुखत्वात् परमार्थत: मुखस्वरूपत्वात् पृथक्त्वेन भेदेन न विद्यते। यद्यपि मुखाभासको नाम वस्तु नास्त्येव, तथापि उपाधिभेदात् परमार्थसतो मुखात् परस्परं च ते मुखाभासका भिन्ना: प्रतीयन्ते । तथा च उपाधिगतमलिनत्वादिधर्मै: मलिनत्वादिधर्मका: प्रतीयन्ते । तद्वत् मुखाभासकवत् चिदाभासक: आत्मन: प्रतिबिम्बो धीषु बुद्धिषु दृश्यमानो जीव इत्युच्यते य:, सोऽहमात्मा जीवास्ते उपाधिभेदात् भिन्ना: प्रतिभासन्ते। उपाधिगतसुखदु:खादिभिश्च सुखदु:खादिमन्तश्च प्रतिभासन्ते। उपाधयश्च व्यवस्थितरूपा एवेति सुखदु:खादीनामैकात्म्यपक्षे व्यवस्था युक्तैवेति नायमात्मभेद: शक्यो व्यवस्थापयितुम्। श्रुतिश्चैकात्म्यमेव प्रतिपादयति - 'एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म' इति।

முகா²பா⁴ஸக꞉ முக²ப்ரதிபி³ம்ப³꞉ த³ர்பணாதௌ³ நானாகாரேஷு த³ர்பணேஷு இதி யாவத் த்³ருஶ்யமான꞉ முக²த்வாத் பரமார்த²த꞉ முக²ஸ்வரூபத்வாத் ப்ருத²க்த்வேன பே⁴தே³ன ந வித்³யதே । யத்³யபி முகா²பா⁴ஸகோ நாம வஸ்து நாஸ்த்யேவ, ததா²பி உபாதி⁴பே⁴தா³த் பரமார்த²ஸதோ முகா²த் பரஸ்பரம் ச தே முகா²பா⁴ஸகா பி⁴ன்னா꞉ ப்ரதீயந்தே । ததா² ச உபாதி⁴க³தமலினத்வாதி³த⁴ர்மை꞉ மலினத்வாதி³த⁴ர்மகா꞉ ப்ரதீயந்தே । தத்³வத் முகா²பா⁴ஸகவத் சிதா³பா⁴ஸக꞉ ஆத்மன꞉ ப்ரதிபி³ம்போ³ தீ⁴ஷு பு³த்³தி⁴ஷு த்³ருஶ்யமானோ ஜீவ இத்யுச்யதே ய꞉, ஸோ(அ)ஹமாத்மா ஜீவாஸ்தே உபாதி⁴ பே⁴தா³த் பி⁴ன்ன꞉ ப்ரதிபா⁴ஸந்தே । உபாதி⁴க³தஸுக²து³꞉கா²தி³பி⁴ஶ்ச ஸுக²து³꞉கா²தி³மந்தஶ்ச ப்ரதிபா⁴ஸந்தே । உபாத⁴யஶ்ச வ்யவஸ்தி²தரூபா ஏவேதி ஸுக²து³꞉கா²தீ³நாமைகாத்ம்யபக்ஷே வ்யவஸ்தா² யுக்தைவேதி நாயமாத்மபே⁴த³꞉ ஶக்யோ வ்யவஸ்தா²பயிதும் । ஶ்ருதிஶ்சைகாத்ம்யமேவ ப்ரதிபாத³யதி - 'ஏக மேவாத்³விதீயம் ப்³ரஹ்ம' இதி ।

முகத்தின் ஆபாஸம், அதாவது முகத்தின் பிரதிபிம்பம் கண்ணுடி முதலியவற்றில் பற்பல வடிவமுள்ள கண்ணுடிகளில் என்று பொருள். காணப்படுவது, உண்மையில் முகஸ்வரூபமாய் இருப்பதால் வேருக இல்லை. எப்படியும் முகபிரதிபிம்பம் என்ற வஸ்து இல்லவே இல்லை, ஆனுலும் [1] உபாதிகளின் பிரிவால் அந்த முகபிரதிபிம்பங்கள் உண்மையாக இருக்கிற முகத்தைக் காட்டிலும் வேருகவும், ஒன்றுக்கொன்று வேருகவும் தோன்றுகின்றன. அவ்வாறே உபாதிகளிலுள்ள அழுக்கு முதலான தர்மங்களால் பிரதிபிம்பங்களும் அழுக்கு முதலான தர்மங்கள் உள்ளவைகளாகத் தோன்றுகின்றன. அதுபோல - முகபிரதி பிம்பம்போல், சிதாபாஸகன் - புத்திகளில் காணப்படுகிற ஆத்மாவின் பிரதிபிம்பம் ஜீவன் என்று சொல்லப்படுகிருன். எவனுடைய பிரதிபிம்பம் ஜீவன் என்று சொல்லப்படுகிறதோ, அந்த பிம்பமான நான் ஆத்மா. அந்த ஜீவர்கள் உபாதிகளின் வேற்றுமையால் வேருனவர்களாகத் தோன்றுகிருர்கள். உபாதிகளிலுள்ள ஸுகம், துக்கம் முதலியவற்ருல் ஸுகம், துக்கம் முதலியவற்றுடன் கூடியவர்களாகத் தோன்றுகிறார்கள். உபாதிகள் நியதமான ஸ்வரூபமுள்ளதாகவே இருப்பதால், ஆத்மா ஒன்று என்ற

பக்ஷத்தில் ஸுகம், துக்கம் முதலியவைகளுக்கு கட்டுப்பாடான நிலை நன்கு பொருந்தும். ஆகையால் ஆத்மா அநேகம் என்பதை நிலைநிறுத்தமுடியாது. வேதமும் ஆத்மா ஒன்று என்பதையே எடுத்துக்கூறுகிறது 'பிரஹ்மம் ஒன்றுதான், இரண்டாவது வஸ்துவற்றது' என்று.

---

1. ஒரே முகத்தை பிம்பம், பிரதிபிம்பம் என்று இரண்டு வஸ்துவாகக்காட்டுகிற கண்ணாடி முகத்திற்கு உபாதியாகும். பல கண்ணாடிகளிருந்தால் ஒரேமுகம் பல முகங்களாகத் தோன்றுகிறது. இதுபோல் மனம் என்னும் உபாதி பலவாக இருப்பதால் பிம்பமான ஆத்மா ஒன்றானாலும் பிரதிபிம்பங்களான ஜீவர்கள் பலவாகத் தோன்றுகிறார்கள்.

आत्मभेदपक्षं तु इयं सुखदुःखादिव्यवस्था नोपपद्यते । तथा हि - प्रतिशरीरम् आत्मानो भिन्नाः ते च सर्वे प्रत्येकं सर्वगता इति आत्मभेदवादिनो मन्यन्ते । तत्र सर्वेषां सर्वगतत्वात् सर्वसंनिधौ सुखादिकमुत्पद्यमानं विशेषहेतोरभावात् कथमेकस्यैव तत् सुखादिकम्, न सर्वेषाम् इत्यवधारयितुं शक्यते । अथ यत्सम्बन्धिना कार्यकरणसङ्घातेन सुखादिकं जन्यते, तस्यैव तदित्यभिधीयते इति; तन्न, कार्यकरणसङ्घातस्यापि सर्वात्मसंनिधावुत्पद्यमानस्य विशेषहेतोरभावादेव कथमेकात्मसम्बन्धित्वमिति । अथ यत्कर्मवशात्कार्यकरणसङ्घातस्योत्पत्तिः, तस्यैव असौ कार्यकरणसङ्घात इति विशेषहेतुरिति चेत्; न, कर्मणोऽपि सर्वात्मसंनिधावुत्पद्यमानस्य सर्वात्मसम्बन्धित्वेन तज्जनितकार्यकरणसङ्घात स्यापि सर्वात्मसम्बन्धित्वात् तज्जनितस्य सुखदुःखादेरपि सर्वात्मसम्बन्धित्वमिति सुखादिकस्य नानात्मपक्ष एव न व्यवस्थितिः । पूर्वपुर्वकार्यकरणसङ्घातस्य कर्मापेक्षायां च अनवस्थादोषः । अनादित्वेन अनवस्थादोषपरिहारश्च अन्धपरम्परेति । श्रुतिरपि नानात्मपक्षं प्रतिषेधति - 'नेह नानास्ति किञ्चन' इति । अतः साधूक्तम् एकमिति ॥

ஆத்மபே[4]த[3]பக்ஷம் து இயம் ஸுக[2]து[3]:கா[2]தி[3]வ்யவஸ்தா[2] நோபபத்[3]யதே । ததா[2] ஹி - ப்ரதிஶரீரம் ஆத்மானோ பி[4]ன்னா: தே ச ஸர்வே ப்ரத்யேகம் ஸர்வக[3]தா இதி ஆத்மபே[4]த[3]வாதி[3]னோ மன்யந்தே । தத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வக[3]தத்வாத் ஸர்வஸம்நிதௌ[4] ஸுகா[2]தி[3]கமுத்பத்[3]யமானம் விஶேஷஹேதோரபா[4]வாத் கத[2]மேகஸ்யைவ தத் ஸுகா[2]தி[3]கம், ந ஸர்வேஷாம் இத்யவதா[4]ரயிதும் ஶக்யதே । அத[2] யத்ஸம்ப[3]ந்தி[4]னா கார்யகரணஸங்கா[4]தேன ஸுகா[2]தி[3]கம் ஜன்யதே, தஸ்யைவ ததி[3]த்யபி[4]தீ[4]யதே இதி; தன்ன, கார்யகரணஸங்கா[4]தஸ்யாபி ஸர்வாத்மஸம்நிதா[4]வுத்பத்[3]யமானஸ்ய விஶேஷஹேதோரபா[4]வாதே[3]வ கத[2]மேகாத்மஸம்ப[3]ந்தி[4]த்வமிதி । அத[2] யத்கர்மவஶாத்கார்யகரணஸங்கா[4]தஸ்யோத்பத்தி:, தஸ்யைவ அஸௌ கார்யகரணஸங்கா[4]த இதி விஶேஷஹேதுரிதி சேத்; ந, கர்மணோ(அ)பி ஸர்வாத்மஸம்நிதா[4]வுத்பத்[3]யமானஸ்ய ஸர்வாத்

மஸம்ப3ந்தி4த்வேன தஜ்ஜனிதகார்யகரணஸங்கா4தஸ் யாபி ஸர்வாத் மஸம்ப3ந்தி4த்வாத் தஜ்ஜனிதஸ்ய ஸுக2து3:கா2தே3ரபி ஸர்வாத்மஸம்ப3ந்தி4த்வமிதி ஸுகா2தி3கஸ்ய நானாத்மபக்ஷ ஏவ ந வ்யவஸ்தி2தி: । பூர்வபுர்வ கார்யகரண ஸங்கா4தஸ்ய கர்மாபேக்ஷாயாம் ச அனவஸ்தா2தோ3ஷ: । அநாதி3த்வேன அனவஸ்தா2தோ3ஷபரிஹாரஸ்ச அந்த4பரம்பரேதி । ஶ்ருதிரபி நாளுத்ம பக்ஷம் ப்ரதிஷேத4தி - 'நேஹ நாளுஸ்தி கிஞ்சன' இதி । அத: ஸாது4க்தம் ஏகமிதி ॥

ஆத்மா பல என்ற பக்ஷத்திலோ, ஸுகம் துக்கம் முதலியவைகளின் கட்டுப்பரடு பொருந்தாது. அதாவது 'ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் ஆத்மா வெவ்வேறு. அவர்கள் யாவரும் ஒவ்வொருவரும் எங்குமுள்ளவர்கள்' என்று ஆத்மபேதவாதிகள் எண்ணுகிறுர்கள். அதில் எல்லா ஆத்மாக்களும் எல்லா இடங்களிலுமிருப்பதால், எல்லோருடைய சமீபத்தில் உண்டாகும் ஸுகம், துக்கம் முதலானவை, தனிப்பட்ட காரணமில்லாததால் ஒருவனேச்சேர்ந்ததுதான் அந்த ஸுகம் முதலானவை, எல்லோரையும் சேர்ந்த்தல்ல என்று எப்படித்தீர்மானிக்க முடிகிறது?

எந்த ஆத்மாவைச்சேர்ந்த [1] கர்யகரண ஸங்காதத்தால் (சரீரத்தால்) ஸுகம் முதலியவை உண்டாகிறதோ. அந்த ஸுகம் முதலியவை அந்த ஆத்மாவையே சேர்ந்தது என்று சொல்லப்படுமேயானுல், அது சரியல்ல. எல்லா ஆத்மாக்களுடைய சமீபத்தில் உண்டாகும் சரீரத்திற்கும் தனிப்பட்ட காரணமில்லாததால் ஒரே ஆத்மா வைச் சேர்ந்திருப்பது எப்படி பொருந்தும்?

[1] கார்யமான ஸ்தூலசரீரமும் கரணங்களான ஸூக்ஷ்ம சரீரமும் சேர்ந்து கூட்டமாக இருப்பதால் சரீரத்திற்கு காரிய கரண ஸங்காதமென்று பெயர்.

எந்த ஆத்மா செய்த கர்மாவின் அதீனமாக சரீரம் உண்டாகியிருக்கிறதோ, அவனேச் சேர்ந்ததுதான் இந்த சரீரம் என்று தனிப்பட்ட காரணமிருக்கிறதே என்றுல், சரியல்ல. எல்லா ஆத்மாக்களுடைய சமீபத்தில் உண்டாகும் கர்மாவும் எல்லா ஆத்மாக்களேயும் சேர்ந்தபடியால், அதனுல் உண்டாகும் சரீரமும் எல்லோரையும் சேர்ந்தபடியால், அதனாலுண்டாகும் ஸுகம் துக்கம் முதலியதும் எல்லா ஆத்மாக்களேயும் சேர்ந்ததாக ஆகும் என்பதால், ஆத்மா அநேகம் என்ற பக்ஷத்தில் தான் ஸுகம், துக்கம் முதலியவற்றிற்கு வியவஸ்தை இல்லாமற்போகும். [2] முன் முன் சரீரத்திற்கும் கர்மாவின் அபேக்ஷை இருக்குமானுல் அநவஸ்தை என்ற தோஷம் ஏற்படும். அநாதி என்று சொல்லி அநவஸ்தா தோஷத்திற்கு பரிஹாரம் செய்வது குருட்டுப் பரம்பரையாகும். வேதமும் ஆத்மா அநேகம் என்ற பக்ஷத்தை மறுக்கிறது. 'இதில் சிறிதும் வேற்றுமை இல்லே' என்று. ஆகையால் ஆத்மா ஒன்று என்று சொன்னது சரிதான். **(3)**

[2] முற்பிறவியில் செய்த கர்மாவினுல் இந்த சரீரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. முன் சரீரமும் அதற்கு முற்பிறவியிலுள்ள சரீரத்தால் செய்த கர்மாவால் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டே போனுல் அநவஸ்தா தோஷம் ஏற்படும். அநாதி என்பதை

ஸித்தாந்திகளும் வேத பிரமாணமூலம் ஒப்புக் கொள்கிறுர்கள். இதை யுக்தியால் மட்டும் தீர்மானிக்கமுடியாது என்று அபிப்பிராயம்.

नन्वेवं सति आत्मनः सुखदुःखादिसम्बन्धाभावात् बन्धो नास्ति; बन्धाभावाच्च मोक्षाभावः; बद्धो हि मुच्यते नाबद्ध इति; तथा चिदाभासस्यापि बन्धमोक्षौ न विद्येते, अवस्तुत्वात् ; तस्य बुद्धेरपि विनाशित्वात् बन्धमोक्षयोरभावः; ततश्च मोक्षशास्त्रमनर्थकमापन्नम् इत्यत आह -

நன்வேவம் ஸதி ஆத்மனঃ ஸுக2து3ঃகா2தி3ஸம்ப3ந்தா4பா4வாத் ப3ந்தோ4 நாஸ்தி; ப3ந்தா4பா4வாச்ச மோக்ஷாபா4வঃ; ப3த்3தோ4 ஹி முச்யதே நாப3த்3த4 இதி; ததா2 சிதா3பா4ஸஸ்யாபி ப3ந்த4மோக்ஷௌ ந வித்3யேதே, அவஸ்துத்வாத்; தஸ்ய பு3த்3தே4ரபி விநாஶித்வாத் ப3ந்த4மோக்ஷயோரபா4வঃ; ததஶ்ச மோக்ஷ ஶாஸ்த்ரமனர்த2கமாபன்னம் இத்யத ஆஹ -

(**அவதாரிகை**) இவ்விதமானுல் ஆத்மாவுக்கு ஸுகம், துக்கம் முதலியவைகளின் தொடர்பு இல்லாததால் பந்தமில்லை. பந்தம் இல்லாததால் மோக்ஷமில்லை. கட்டுப்பட்டவன்தானே விடுபடுகிறுன். கட்டுப்படாதவன் விடுபடுகிறதில்லையே! அவ்விதமே சைதன்யத்தின் பிரதிபிம்பமான ஜீவனுக்கும் பந்தமோக்ஷங்கள் இல்லை, பிரதிபிம்பம் உண்மைப் பொருளில்லாததால். அவனுடைய புத்தி நாசமடைவதால் அதற்கும் பந்த மோக்ஷங்களில்லை. ஆகையால் மோக்ஷஸாதனங்களைச் சொல்கிற சாஸ்திரம் பிரயோஜனமற்றதாக ஆகிவிடும் என்றுல் அதற்குக் கூறுகிறுர் -

यथा दर्पणाभाव आभासहानौ
मुखं विद्यते कल्पनाहीनमेकम् ।
तथा धीवियोगे निराभासको यः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ४ ॥

யதா2 த3ர்பணுபா4வ ஆபா4ஸஹானௌ
முக2ம் வித்3யதே கல்பஞஹீனமேகம் ।
ததா2 தீ4வியோகே3 நிராபா4ஸகோ யঃ
ஸ நித்யோபலப்3தி4ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 4 ॥

यथा = எவ்வாறு,
யதா2

दर्पणाभावे = கண்ணுடி இல்லாதபொழுது,
த3ர்பணுபா4வே

आभासहानौ = முக பிரதிபிம்பம் விலகினதும்,
ஆபா4ஸஹானௌ

कल्पनाहीनं = பொய் வஸ்துவற்றதாக,
கல்பனாஹீனம்

मुखं एकं = முகமொன்றே,
முக2ம் ஏகம்

विद्यते = இருக்கிறதோ,
வித்3யதே

तथा = அவ்வாறே,
ததா2

धीवियोगे = புத்தி விலகினபொழுது,
தீ4வியோகே3

निराभासक: = பிரதிபிம்பமான ஜீவனற்றதாக,
நிராபா4ஸக:

य: = எவர் உள்ளாரோ,
ய:

स: = அந்த,
ஸ:

नित्योपलब्धिस्वरूप: = அழியாத ஞான வடிவமான,
நித்யோபலப்3தி4ஸ்வரூப:

अहं = நான்,
அஹம்

आत्मा = ஆத்மா.
ஆத்மா

यथा दर्पणाभावे सति आभासस्य मुखप्रतिबिम्बस्य हानौ सत्यां मुखं परमार्थसत् कल्पनाहीनं मिथ्याज्ञानरहितम् एकमेव परं नापरं विद्यते, तथा तेनैव प्रकारेण धीवियोगे बुद्धेरभावे निराभासको अप्रतिबिम्बः परमार्थतः सन् एक एव यः, सोऽहमात्मेति योजना । अयमभिप्रायः आत्माज्ञानकृतोऽयं बुद्ध्यादिप्रपञ्चः । तत्र बुद्ध्यादौ प्रतिबिम्बरूपेण आत्मानमध्यस्य तद्गतसुखदुःखादिकम् आत्मन्यध्यस्यति । सोऽयमध्यासो बन्धः । आत्मज्ञानेन अज्ञाननिवृत्त्या बुद्ध्यादिप्रपञ्चनिवृत्तौ अध्यासनिवृत्तिर्मोक्षः । न पुनः पारमार्थिकौ बन्धमोक्षौ अस्य विद्येते इति सर्वं समञ्जसमिति ॥

யதா2 த3ர்பணாபா4வே ஸதி ஆபா4ஸஸ்ய முக2ப்ரதிபி3ம்ப3ஸ்ய ஹானௌ ஸத்யாம் முக2ம் பரமார்த2ஸத் கல்பனாஹீனம் மித்2யாஜ்ஞானரஹிதம் ஏகமேவ பரம் நாபரம் வித்3யதே, ததா2 தேனைவ ப்ரகாரேண தீ4வியோகே3 பு3த்3தே4ரபா4வே நிராபா4ஸகோ அப்ரதிபி3ம்ப3: பரமார்த2த: ஸன் ஏக ஏவ ய:, ஸோ(அ)ஹமாத்மேதி யோஜனா । அயமபி4ப்ராய: ஆத்மாஜ்

ஞானக்ருதோ(அ)யம் பு3த்3த்4யாதி3ப்ரபஞ்ச: । தத்ர பு3த்3த்4யாதௌ3 ப்ரதிபி3ம்ப3 ரூபேண ஆத்மானமத்4யஸ்ய தத்3க3தஸுக2து3:கா2தி3கம் ஆத்மன்யத்4யஸ்யதி । ஸோ(அ)யமத்4யாஸோ ப3ந்த4: । ஆத்மஜ்ஞானேன அஜ்ஞானநிவ்ருத்த்யா பு3த்3த்4யாதி3ப்ரபஞ்சநிவ்ருத்தௌ அத்4யாஸநிவ்ருத்திர்மோக்ஷ: । ந புன: பாரமார்தி2கௌ ப3ந்த4மோக்ஷௌ அஸ்ய வித்3யேதே இதி ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸமிதி ॥

எப்படி கண்ணுடி இல்லாதபொழுது ஆபாஸம் - முகபிரதி பிம்பம் விலகின தும், கல்பனையற்ற - பொய்த்தோற்றமற்ற, உண்மையாக உள்ள முகமொன்று மட்டுமே உள்ளதோ, வேறு ஒன்றுமில்லையோ, அப்படியே - அதே முறையில், தீவியோகே - புத்தியில்லாதபொழுது, பிரதிபிம்பமற்று உண்மையாக எவர் ஒருவர் மட்டுமே உள்ளாரோ, அந்த நான் ஆத்மா என்று சேர்க்கவேண்டும்.

இது கருத்து - இந்த புத்தி முதலான பிரபஞ்சம் ஆத்மாவை அறியாததால் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அங்கு புத்தி முதலியவற்றில் பிரதிபிம்ப உருவமாக ஆத்மாவை ஆரோபித்து (ஏற்றிவைத்து) அந்த புத்தி முதலியவற்றிலுள்ள ஸுகம், துக்கம் முதலி யவற்றை ஆத்மாவில் ஆரோபிக்கிறுன். இந்த அத்யாஸம்தான் பந்தம். ஆத்மாவை அறிவதன் மூலம அக்ஞானம் விலகிவிடுவதால் புத்தி முதலான பிரபஞ்சமும் விலகி அத்யாஸம் நீங்குவதுதான் மோக்ஷமே தவிற உண்மையாக இந்த ஆத்மாவு க்கு பந்த மோக்ஷங்கள் கிடையாது என்பதால் எல்லாம் பொருத்தமானதே.

(முதலில் நான் சச்சிதாநந்த ரூபமான ஆத்மா என்று அறியவில்லை. இது ஆவரணம் பிறகு புத்தி முதலான பிரபஞ்சம் தோன்றுகிறது இது விக்ஷேபம் ஆவரணமும், விக்ஷேபமும் அக்ஞானத்தின் இருசக்திகள். புத்தியில் ஆத்மாவின் பிரதிபிம்பம் ஏற்படுகிறது. இதையே நான் என்று எண்ணுகிறுன். இவன் சிதாபாஸன் புத்தியில் ஏற்படுகிற ஸுகதுக்கங்களையெல்லாம் பிரதிபிம்பமான தன்னிடத்தில் ஏற்படுவதாக எண்ணி அல்லலுறுகிறுன். இதுதான் ஸம்ஸாரபந்தம். இதற்கு மூலகார ணம் அக்ஞானமானதால் புத்தி முதலான பிரபஞ்சமோ, புத்தியில் தோன்றும் பிரதி பிம்பமான சிதாபாஸனே ஸுகதுக்கானுபவம் என்ற ஸம்ஸார பந்தமோ எல்லாம் பொய்த்தோற்றமே தவிற உண்மையாக இல்லை. எப்பொழுது நான் ஸச்சிதானந்த ரூபமான ஆத்மா என்று பிம்பத்தைத் தெரிந்துகொள்கிறுனே, அப்பொழுது அக்ஞா னம் விலகி ஆவரணம், விக்ஷேபம் என்ற இரு சக்திகளும் விலகி புத்தி முதலான பிரபஞ்சம் தோன்றுவதில்லை. அப்பொழுது பிரதிபிம்பமான சிதாபாஸனுமில்லை, ஸுகதுக்காநுபவமுமில்லை. பந்தம் விலகி முக்தனுகிறுன் அக்ஞானத்தால் ஏற்பட்ட பந்தம் ஞானத்தால் விலகுவதால் உண்மையில் ஆத்மாவுக்கு பந்தமுமில்லை மோக்ஷமுமில்லை) **(4)**

केचित् बुद्ध्यादीनामात्मत्वं मन्यन्ते; तान्प्रत्याह -

கேசித் பு3த்3த்4யாதீ3நாமாத்மத்வம் மன்யந்தே; தான்ப்ரத்யாஹ -

(அவதாரிகை) சிலர் புத்தி முதலியவைகளையே ஆத்மா என்று எண்ணுகிறுர் கள். அவர்களைக் குறித்துக் கூறுகிறுர் -

मनश्चक्षुरादेर्वियुक्तः स्वयं यो
मनश्चक्षुरादेर्मनश्चक्षुरादिः ।
मनश्चक्षुरादेरगम्यस्वरूपः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ५ ॥

மனஶ் சக்ஷுராதே³ர் வியுக்த: ஸ்வயம் யோ
மனஶ் சக்ஷுராதே³ர் மனஶ் சக்ஷுராதி³: ।
மனஶ் சக்ஷுராதே³ ரக³ம்ய ஸ்வரூப:
ஸ நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 5 ॥

यः **ய:**	=	எவர்,
स्वयं **ஸ்வயம்**	=	தான்,
मनश्चक्षुरादेः **மனஶ் சக்ஷுராதே³:**	=	மனஸ், கண் முதலியவற்றிற்கும்,
मनश्चक्षुरादि **மனஶ்சக்ஷுராதி³**	=	மனஸ், கண் முதலியதாகவும்,
मनश्चक्षुरादेः **மனஶ்சக்ஷுராதே³:**	=	மனம, கண் முதலியதைக்காட்டிலும்,
वियुक्तः **வியுக்த:**	=	வேருனவராகவும்,
मनश्चक्षुरादेः **மனஶ்சக்ஷுராதே³:**	=	மனஸ், கண் முதலியதற்கு,
अगम्यस्वरूपः **அக³ம்யஸ்வரூப:**	=	அறியமுடியாத ஸ்வரூபமுள்ளவராகவும் இருக்கிருரோ,
सः **ஸ:**	=	அந்த,
नित्योपलब्धिस्वरूपः **நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூப:**	=	அழிவற்ற ஞான வடிவமான,
अहं **அஹம்**	=	நான்,
आत्मा **ஆத்மா**	=	ஆத்மா.

मनश्चक्षुरादेः मनआदेः चक्षुरादेश्च वियुक्तः पृथग्भूतः यः सोऽहमात्मेति सम्बन्धः । मनश्चक्षुराद्युपादानेन तदन्तर्गतत्वात् शरीरमपि उपात्तं द्रष्टव्यम् । एतेन

शरीरादपि वियुक्त इति लक्ष्यते । तथा च गुरुः - 'बुद्धीन्द्रियशरीरेभ्यो भिन्न आत्मा विभुर्ध्रुवः । नानारूपः प्रतिक्षेत्रमात्मा वृत्तिषु भासते' इति कथं मनश्चक्षुरादिकस्य प्रकाशकस्य उपरि अयमात्मा प्रकाशकः, मनआदेः चक्षुरादेः कथं वियुक्तः इत्यत आह - स्वयमिति । स्वयं य आत्मा मनश्चक्षुरादेः मनश्चक्षुरादिः मनश्चक्षुरादिकस्य प्रकाशकस्य मनश्चक्षुरादिः प्रकाशकः, प्रकाशकत्वगुणयोगात् ;

மனஶ்சக்ஷுராதே³: மனஆதே³: சக்ஷுராதே³ஶ்ச வியுக்த: ப்ருத²க்³பூ⁴த: ய: ஸோ(அ)ஹமாத்மேதி ஸம்ப³ந்த⁴: । மனஶ்சக்ஷுராத்³யுபாதா³னேன தத³ந்தர்க³தத்வாத் ஶரீரமபி உபாத்தம் த்³ரஷ்டவ்யம் । ஏதேன ஶரீராத³பி வியுக்த இதி லக்ஷ்யதே । ததா² ச கு³ரு: - 'பு³த்³தீ⁴ந்த்³ரியஶரீரேப்⁴யோ பி⁴ன்ன ஆத்மா விபு⁴ர்த்⁴ருவ: । நானாரூப: ப்ரதிக்ஷேத்ரமாத்மா வ்ருத்திஷு பா⁴ஸதே' இதி கத²ம் மனஶ்சக்ஷுராதி³கஸ்ய ப்ரகாஶகஸ்ய உபரி அயமாத்மா ப்ரகாஶக:, மனஆதே³: சக்ஷுராதே³: கத²ம் வியுக்த: இத்யத ஆஹ - ஸ்வயமிதி । ஸ்வயம் ய ஆத்மா மனஶ்சக்ஷுராதே³: மனஶ்சக்ஷுராதி³: மனஶ்சக்ஷுராதி³கஸ்ய ப்ரகாஶகஸ்ய மனஶ்சக்ஷுராதி³: ப்ரகாஶக:, ப்ரகாஶகத்வகு³ணயோகா³த்;

மனம் முதலியதைக்காட்டிலும், கண் முதலியதைக் காட்டிலும் எவர் வேறுனவரோ, அந்த நான் ஆத்மா என்று ஸம்பந்தம். மனம், கண் முதலானதை எடுத்துக்கொண்டதால், அதில் அடங்கியிருப்பதால் சரீரமும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட தாக அறிந்துகொள்ளவேண்டும். இதனுல் ஆத்மா சரீரத்திலிருந்தும் வேறுபட்டவரெ ன்று அறியப்படுகிறது. அவ்விதமே குரு சொல்கிறுர். 'புத்தி, இந்திரியம், சரீரம் இவைகளேக் காட்டிலும் வேறுனவரும், எங்குமிருப்பவரும், நாசமற்றவருமான ஆத்மா ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் மனோவிருத்திகளில் வெவ்வேறு ஸ்வரூபமுள்ள வராகத் தோன்றுகிறுர்' என்று.

மற்றதை பிரகாசப்படுத்துகிற மனம், கண் முதலியவைளுக்கு மேல் இந்த ஆத்மா எப்படி அவைகளே பிரகாசப்படுத்துகிறுர்? மனம் முதலியதைக்காட்டிலும், கண் முதலியதைக்காட்டிலும் ஆத்மா எப்படி வேறுபட்டவர்? என்றுல் அதற்குக் கூறுகிறுர் - 'தான்' என்று. எந்த ஆத்மாதான் மனம், கண் முதலியவைகளுக்கும் மனம், கண் முதலியவையாக இருக்கிறுரோ! மனம், கண் முதலியவை மற்றதை பிரகாசப்படுத்துகிறது. ஆத்மா மனம், கண் முதலியவைகளே பிரகாசப்படுத்துகிறது (சிங்கத்திடம் உள்ள பராக்ரமம் என்ற குணம் பையனிடமிருப்பதைப் பார்த்து 'பையன் சிங்கம்' என்று சொல்வதைப்போல்) மனம், கண் முதலியவைகளிலுள்ள பிரகரசப் படுத்தும் தன்மை என்ற குணம் ஆத்மாவில் இருப்பதைக்கண்டு ஆத்மாவை மனஸ் சக்ஷராதி கௌணமாகச் சொல்கிறுர்.

(மனதால் நிஜனக்கிறோம், கண்ணுல் பார்க்கிறோம். இவ்வாறு ஒவ்வொரு இந்திரியமும ஒவ்வொரு விஷயத்தை அறிகிறது. ஆனுல் கண், மனம் முதலான வைகளேயும், அவைகளால் ஏற்படும் ஞானத்தையும் அறிவது ஆத்ம சைதன்யம். கண்ணுல் ரூபத்தை அறியலாமேதவிற ரூபஞானத்தைக்கண்ணுல் அறியமுடியாது. இதுபோலவே மற்ற இந்திரியங்களின் ஞானங்களும் இவைகளே அறிவது ஆத்ம

சைதன்யம். மேலும் கண் முதலியவை ஜடமானதால் அவைகளுக்கு பிரகாசப்படு த்துகிற சக்தியே ஆத்மாவிலிருந்துதான் கிடைக்கிறது கண்ணுக்குப் பார்க்கிற சக்தி யைக் கொடுப்பதால் ஆத்மாவைக் கண்ணுக்குத் கண் என்கிறுர். இது போல் அந்தந்த இந்திரியங்களுக்கு அதனதன் சக்தியைக் கொடுப்பதாலும் கௌணமாக ஆத்மாவுக்கு அந்தந்த இந்திரியங்களின் பெயரைக் கூறுகிறுர். இந்த விஷயத்தை கேனோபநிஷத் தில் காணலாம்.)

अयमर्थः - यथा बाह्यस्य घटादेः प्रकाशको मनश्चक्षुरादिः ततो व्यतिरिच्यते, तथा, आन्तरस्यापि मनश्चक्षुरादेः प्रकाशकः आत्मा ततो व्यतिरिच्यत इति निश्चीयते । अत एव मनश्चक्षुरादीनाम् अनात्मत्वमिति सिद्धं ज्ञेयादन्यो ज्ञाता भवति । ननु आत्मनोऽपि ज्ञेयत्वात् अनात्मत्वं प्रसज्यते इत्यत आह - मनश्चक्षुरादेरगम्यस्वरूपः प्रकाशस्वभावः । तथा च श्रुतिः - 'यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह' इति ॥

அயமர்த²ः - யதா² பா³ஹ்யஸ்ய க⁴டாதே³ः ப்ரகாஶகோ மனஶ்சக்ஷுராதி³ः ததோ வ்யதிரிச்யதே, ததா², ஆந்தரஸ்யாபி மனஶ்சக்ஷுராதே³ः ப்ரகாஶகः ஆத்மா ததோ வ்யதிரிச்யத இதி நிஶ்சீயதே । அத ஏவ மனஶ்சக்ஷுராதீ³னும் அனுத்மத் வமிதி ஸித்³த⁴ம் ஜ்ஞேயாத³ன்யோ ஜ்ஞாதா ப⁴வதி । நனு ஆத்மனோ(அ)பி ஜ்ஞேயத்வாத் அனுத்மத்வம் ப்ரஸஜ்யதே இத்யத ஆஹ - மனஶ்சக்ஷுராதே³ரக³ ம்யஸ்வரூபः ப்ரகாஶஸ்வபா⁴வः । ததா² ச ஶ்ருதிः - 'யதோ வாசோ நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மனஸா ஸஹ' இதி ॥

இது கருத்து - எப்படி வெளியிலுள்ள குடம் முதலியதை பிரகாசப்படுத்துகிற மனம், கண் முதலியவை அந்த குடம் முதலியதைக்காட்டிலும் வேறுபடுகிறதோ, அப்படியே உள்ளே இருக்கிற மனம், கண் முதலியதை பிரகாசப்படுத்துகிற ஆத்மா அந்த மனம், கண் முதலியதைக்காட்டிலும் வேறுபடுகிறது என்று தீர்மானிக்கப்படு கிறது. மனம், கண் முதலியவை ஆத்மாவால் அறியப்படுவதாலேயே அவைகள் ஆத்மாவல்ல என்பது தீர்மானமாகிறது. அறிகிறவன் அறியப்படுகிறதைக் காட்டிலும் வேறுனவன். ஆத்மாவும் அறியப்படுகிறபடியால் அதுவும் அநாத்மா என்று ஆகிவிடு மே என்றுல் அதற்குச் சொல்கிறுர் - மனம், கண் முதலியவைகளால் அறியமுடியாத ஸ்வரூபமுள்ளவர், பிரகாச ஸ்வரூபர். அவ்விதமே சுருதி - 'வாக்குகள் மனதுடன் கூட எந்த ஆத்மாவை அடையாமல் (பிரகாசப்படுத்த முடியாமல்) திரும்பிவிடு கின்றனவோ' என்று. **(5)**

ननु यद्यात्मा मनश्चक्षुरादेरगम्यः कथं तर्हि अस्य सिद्धिः? घटपटादयो हि मनश्चक्षुराद्यधीनसिद्धयो दृष्टाः । ततः आत्मनोऽपि तदधीनसिद्धिर्युक्ता । यदा तस्य तदधीना सिद्धिर्न भवति, तदा अस्य सिद्धिरेव न स्यात् शशविषाणवत् इत्यत आह -

நனு யத்³யாத்மா மனஶ்சக்ஷுராதே³ரக³ம்யः கத²ம் தர்ஹி அஸ்ய ஸித்³ தி⁴ः? க⁴டபடாத³யோ ஹி மனஶ்சக்ஷுராத்³யதீ⁴னஸித்³த⁴யோ த்³ருஷ்டாः । ததः

ஆத்மனோ(அ)பி தத3தீ4னஸித்3தி4ர்யுக்தா । யதா3 தஸ்ய தத3தீ4னா ஸித்3தி4ர்ன ப4வதி, ததா3 அஸ்ய ஸித்3தி4ரேவ ந ஸ்யாத் ஶஶவிஷாணவத் இத்யத ஆஹ -

(**அவதாரிகை**) ஆத்மா, மனம் கண் முதலியவற்ருல் அறியப்படாதவஞனுல், அவஊன அறிய வேறு பிரமாணமில்லாததால் அவன் இருப்பது எப்படி ஸித்திக்கும்? மனம், கண் முதலியவைகஊக்கொண்டுதான் குடம், வஸ்திரம் முதலியவை இருப்பதாகத் தீர்மானிப்பதைக் கண்டிருக்கிறேம். அதஞல் ஆத்மாவுக்கும் அதன் மூலம் தான் பிரஸித்தி ஏற்படுவது பொருந்தும். எப்பொழுது அந்த ஆத்மாவுக்கு மனம், கண் முதலியவை மூலம் பிரஸித்தி இல்ஊயோ அப்பொழுது முயல் கொம்புபோல் ஆத்மாவுக்கு ஸித்தியே ஏற்படாது. (ஆத்மாவை அறிவிக்கிற பிரமாணமில்லாததால் ஆத்மா இல்ஊ என்றே ஆகிவிடும்) என்ருல் அதற்குச் சொல்கிருர் -

य एको विभाति स्वतः शुद्धचेताः
प्रकाशस्वरूपोऽपि नानेव धीषु ।
शरावोदकस्थो यथा भानुरेकः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ६ ॥

ய ஏகோ விபா4தி ஸ்வத: ஶுத்3த4சேதா:
ப்ரகாஶஸ்வரூபோ(அ)பி நானேவ தீ4ஷு ।
ஶராவோத3கஸ்தோ2 யதா2 பா4னுரேக:
ஸ நித்யோபலப்3தி4ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 6 ॥

यः = எவர்,
ய:
शुद्धचेताः = நிர்மலமான மனமுள்ளவராகவும்,
ஶுத்3த4சேதா:
प्रकाशस्वरूपः = பிரகாசஸ்வரூபராகவும்,
ப்ரகாஶஸ்வரூப:
एकोऽपि = ஒருவராகவுமிருந்த போதிலும்,
ஏகோ(அ)பி
शरावोदकस्थः = சருவங்களின் ஜலங்களிலுள்ள,
ஶராவோத3கஸ்த2:
एकः = ஒருவஞன,
ஏக:
भानुः यथा = ஸூரியன்போல,
பா4னு: யதா2
धीषु = வெவ்வேறு புத்திகளில்,
தீ4ஷு

नानेव **நானேவ**	=	வெவ்வேருக இருப்பவர் போல,
स्वतः **ஸ்வத꞉**	=	தாஞகவே,
विभाति **விபா⁴தி**	=	நன்கு பிரகாசிக்கிருரோ,
सः **ஸ꞉**	=	அந்த,
नित्योपलब्धिस्वरूपः **நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூப꞉**	=	அழிவற்ற ஞானவடிவமான,
अहं **அஹம்**	=	நான்,
आत्मा **ஆத்மா**	=	ஆத்மா.

य इति स्वतःसिद्धतामाह। एकः अद्वितीयः विभाति विशेषेण प्रकाशते स्वतः स्वयमेव न परतः शुद्धं निर्मलं चेतो मनो यस्य सः स्वतःशुद्धचेताः ; शुद्धचित्तस्य हि आत्मा स्वयमेव स्फुरतीत्यर्थः । अत एव सत्त्वशुद्ध्यर्थं वेदेऽपि वेदानुवचनादयो विहिताः - 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसानाशकेन' इति । घटपटादयश्च जडत्वात् प्रकाशान्तरापेक्षत्वाच्च न प्रकाशन्त इति युक्तम् । आत्मा तु प्रकाशस्वरूपत्वात् प्रकाशान्तरानपेक्षः प्रकाशते सवितृवत् - यथा सविता स्वप्रकाशः प्रकाशान्तरं नापेक्षते अथ च प्रकाशते, तद्वदात्मापीति भावः । एवमुत्पन्नात्मज्ञानो अद्वयो जीवन्मुक्तः स्वयं प्रकाशरूपोऽपि परमार्थतो नानाविधासु धीषु उपाधिषु नानेव भाति यः, सोऽहमात्मेति सम्बन्धः । शरावोदकेषु उपाधिषु अवस्थितो भानुः आदित्यः प्रकाशस्वरूपोऽपि एक एव सन् नानेव भाति, तद्वदात्मापीति भावः ।

ய இதி ஸ்வத꞉ஸித்³த⁴தாமாஹ । ஏக꞉ அத்³விதீய꞉ விபா⁴தி விஶேஷேண ப்ரகாஶதே ஸ்வத꞉ ஸ்வயமேவ ந பரத꞉ ஶுத்³த⁴ம் நிர்மலம் சேதோ மனோ யஸ்ய ஸ꞉ ஸ்வத꞉ஶுத்³த⁴சேதா꞉ ; ஶுத்³த⁴சித்தஸ்ய ஹி ஆத்மா ஸ்வயமேவ ஸ்பு²ரதீத்யர்த²꞉ । அத ஏவ ஸத்த்வஶுத்³த்⁴யர்த²ம் வேதே³(அ)பி வேதா³னுவசநாத³யோ விஹிதா꞉ - 'தமேதம் வேதா³னுவசனேன ப்³ராஹ்மணா விவிதி³ஷந்தி யஜ்ஞேன தா³னேன தபஸாநாஶகேன' இதி । க⁴டபடாத³யஶ்ச ஜட³த்வாத் ப்ரகாஶாந்தராபேக்ஷத்வாச்ச ந ப்ரகாஶந்த இதி யுக்தம் । ஆத்மா து ப்ரகாஶஸ்வரூபத் வாத் ப்ரகாஶாந்தரானபேக்ஷ꞉ ப்ரகாஶதே ஸவித்ருவத் - யதா² ஸவிதா ஸ்வப்ரகாஶ꞉ ப்ரகாஶாந்தரம் நாபேக்ஷதே அத² ச ப்ரகாஶதே, தத்³வதா³த்மாபீதி

பா⁴வ: । ஏவமுத்பன்னாத்மஜ்ஞானோ அத்³வயோ ஜீவன்முக்த: ஸ்வயம் ப்ரகாஶ ரூபோ(அ)பி பரமார்த²தோ நானாவிதா⁴ஸு தீ⁴ஷு உபாதி⁴ஷு நானேவ பா⁴தி ய:, ஸோ(அ)ஹமாத்மேதி ஸம்ப³ந்த⁴: । ஶராவோத³கேஷு உபாதி⁴ஷு அவஸ்தி²தோ பா⁴னு: ஆதி³த்ய: ப்ரகாஶஸ்வரூபோ(அ)பி ஏக ஏவ ஸன் நானேவ பா⁴தி, தத்³ வதா³த்மாபீதி பா⁴வ: ।

ய: ய: (எவர்) என்பதால் ஆத்மா பிரமாணங்களை அபேக்ஷியாமல் தானே பிரஸித்தர் என்று கூறுகிறுர். ஒருவர் - இரண்டாவது வஸ்துவற்றவர். நன்கு பிரகாசிக்கிறுர் - தாஞகவே, வேறென்றலல்ல. பரிசுத்தமான மனமுள்ளவர் நிர்மலமான மனமுள்ள வனுக்குத்தான் ஆத்மா தாஞகவே விளங்குகிறது என்று பொருள். ஆகையால்தான் சித்த சுத்திக்காக வேதத்திலும் வேதாநு வசனம் முதலான தர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. 'அந்த இந்த ஆத்மாவை தினமும் செய்யும் வேதாப்யாஸத்தாலும், யக்ஞத்தாலும், தானத்தாலும், ஆசையை விலக்கி கிடைத்ததில் திருப்தி அடைவது என்ற தவத்தாலும் பிராம்மணர்கள் அறிய விரும்பு கிறுர்கள். (நித்ய கர்மானுஷ்டானத்தால் சித்த சுத்தி பெற்ற பின்தான் பிரஹ்மத்தை அறிவதில் தீவ்ர விருப்பம் ஏற்பட்டு சிரவணுதி உபாயங்களால் ஞானமடைகிறுர்கள்).

குடம், வஸ்திரம் முதலியவைகள் ஜடமாயிருப்பதாலும் வேறு பிரகாசத்தை எதிர்பார்ப்பதாலும் தானே பிரகாசிக்கிறதில்லை என்பது சரிதான். ஆத்மாவோவெனில் பிரகாசஸ்வரூபமானதால் வேறு பிரகாசத்தை எதிர்பாராமல் ஸூரியன்போல் தானே பிரகாசிக்கிறது. எப்படி தானே பிரகாசிக்கிற ஸூரியன் வேறு பிரகாசத்தை எதிர் பார்க்கிறதில்லையோ ஆனுலும் பிரகாசிக்கிருனே, அதுபோல் ஆத்மாவும் என்று கருத்து. இவ்விதம் ஆத்மஞானுனுபவம் அடைந்த ஜீவன்முக்தஞக, உண்மையில் தானே பிரகாசஸ்வரூபஞக இரண்டாவது வஸ்துவற்றவஞக, இருந்தாலும் வெவ் வேறு விதமான புத்திகளாகிற உபாதிகளில் வெவ்வேறு வஸ்துபோல் எவன் தோன்றுகிருனே, அந்த நான் ஆத்மா என்று அன்வயம் சருவங்களிலுள்ள ஜலமாகிற உபாதிகளில் இருக்கிற ஸூரியன் பிரகாசஸ்வரூபஞய் ஒருவஞகவே இருக்கிற போதிலும் பல ஸூரியர்கள்போல் தோன்றுகிறுன். அதுபோல் ஆத்மாவும் என்று கருத்து. (ஸ்வயம்பிரகாசஞன ஆத்மா உண்மையில் ஒருவஞக இருந்தாலும் பல வாக இருக்கும் உபாதிகளான புத்திகளில் பலவாகத் தோன்றுகிறுன்).

ननु कथं जीवन्मुक्तः? देहवांस्तावत् जीवन्नित्युच्यते ; तस्य जीवतोऽपि यदि देहाभावो मुक्तिरभिप्रेयते, नासावुपपद्यते, विरोधात् । न हि जीवतो देहाभावः सम्भवति । अथ सत्यपि देहे भोगविच्छेदो मुक्तिरिति, तदपि च चतुरश्रम् । सकलभोगकारणेन्द्रियसम्पत्तौ भोगविच्छेदस्य असम्भावितत्वात् । मिथ्याज्ञाननिबन्धनो हि भोगः; तस्य च संयग्ज्ञानेन निवृत्तत्वात् भोगविच्छेद इति चेत्; न, बाधितस्यापि मिथ्याज्ञानस्य द्विचन्द्रादिज्ञानवत् अनुवृत्त्यभ्युपगमात् । अन्यथा देहवानेव न स्यात् अत एव विदुषां जनकादीनां राज्यादिकं श्रूयते । श्रुतिरपि देहवतो

भोगविच्छेदं प्रतिषेधति - 'न ह वै सशरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोरपहतिरस्ति' इति । तस्मादयुक्ता जीवन्मुक्तिरिति ।

நனு கத²ம் ஜீவன்முக்தः ? தே³ஹவாம்ஸ்தாவத் ஜீவந்நித்யுச்யதே ; தஸ்ய ஜீவதோ(அ)பி யதி³ தே³ஹாபா⁴வோ முக்திரபி⁴ப்ரேயதே, நாஸாவுபபத்³யதே, விரோதா⁴த் । ந ஹி ஜீவதோ தே³ஹாபா⁴வः ஸம்ப⁴வதி । அத² ஸத்யபி தே³ஹே போ⁴க³விச்சே²தோ³ முக்திரிதி, தத³பி ச சதுரஸ்ரம் । ஸகலபோ⁴க³காரணேந்த்³ரியஸம்பத்தௌ போ⁴க³விச்சே²த³ஸ்ய அஸம்பா⁴விதத்வாத் । மித்²யாஜ்ஞானநிப³ந்த⁴னோ ஹி போ⁴கः; தஸ்ய ச ஸம்யக்³ஜ்ஞானேன நிவ்ருத்தத்வாத் போ⁴க³விச்சே²த³ இதி சேத் ; ந, பா³தி⁴தஸ்யாபி மித்²யாஜ்ஞானஸ்ய த்³விசந்த்³ராதி³ஜ்ஞானவத் அனுவ்ருத்த்யப்⁴யுபக³மாத் । அன்யதா² தே³ஹவானேவ ந ஸ்யாத் அத ஏவ விது³ஷாம் ஜனகாதீ³னாம் ராஜ்யாதி³கம் ஶ்ரூயதே । ஶ்ருதிரபி தே³ஹவதோ போ⁴க³விச்சே²த³ம் ப்ரதிஷேத⁴தி - 'ந ஹ வை ஸஶரீரஸ்ய ஸதः ப்ரியாப்ரியயோரபஹதிரஸ்தி' இதி । தஸ்மாத³யுக்தா ஜீவன் முக்திரிதி ।

ஜீவன்முக்தன் என்பது எப்படி? சரீரத்துடன் கூடியவன் அல்லவா ஜீவித்துக் கொண்டிருப்பதாக சொல்லப்படுகிறுன். முக்தி என்பது சரீரமற்ற நிலை என்று அபிப்பிராயப்பட்டால் அது ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கிற அவனுக்குப் பொருந்தாது, ஒன்றுக்கொன்று விரோதமிருப்பதால். ஜீவித்திருப்பவனுக்கு தேஹமற்ற நிலை ஏற்பட முடியாதல்லவா! அல்லது சரீரமிருந்தபோதிலும் ஸுகதுக்கானுபவம் நீங்குவது தான் முக்தியென்றுல் அதுவும் சரியாகாது. போகத்திற்குக் காரணமான எல்லா இந்திரியங்களும் கூடியிருக்கும்போது போகம் நீங்குவது என்பது ஸம்பவிக்காது

.

பொய்யறிவின் காரணமாக அல்லவா போகம் ஏற்படுகிறது! உண்மை அறிவினுல் பொய்யறிவு நீங்கிவிட்டபடியால் போகமும் நீங்கி விடுகிறது என்றுல், அல்ல, திமிரரோகமுள்ளவனுக்கு சந்திரன் ஒருவன்தான் என்ற உண்மை அறிவு இருந்தபோதிலும் கண்ணுக்கு இரண்டு சந்திரர்கள் தெரிவதுபோல் உண்மை அறிவினுல் பொய்யறிவு பாதிக்கப்பட்டபோதிலும் தொடர்ந்து இருப்பதாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறபடியால். மித்யாஞானம் இல்லாவிட்டால் சரீரமே இருக்காது அதனுல்தான் ஞானிகளான ஜநகர் முதலானவர்கள் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்ததாக கேள்விப்படுகிறேம் சுருதியும் சரீரமுள்ளவனுக்கு போகம் விலகுவதை மறுக்கிறது. 'சரீரத்துடன் கூடியிருப்பவனுக்கு ஸுக துக்கங்களின் நாசம் கிடையாது' என்று. ஆகையால் ஜீவன் முக்தி என்பது யுக்திக்குப் பொருந்தாது.

अत्रोच्यते - जीवतस्तावत् तत्त्वज्ञानमुत्पद्यते न तु मृतस्य ; शमदमादेः श्रवणमननादेश्च ज्ञानहेतोः मृतस्यासम्भवात् । अत एव हि विदुषां याज्ञवल्क्यादीनां संन्यासः श्रूयते । न च मृतस्य संन्यासः श्रूयते सम्भवति वा । तस्मात् जीवतस्तत्त्वज्ञानमुत्पद्यत इति सिद्धम् । आत्मज्ञानादेव मुक्तिरिति सिद्धा जीवन्मुक्तिः 'स यो ह वै तत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति' 'ब्रह्मविदाप्नोति परम्' इत्यादिश्रुतिभ्यः ।

அத்ரோச்யதே - ஜீவதஸ்தாவத் தத்த்வஜ்ஞானமுத்பத்³யதே ந து ம்ருதஸ்ய ; ஶமத³மாதே³ः ஶ்ரவணமனநாதே³ஶ்ச ஜ்ஞானஹேதோः ம்ருதஸ்யாஸம்ப⁴வாத் । அத ஏவ ஹி விது³ஷாம் யாஜ்ஞவல்க்யாதீ³னாம் ஸம்ந்யாஸः ஶ்ரூயதே । ந ச ம்ருதஸ்ய ஸம்ந்யாஸः ஶ்ரூயதே ஸம்ப⁴வதி வா । தஸ்மாத் ஜீவதஸ்தத்த்வஜ் ஞானமுத்பத்³யத இதி ஸித்³த⁴ம் । ஆத்மஜ்ஞாநாதே³வ முக்திரிதி ஸித்³தா⁴ ஜீவன்முக்திः 'ஸ யோ ஹ வை தத்பரமம் ப்³ரஹ்ம வேத³ ப்³ரஹ்மைவ ப⁴வதி' 'ப்³ரஹ்மவிதா³ப்னோதி பரம்' இத்யாதி³ஶ்ருதிப்⁴யः ।

இதற்கு பதில் சொல்லப்படுகிறது. ஜீவித்திருப்பவனுக்குத் தான் உண்மை யறிவு உண்டாகிறதே தவிற இறந்தவனுக்கு உண்டாகிறதில்லை. ஞானத்தின் ஸாதனமான உட்புலனின் அடக்கம், வெளிப் புலன்களின் அடக்கம் முதலியவைக ளும் சிரவணம், மனனம் முதலியவைகளும் இறந்தவனுக்கு ஸம்பவிக்காது அதனுல் தான் ஞானிகளான யாக்ஞவல்க்யர் முதலானவர்கள் ஸன்யாஸாச்ரமத்தை ஸ்வீகரித்துக் கொண்டதாக கேள்விப்படுகிறோம். இறந்தவனுக்கு ஸந்யாஸம் ஏற்பட முடியாது. அப்படி ஏற்பட்டதாகக் கேள்விப் படவுமில்லை. ஆகையால் ஜீவித்திருப்ப வனுக்குத்தான் தத்வஞானம் உண்டாகிறது என்பது தீர்மானம். ஆத்மஞானத்தால் தான் முக்தி ஏற்படுகிறது. ஆகையால் ஜீவன்முக்தி ஸித்தமாகிறது. 'எவன் ஒருவன் அந்த மிக உயர்ந்த பிரஹ்மத்தை அறிகிறுனே அவன் பிரஹ்மமாகவே ஆகிறுன்" பிரஹ்மத்தை அறிந்தவன் மேலான பிரஹ்மத்தையடைகிறுன்' இது முதலான சுருதிகள் இதற்கு பிரமாணம்.

ननु ज्ञानस्य मोक्षफलकत्वे श्रुतिषु सहकार्यन्तरं प्रतीयते इति चेत् , न, ज्ञानमात्रस्य श्रवणात् - 'भिद्यते हृदयग्रन्थिः' इति ; 'नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय' इति सहकार्यन्तरप्रतिषेधाच्च । ननु श्रुतिरेव मरणसहकारिणो ज्ञानान्मोक्षं दर्शयति 'तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्ये अथ सम्पत्स्ये' इति ; न, पूर्वोत्पन्नस्य ज्ञानस्य चिरप्रवृत्तत्वात् मरणकाले तस्य संनिधापयितुमशक्तेः । तत्कालमेवोत्पन्नात् ज्ञानान्तरान्मुक्तिरिति चेत् , न, 'यदेव भगवान्वेद तदेव मे ब्रूहि' इति 'आचार्यवान्पुरुषो वेद' इत्यादिश्रुतिपर्यालोचनया प्रथमज्ञानादेव मुक्तेः श्रूयमाणत्वात् । एतेन वचनान्तरमनुगृहीतं भवति - जीवन्नेव हि विद्वान् हर्षमर्षाभ्यां विमुच्यते इति । न च 'न ह वै सशरीरस्य सतः प्रियाप्रिययोरपहतिरस्ति' इति श्रुत्यन्तरविरोधो वाच्यः, श्रुत्यन्तरस्य सामान्यविषयत्वात् , अत्र 'विद्वान्' इति विशेषनिर्देशात् ।

நனு ஜ்ஞானஸ்ய மோக்ஷப²லகத்வே ஶ்ருதிஷு ஸஹகார்யந்தரம் ப்ரதீயதே இதி சேத் , ந, ஜ்ஞானமாத்ரஸ்ய ஶ்ரவணாத் - 'பி⁴த்³யதே ஹ்ருத³யக்³ ரந்திः' இதி ; 'நான்யः பந்தா² வித்³யதே(அ)யனாய' இதி ஸஹகார்யந்தர ப்ரதிஷேதா⁴ச்ச । நனு ஶ்ருதிரேவ மரணஸஹகாரிணோ ஜ்ஞானான்மோக்ஷம் த³ர்ஶயதி 'தஸ்ய தாவதே³வ சிரம் யாவன்ன விமோக்ஷ்யே அத² ஸம்பத்ஸ்யே' இதி ; ந, பூர்வோத்பன்னஸ்ய ஜ்ஞானஸ்ய சிரப்ரவ்ருத்தத்வாத் மரணகாலே தஸ்ய ஸம்நிதா⁴பயிதுமஶக்தேः । தத்காலமேவோத்பன்னாத் ஜ்ஞானாந்தரான்

முக்திரிதி சேத் , ந, 'யதே³வ ப⁴க³வான்வேத³ ததே³வ மே ப்³ரூஹி' இதி 'ஆசார்ய வான்புருஷோ வேத³' இத்யாதி³ஶ்ருதிபர்யாலோசனயா ப்ரத²மஜ்ஞாநாதே³வ முக்தே: ஶ்ரூயமாணத்வாத் । ஏதேன வசனாந்தரமனுக்³ருஹீதம் ப⁴வதி - ஜீவன்னேவ ஹி வித்³வான் ஹர்ஷமர்ஷாப்⁴யாம் விமுச்யதே இதி । ந ச 'ந ஹ வை ஸஶரீரஸ்ய ஸத: ப்ரியாப்ரியயோரபஹதிரஸ்தி' இதி ஶ்ருத்யந்தர விரோதோ⁴ வாச்ய:, ஶ்ருத்யந்தரஸ்ய ஸாமான்யவிஷயத்வாத் , அத்ர 'வித்³வான்' இதி விஶேஷநிர்தே³ஶாத் ।

ஞானம் மோக்ஷ பலனைக் கொடுப்பதில் அதற்குகூடத்துணை செய்யும் வேறொன்றுமிருப்பதாக சுருதிகளில் தெரிகிறதே எனில், இல்லை. 'அந்த ஆத்மா அறியப்பட்டபொழுது மனதிலுள்ள முடிச்சுகள் அறுந்துவிடுகின்றன' என்ற சுருதியில் ஞானம் ஒன்று மட்டும்தான் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாக அறியப்படுகிறது. 'மோக்ஷமடைவதற்கு (ஞானம் தவிற) வேறுவழி இல்லை' என்ற சுருதி கூடத் துணை செய்யும் வேறொன்று இருப்பதை மறுக்கிறது.

'எப்பொழுது தேஹத்திலிருந்து விடுபடுகிறனோ, அதுவரை அவனுக்கு தாமதம். பிறகு பிரம்மத்துடன் ஒன்றாகிவிடுகிறன்' என்ற சுருதி மரணத்தைக் கூடத் துணையாகக் கொண்ட ஞானத்தால் மோக்ஷம் ஏற்படுவதைக் காட்டுகிறதே எனில், அல்ல, முதலில் உண்டான ஞானம் வெகுகாலத்திற்கு முன் ஏற்பட்டுவிட்டபடியால் அதை மரணகாலத்தில் சமீபத்தில் கொண்டுவரமுடியாது. அந்த மரணகாலத்தில் உண்டான வேறு ஞானத்தால்தான் முக்தி ஏற்படுகிறது என்றால், அது சரியல்ல. 'பூஜ்யரான தாங்கள் எதை அறிகிறீர்களோ, அதையே எனக்குச் சொல்லவேணும்" ஆசார்யனோடு கூடிய மனிதன் அறிகிறன்'. இது முதலான சுருதிகளை ஆராய்ந்து பார்த்தால் முதலில் ஏற்பட்ட ஞானத்தால்தான் முக்தி கிடைப்பதாகத் தெரிகிறது இதனால் வேறொரு வசனமும் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகிறது. 'ஞானி உயிருடனிருக்கும்பொழுதே இன்ப துன்பங்களிலிருந்து விடுபடுகிறன்' என்று. சரீரத்துடன் கூடியிருப்பவனுக்கு இன்ப துன்பங்கள் விலகுவது இல்லை' என்ற வேறு சுருதியோடு விரோதம் வருமே என்று சொல்லவேண்டாம். இந்த சுருதியில் 'வித்வான் என்று சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறபடியால் அந்த சுருதி பொதுவாக மனிதரைப்பற்றிக் கூறுகிறது (ஞானிக்கு இன்ப துன்பங்களில்லை என்று ஞானியைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருப்பதால் 'சரீரமுள்ளவனுக்கு இன்பதுன்பங்கள் விலகாது' என்று பொதுவாகச் சொன்னது அக்ஞானியைப் பற்றியது என்று தீர்மானிக்க வேண்டும்).

'तस्य तावदेव चिरम्' इति श्रुतिस्त्यक्ता स्यादिति चेत् , न, व्यवस्थया उपपत्तेः । तथा हि - मुक्तिः खलु स्वाभाविकी सर्वेषाम् , न सा ज्ञानेन जन्यते । किं तर्हि ? अविद्यातिमिरतिरोहिताया मुक्तेः तिमिरमात्रं निराक्रियते । तच्च प्रथमज्ञानेनैव निराकृतम् । तथापि अविद्याकार्यस्य देहस्य अविनाशात् पुनःपुनः महान्धकारवदुत्सारितमपि तिरस्करोति । तस्य तिरस्कारप्रतिभासस्य देहविच्छेदाद्विच्छेदो भवति । एवं च सति प्राचीनमेव महान्धकारोत्सारणं ज्ञानमात्रनिबन्धनमवतिष्ठते -

यथा सूर्योदयेन महातिमिरोत्सारणे कृतेऽपि छत्रादिकृ तस्य तिमिराभासस्य छत्रादिविगमे विगमः । ततश्च प्राचीनमेव महातिमिरोत्सारणं सूर्योदयमात्रनिबन्धनमवतिष्ठत इति । तस्मात् न ज्ञानान्तरान्मुक्तिः । अपि तु पूर्वोत्पन्नज्ञानादेव मुक्तिरिति सिद्धम् ।

'தஸ்ய தாவதே3வ சிரம்' இதி ஶ்ருதிஸ்த்யக்தா ஸ்யாதி3தி சேத் , ந, வ்யவஸ்த2யா உபபத்தேः । ததா2 ஹி - முக்திः க2லு ஸ்வாபா4விகீ ஸர்வேஷாம் , ந ஸா ஜ்ஞானேன ஜன்யதே । கிம் தர்ஹி ? அவித்3யாதிமிரதிரோஹிதாயா முக்தேः திமிரமாத்ரம் நிராக்ரியதே । தச்ச ப்ரத2மஜ்ஞானேனைவ நிராக்ருதம் । ததா2பி அவித்3யாகார்யஸ்ய தே3ஹஸ்ய அவிநாஶாத் புனःபுனः மஹாந்த4காரவது3த்ஸாரிதமபி திரஸ்கரோதி । தஸ்ய திரஸ்காரப்ரதிபா4ஸஸ்ய தே3ஹவிச்சே2தா3த்3விச்சே2தோ3 ப4வதி । ஏவம் ச ஸதி ப்ராசீனமேவ மஹாந்த4காரோத்ஸாரணம் ஜ்ஞானமாத்ரநிப3ந்த4னமவதிஷ்ட2தே - யதா2 ஸூர்யோத3யேன மஹாதிமிரோத்ஸாரணே க்ருதே(அ)பி ச2த்ராதி3க்ருதஸ்ய திமிராபா4ஸஸ்ய ச2த்ராதி3விக3மே விக3மः । ததஶ்ச ப்ராசீனமேவ மஹாதிமிரோத்ஸாரணம் ஸூர்யோத3யமாத்ரநிப3ந்த4னமவதிஷ்ட2த இதி । தஸ்மாத் ந ஜ்ஞானாந்தரான்முக்திः । அபி து பூர்வோத்பன்னஜ்ஞாநாதே3வ முக்திரிதி ஸித்3த4ம் ।

ஞானம் வந்தவுடனேயே முக்தி ஏற்படுமானல் 'அவனுக்கு சரீரத்திலிருந்து விடுபடும் வரை தாமதம், பிறகு முக்தியடைகிறன்' என்று சரீரம் போனபிறகு முக்தி ஏற்படுவதாகக் கூறும் சுருதியைக் கைவிட்டதாக ஆகுமே எனில், அல்ல, வியவஸ்தையினுல் இந்த சுருதியின் அர்த்தம் பொருத்தமுள்ளதாக ஆகும். அதாவது முக்தி என்பது எல்லோருக்கும் இயற்கையாகவே அமைந்துள்ளது. அது ஞானத்தால், புதிதாக உண்டுபண்ணப்படுகிறதில்லை. அப்படியானுல் என்ன? (ஞானத்தின் பலன் என்ன?) அக்ஞரனம் என்னும் இருளால் முக்தி மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அக்ஞான இருள்மட்டும் ஞானத்தால் விலக்கப்படுகிறது. அதுவும் முதலில் வந்த ஞானத்தாலேயே விலக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆனுலும் அவித்யையினுல் உண்டான சரீரம் நாசமடையாததால், பெரிய இருள்போல விலக்கப்பட்ட போதிலும் திரும்பத் திரும்ப மறைப்பதுபோல தோன்றுகிறது. இதனுல் பிரபஞ்சம் தோன்றுகிறது. தேஹம் நாசமடைந்தவுடன் மறைப்பதான தோற்றமும் நீங்கிவிடுகிறது. இப்படி இருக்கும் பொழுது முன்னுல் ஞானத்தால் மட்டும் ஏற்பட்ட அக்ஞான இருளின் நீக்கம் அப்படியே இருக்கிறது. எப்படி ஸூரிய உதயத்தால் பெரிய இருள் நீக்கப்பட்ட போதிலும் நடு நடுவில் குடையை விரித்ததால் ஏற்படும் இருளின் தோற்றம் குடையை மூடியவுடன் நீங்கிவிடுகிறது ஆகவே ஸூரிய உதயத்தால் மட்டும் முன்னுல் ஏற்பட்ட பெரிய இருளின் நீக்கம் அப்படியே இருக்கிறதோ அதுபோல ஆகையால் முதலில் ஆகையால் முதலில் ஏற்பட்ட ஞானத்தால்தான் முக்தியே தவிற வேறு ஞானத்தால் முக்தி என்பது இல்லை.

ननु यदि पारमार्थिकम् अद्वैतं मिथ्याज्ञानविजृम्भितश्च प्रपञ्च इति श्रुत्यर्थो अवधारितः, तत्कथं सत्यपि बाधके प्रपञ्चानुवृत्तिः; न हि सत्येव शुक्तिकाज्ञाने रजतादिप्रपञ्चो अनुर्तते ; उच्यते - 'नेति नेति न ह्येतस्मादिति नेत्यन्यत्परमस्ति' 'नेह नानास्ति किञ्चन' इत्यादिवाक्यसहितात् तत्त्वमस्यादिवाक्यात् प्रपञ्चविलयद्वारेण असन्दिग्धमबाधितं च अद्वैतज्ञानं तावदुत्पद्यते । न च तत् प्रपञ्चप्रत्ययेन बाध्यत इति युक्तम् , तत्प्रविलयेनैव उत्पत्तेः ।

நனு யதி3 பாரமார்தி2கம் அத்3வைதம் மித்2யாஜ்ஞானவிஜ்ரும்பி4தஶ்ச ப்ரபஞ்ச இதி ஶ்ருத்யர்தோ2 அவதா4ரித:, தத்கத2ம் ஸத்யபி பா3த4கே ப்ரபஞ்சானுவ்ருத்தி: ; ந ஹி ஸத்யேவ ஶுக்திகாஜ்ஞானே ரஜதாதி3ப்ரபஞ்சோ அனுர்ததே ; உச்யதே - 'நேதி நேதி ந ஹ்யேதஸ்மாதி3தி நேத்யன்யத்பரமஸ்தி' 'நேஹ நானாஸ்தி கிஞ்சன' இத்யாதி3வாக்யஸஹிதாத் தத்த்வமஸ்யாதி3 வாக்யாத் ப்ரபஞ்சவிலயத்3வாரேண அஸந்தி3க்3த4மபா3தி4தம் ச அத்3 வைதஜ்ஞானம் தாவது3த்பத்3யதே । ந ச தத் ப்ரபஞ்சப்ரத்யயேன பா3த்4யத இதி யுக்தம் , தத்ப்ரவிலயேனைவ உத்பத்தே: ।

அத்வைதமே உண்மையானது. பிரபஞ்சம் பொய்யறிவால் ஏற்பட்டது என்று சுருதியின் அர்த்தம் தீர்மானிக்கப்படுமேயாஞல் பாதகம் (பொய்யறிவை நீக்குகிற அத்வைத ஞானம்) இருக்கும் பொழுது பிரபஞ்சம் எப்படி தொடர்ந்து இருக்கும்? இது கிளிஞ்சல் என்ற உண்மையறிவு ஏற்பட்டிருக்கும்போது பொய்யான வெள்ளி முதலிய வஸ்து தொடர்ந்து இருக்காது அல்லவா! எனில் பதில் சொல்லப்படுகிறது. 'இதுவல்ல இதுவல்ல (உலகில் எதுவுமே பிரஹ்மமல்ல) இதுவெல்லாம் பிரஹ்ம மல்ல என்ற முறையைத் தவிற, பிரஹ்மத்தைக்குறிப்பிட வேறு முறையில்லை' 'இந்த பிரஹ்மத்தில் சிறிதும் வேற்றுமை இல்லை' இது முதலான வாக்கியங்களோடு கூடிய (நீ அந்த பிரஹ்மமாக இருக்கிறுய்' முதலான வாக்கியத்திஞல் பிரபஞ்சத்தின் மறைவு முலமாக ஸந்தேஹமில்லாததும் பாதம் (மறுப்பு) இல்லாததுமான அத்வைத ஞானம் உண்டாகிறது. பிரபஞ்ச நாசத்துடனேயே அத்வைதஞானம் உண்டாவதால் பிரபஞ்சத் தோற்றத்தால் அத்வைத ஞானம் பாதிக்கப்படுவதில்லை.

यत्पुनरुक्तं कथं प्रपञ्चप्रत्ययानुवृत्तिरिति, अत्रोच्यते - द्विविधं हि बाधकं भवति - यथा सत्येव मिथ्याज्ञानहेतुभूते पित्तादौ जाग्रत्येव पीतः शङ्खः इति ज्ञाने निमित्तान्तरात् नायं पीत इति मिथ्याज्ञानकारणापगमे, वा यथा मन्दालोकप्रभवस्य शुक्तिकारजतज्ञानस्य महत्यालोके नेदं रजतमिति ज्ञानम् , तद्वदिहापि पीतः शङ्ख इति ज्ञानबाधकवत् सत्येव मिथ्याज्ञाने हेतुभूते शरीरे प्रपञ्चप्रत्ययस्य बाधकमद्वैतज्ञानमुत्पद्यते । अत एव स्वकारणाद्बाधितमपि प्रपञ्चज्ञानं पीतशङ्खज्ञानवत् पुनः पुनः जायत इति ।

யத்புனருக்தம் கத²ம் ப்ரபஞ்சப்ரத்யயானுவ்ருத்திரிதி, அத்ரோச்யதே - த்³விவித⁴ம் ஹி பா³த⁴கம் ப⁴வதி - யதா² ஸத்யேவ மித்²யாஜ்ஞானஹேதுபூ⁴தே பித்ததௌ³ ஜாக்³ரத்யேவ பீதஃ ஶங்க²ஃ இதி ஜ்ஞானே நிமித்தாந்தராத் நாயம் பீத இதி மித்²யாஜ்ஞானகாரணாபக³மே, வா யதா² மந்தா³லோகப்ரப⁴வஸ்ய ஶுக்திகாரஜதஜ்ஞானஸ்ய மஹத்யாலோகே நேத³ம் ரஜதமிதி ஜ்ஞானம் , தத்³வதி³ஹாபி பீதஃ ஶங்க² இதி ஜ்ஞானபா³த⁴கவத் ஸத்யேவ மித்²யாஜ்ஞானே ஹேதுபூ⁴தே ஶரீரே ப்ரபஞ்சப்ரத்யயஸ்ய பா³த⁴கமத்³வைதஜ்ஞானமுத்பத்³யதே । அத ஏவ ஸ்வகாரணாத்³பா³தி⁴தமபி ப்ரபஞ்சஜ்ஞானம் பீதஶங்க²ஜ்ஞானவத் புனஃ புனஃ ஜாயத இதி ।

ஞானம் வந்தபின் பிரபஞ்சத் தோற்றம் எப்படித் தொடர்ந்து வரும் என்று கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லப்படுகிறது. [1] பாதகம் இரண்டு விதமாக உள்ளது. பொய் அறிவுக்கு காரணமான பித்தம் இருக்கும்பொழுதே, 'சங்கு மஞ்சள்' என்ற அறிவு இருக்கும்பொழுதே வேறு காரணத்தால் 'இது மஞ்சளல்ல' என்ற பாதக ஞானம் உண்டாகிறது. இது ஒரு விதம். மற்றெரு விதம பொய் அறிவுக்கு காரணம் விலகிய பின் பாதகஞானம் உண்டாவது. வெளிச்சக் குறைவால் கிளிஞ்சல் வெள்ளியாகத் தோன்றுவதால் இது வெள்ளி என்ற மித்யாஞானம உண்டாகிறது. நல்ல வெளிச்சம் வந்ததும் இது வெள்ளி அல்ல என்ற பாதகஞானம் உண்டாகிறது. இந்த இரண்டு விதங்களில் முதலில் சொன்னதுபோல் அதாவது சங்கு மஞ்சள் என்ற ஞானம் இருக்கும் பொழுதே சங்கு மஞ்சளல்ல என்ற பாதகஞானம் ஏற்படுவதுபோல் பொய் அறிவுக்குக் காரணமான சரீரமிருக்கும் பொழுது பிரபஞ்சத் தோற்றத்திற்கு பாதகமான அத்வைத ஞானம் உண்டாகிறது. ஆகையால் தான் அத்வைத ஞானத்தால் பிரபஞ்ச ஞானம் பாதிக்கப்பட்ட போதிலும் பிரபஞ்ச ஞானத்திற்குக் காரணமான சரீரமிருப்பதால் சங்கு மஞ்சள் என்ற ஞானம்போல் பிரபஞ்ச ஞானம் அடிக்கடி உண்டாகிறது.

---

1. ஸோபாதிகப்ரமம் என்றும நிருபாதிகபிரமம் என்றும் பிரமம் இரண்டு விதம் கயிற்றில பாம்பு தோன்றுவது நிருபாதிக பிரமம். வெளிச்சக குறைவு பாம்பு தோன்றுவதற்கு காரணம் நல்ல வெளிச்சம் வந்து இது கயிறு என்ற பாதகஞானம் ஏற்பட்ட பின் வெளிச்சக்குறைவு இல்லாததால் பாம்பு என்ற மித்யா ஞானம் தொடர்ந்து இருப்பதில்ஐல. சங்கு மஞ்சளாகத் தோன்றுவது ஸோபாதிகபிரமம். சங்கு மஞ்சளாகத் தோன்றுவதற்கு பித்தம் காரணம் முன் அனுபவத்தால் சங்கு வெளுப்பு என்ற பாதகஞானம் ஏற்பட்ட போதிலும் மித்யா ஞானத்திற்கு காரணமான உபரதியான பித்தம் இருக்கும் வரை சங்கு மஞ்சள் என்ற மித்யா ஞானம் இருககும். இதுபோல பாதகமான அத்வைத ஞானம் ஏற்பட்டபோதிலும் மித்யா ஞானத்திற்குக் காரணமான உபாதியான சரீரமிருக்கும்வரை பிரபஞ்ச ஞானமிருக்கும்.

ननु देहस्यापि प्रपञ्चान्तर्गतत्वात् उच्छित्तिरेव प्रसज्यते इति चेत् ; न, प्रारब्धकर्मवशात् अनुवृत्तेः । कर्मणश्च कुलालचक्रभ्रमणवत्संस्कारादनुवृत्तिरिति

सिद्धा जीवन्मुक्तिरिति। कर्मसंस्कारक्षयश्च देहपाते सति सर्वस्यैव प्रपञ्चप्रत्ययस्यापि प्रविलयः । कर्मान्तराणां च ज्ञानेन क्षपितत्वात् देहान्तरानुत्पत्तिरिति परममुक्तिः ।

நனு தே³ஹஸ்யாபி ப்ரபஞ்சாந்தர்க³தத்வாத் உச்சி²த்திரேவ ப்ரஸஜ்யதே இதி சேத்; ந, ப்ராரப்³த⁴கர்மவஶாத் அனுவ்ருத்தேः । கர்மணஶ்ச குலாலசக்ர ப்⁴ரமணவத்ஸம்ஸ்காராத³னுவ்ருத்திரிதி ஸித்³தா⁴ ஜீவன்முக்திரிதி । கர்ம ஸம்ஸ்காரக்ஷயஶ்ச தே³ஹபாதே ஸதி ஸர்வஸ்யைவ ப்ரபஞ்சப்ரத்யயஸ் யாபி ப்ரவிலயः । கர்மாந்தராணாம் ச ஜ்ஞானேன க்ஷபிதத்வாத் தே³ஹாந்தரானுத் பத்திரிதி பரமமுக்திः ।

சரீரமும் பிரபஞ்சத்தில் அடங்கியுள்ளபடியால் அத்வைத ஞானத்தால் பிரபஞ்சம் நாசமடையும்பொழுது சரீரத்திற்கும் நாசம்தானே ஏற்படுமென்றல், அல்ல, பிராரப்தகர்மாதீனமாக சரீரம் தொடர்ந்து இருக்கும். குயவனுடைய சக்கரம் சுற்றுவது போல் ஸம்ஸ்காரத்தால் கர்மா தொடர்ந்து வருகிறது. அதனுல் ஜீவன் முக்தி ஸித்தமாகிறது. கர்மாவின் ஸம்ஸ்காரம் அழிந்ததும் சரீரம் விழுந்து விடுகிறது. அப்பொழுது பிரபஞ்சத் தோற்றம் எல்லாம் நாசமடைகிறது. பிராரப்தம் தவிற மற்ற ஸஞ்சித கர்மாக்கள் ஞானத்தால் அழிந்துவிட்டதால் [1] மீதி கர்மா இல்லாததால் வேறு தேஹம் உண்டாவதில்லை அப்பொழுது அவனுக்கு பரம முக்தி ஏற்படுகிறது.

[1] பிரஹ்மஞானம் வந்தபின் சரீரத்தில் நான் என்ற எண்ணமில்லாததால் பின்னுல் சரீரத்தால் செய்யப்படும் ஆகாமி கர்மாக்கள் அவனிடம் ஓட்டுவதில்லை.

एवं च सति ज्ञानमात्रान्मुक्तिरिति प्रतिपादनादेव कर्मणो मुक्तिहेतुत्वमपास्तं वेदितव्यम् । तथा हि - न तावत्केवलात्कर्मणो मुक्तिश्रवणात् । नापि तत एव ज्ञानसहितात् , अश्रुतेरेव । ननु 'तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते पूर्वप्रज्ञा च' इति विद्याकर्मणोः सहभावः श्रूयते ; सत्यम् , संसारविषयं तच्छ्रवणं न मुक्तिविषयम् इति । 'यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति' इत्यादिचोदनाप्राप्तानां नित्यनैमित्तिककर्मणां ज्ञानस्य च अर्थात्समुच्चय इति चेत् ; न, विनियोजकप्रमाणाभावात् । 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसानाशकेन' इत्यत्र तृतीयाश्रुतिः विनियोजिका इति चेत् ; न, विविदिषासम्बन्धात् कर्मणां ज्ञानार्थत्वप्रतीतेः मोक्षार्थत्वं नावगम्यते इति ।

ஏவம் ச ஸதி ஜ்ஞானமாத்ரான்முக்திரிதி ப்ரதிபாத³நாதே³வ கர்மணோ முக்திஹேதுத்வமபாஸ்தம் வேதி³தவ்யம் । ததா² ஹி - ந தாவத்கேவலாத் கர்மணோ முக்திஶ்ரவணாத் । நாபி தத ஏவ ஜ்ஞானஸஹிதாத் , அஶ்ருதேரேவ । நனு 'தம் வித்³யாகர்மணீ ஸமன்வாரபே⁴தே பூர்வப்ரஜ்ஞா ச' இதி வித்³ யாகர்மணோः ஸஹபா⁴வः ஶ்ரூயதே; ஸத்யம், ஸம்ஸாரவிஷயம் தச்ச்²ரவணம் ந முக்திவிஷயம் இதி । 'யாவஜ்ஜீவமக்³னிஹோத்ரம் ஜுஹோதி' இத்யாதி³சோத

³ஞப்ராப்தாஞம் நித்யநைமித்திககர்மஞம் ஜ்ஞானஸ்ய ச அர்தா²த்ஸமுச்சய இதி சேத்; ந, விநியோஜகப்ரமாணாபா⁴வாத் । 'தமேதம் வேதா³னுவசனேன ப்³ராஹ்மணா விவிதி³ஷந்தி யஜ்ஞேன தா³னேன தபஸாநாஶகேன' இத்யத்ர த்ருதீயாஶ்ருதி: விநியோஜிகா இதி சேத்; ந, விவிதி³ஷாஸம்ப³ந்தா⁴த் கர்மணாம் ஜ்ஞானார்த²த்வப்ரதீதே: மோக்ஷார்த²த்வம் நாவக³ம்யதே இதி ।

இவ்வாறு ஞானம் ஒன்றினுல் மட்டுமே முக்தி என்று விளக்கிக்காட்டியதா லேயே முத்திக்குக் கர்மா காரணம் என்று சொல்வதை நிராகரிக்கப்பட்டதாக அறியவேண்டும். ஞானத்துடன்கூடிய கர்மாவினுல் மட்டும் முக்தி என்பதும், ஞானத்துடன் கூடிய கர்மாவினுல் முக்நி என்பதும், சுருதிகளில் கேள்விப்பட்ட தில்லை. 'அறிவும், செயலும் முன் அனுபவவாஸனையும் அவனைத் தொடருகின்றன' என்று ஞானமும், கர்மாவும் சேர்ந்திருப்பது சுருதியில் கேட்கப்படுகிறதே என்றுல். உண்மைதான். ஆனுல் அது ஸம்ஸாரநிலையைப் பற்றியதே தவிர முக்திநிலையைப் பற்றியது அல்ல. (அக்ஞானிகள் சரீரத்திலிருந்து கிளம்பிச் செல்லும்போது செயல், அறிவு, வாஸனைகள் அவனுடன் கூடச்செல்கின்றன என்பது இந்த சுருதியின் பொருள்.)

'உயிர் உள்ள வரை அக்னிஹோத்ரம் செய்யவேண்டும்' என்பது முதலான வேத விதிகளால் சரீரம் உள்ளவரை நித்ய நைமித்திக கர்மாக்கள் செய்ய வேண்டியதாக வந்துள்ளது. கர்மாக்களைச் செய்கிறவன் மோக்ஷத்திற்காக ஞானத் தையும் ஸம்பாதிக்கிறுன். ஆகவே கர்மாவுக்கும், ஞானத்திற்கும் சேர்க்கை தானுகவே கிடைக்கிறது என்றுல், அல்ல, கர்மாவை மோக்ஷத்தில்' விநியோகப்படு த்துவதற்கு (மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகக் கூறுவதற்கு) பிரமாணமில்லாததால். 'அந்த இந்த ஆத்மாவை தினமும் வேதாப்யாஸத்தாலும், யக்ஞத்தாலும், தானத்தா லும் ஆசையை விலக்கி கிடைத்ததில் திருப்தி அடைவது என்ற தவத்தாலும் அறியவிரும்புகிறுர்கள்' என்ற சுருதியில் மூன்றுவது விபக்தியானது கர்மாவை மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாக விநியோகிக்கிறது என்றுல், அல்ல, இந்த சுருதியில் விவிதிஷையுடன் (ஞானேச்சையுடன்) கர்மாக்களுக்கு ஸம்பந்தம் கூறுவதால் கர்மாக்களுக்கு ஞானம் பலன் என்று தெரிகிறதே தவிர மோக்ஷம் பலன் என்பது தெரியவில்லை.

किं च, न हि ज्ञानम् अज्ञाननिवृत्तौ उपकारकमपेक्षते, उत्पन्नादेव तस्मात् अज्ञाननिवृत्तेरवश्यम्भावात् । तथा च श्रुतिः - 'तमेव विदित्वातिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय' इति । अपि च यदि कर्मफलं मोक्षो भवेत् , तदा अनित्यत्वं प्रसज्यते घटादिवत्स्वर्गादिवच्चेति । अमुमेवार्थं श्रुतिरप्याह - तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयते एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः क्षीयते' इति । 'अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव' इति सूत्रकारेण परम्परया कर्मणां मुक्तिहेतुत्वमभिहितं प्रयाजादिवत् ।

अतः ज्ञानार्थत्वेन कर्मणामुपयोगोऽस्त्येव। ज्ञानोत्पत्तेस्तु परं कर्मणामुपयोगाभावेऽपि लोकसङ्ग्रहार्थमनुष्ठानं कर्तव्यमेवेति सर्वं समञ्जसम् ॥

கிம் ச, ந ஹி ஜ்ஞானம் அஜ்ஞானநிவ்ருத்தெள உபகாரகமபேக்ஷதே, உத்பந்நாதே³வ தஸ்மாத் அஜ்ஞானநிவ்ருத்தேரவஶ்யம்பா⁴வாத் । ததா² ச ஶ்ருதி: - 'தமேவ விதி³த்வாதிம்ருத்யுமேதி நான்ய: பந்தா² வித்³யதே(அ)யனாய' இதி । அபி ச யதி³ கர்மப²லம் மோக்ஷோ ப⁴வேத் , ததா³ அநித்யத்வம் ப்ரஸஜ்யதே க⁴டாதி³வத்ஸ்வர்கா³தி³வச்சேதி । அமுமேவார்த²ம் ஶ்ருதிரப்யாஹ - தத்³யதே² ஹ கர்மசிதோ லோக: க்ஷீயதே ஏவமேவாமுத்ர புண்யசிதோ லோக: க்ஷீயதே' இதி । 'அக்³னிஹோத்ராதி³ து தத்கார்யாயைவ' இதி ஸூத்ரகாரேண பரம்பரயா கர்மணாம் முக்திஹேதுத்வமபி⁴ஹிதம் ப்ரயாஜாதி³வத் । அத: ஜ்ஞானார்த²த்வேன கர்மணாமுபயோகோ³ (அ)ஸ்த்யேவ । ஜ்ஞானோத்பத்தேஸ்து பரம் கர்மணாமுபயோகா³பா⁴வே(அ)பி லோகஸங்க்³ரஹார்த²மனுஷ்டா²னம் கர்தவ்யமேவேதி ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸம் ॥

மேலும் ஞானம் உண்டானவுடனேயே அதனுல் கட்டாயம் அக்ஞானம் நீங்கி விடுகிறபடியால் ஞானம் அக்ஞானத்தை நீக்குவதற்கு வேறு உதவியை எதிர்பார்க் கிறதில்ஐல. அவ்வாறே சுருதி கூறுகிறது. 'அந்த ஆத்மாவை அறிந்ததுமே மிருத்யு வைத்தாண்டி விடுகிறுன் (முக்தியடைகிறுன்). மோக்ஷமடைவதற்கு (ஞானத்தைத் தவிற) வேறு வழி (ஸாதனம்) இல்ஐல' என்று மேலும் மோக்ஷம் கர்மாவினுல் உண்டான பலனுக இருக்குமே ஆனுல், குடம் முதலியதுபோலும், ஸ்வர்கம் முதலியது போலும் மோக்ஷம் அநித்யமாக ((முடிவுள்ளதாக ஆகிவிடும். இதே விஷயத்தை சுருதியும் செயல்கிறது. எப்படி இவ்வுலகில் பயிர்த் தொழிலால் அடையப்பட்ட தான்யம் நாசமடைகிறதோ அப்படியே மேலுலகிலும் புண்ய கர்மாவினுல் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஸ்வர்க்க ஸுகமும் நாசமடைகிறது என்று அக்னி ஹோத்ரம் முதலியவை அந்த ஞானத்தின் பலனுன மோக்ஷத்திற்காகவே என்று பிரம்ஹ ஸூத்ரகாரரான வியாஸாசார்யாளால் பிரயாஜம் முதலியவை தர்சபூர்ண மாஸேஷ்டி மூலமாக ஸ்வர்கத்திற்கு ஸாதனமாவதுபோல், கர்மாக்கள் பரம்பரை யாக (ஞானம் மூலமாக) முக்திக்கு காரணமாகிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ஆகையால் ஞானம் என்ற பலஐனக் கொடுப்பதால் கர்மாக்களுக்கு உபயோகம் கட்டாயம் உண்டு. ஞானம் ஏற்பட்ட பின் கர்மாக்களுக்கு உபயோகமில்லா விட்டாலும் லோகஸங்கிரஹத்திற்காக அதாவது ஜனங்கஐளக் கெட்டவழியில் போகாமல் தடுத்து நல்ல வழியில் போகும்படி செய்வதற்காக ஞானியும் கர்மானுஷ்டானம் செய்ய வேண்டியதுதான் என்று எல்லாம் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது. **(6)**

ननु कथम् एक एव आत्मा युगपत् अनेकां बुद्धिम् अधितिष्ठति ? न ह्येक एव अश्वसादी युगपदनेकानश्वानधितिष्ठन्नुपलभ्यते । क्रमेण त्वधिष्ठानं युक्तम् । तच्चेह नास्ति ; युगपदेव सर्वबुद्धीनां स्वव्यापारे प्रवृत्तिदर्शनात् । अनधिष्ठितानां च प्रवृत्त्यसम्भवाच्च । अतः नैक आत्मा इत्यत आह -

நனு கத²ம் ஏக ஏவ ஆத்மா யுக³பத் அனேகாம் பு³த்³தி⁴ம் அதி⁴திஷ்ட²தி? ந ஹ்யேக ஏவ அஶ்வஸாதீ³ யுக³பத³னேகானஶ்வானதி⁴திஷ்ட²ன்னுபலப்⁴யதே । க்ரமேண த்வதி⁴ஷ்டா²னம் யுக்தம் । தச்சேஹ நாஸ்தி; யுக³பதே³வ ஸர்வபு³த்³தீ⁴னாம் ஸ்வவ்யாபாரே ப்ரவ்ருத்தித³ர்ஶனாத் । அனதி⁴ஷ்டி²தானாம் ச ப்ரவ்ருத்த்யஸம்ப⁴வாச்ச । அத: நைக ஆத்மா இத்யத ஆஹ -

(அவதாரிகை) ஆத்மா ஒன்றுதான். உபாதிகளான புத்திகள் அநேகம் பல உபாதிகளால் தான் ஆத்மா பலவாகத் தோன்றுகிறது. உண்மையில் ஆத்ம ஸ்வரூபம் ஒன்றுதான் என்று கூறப்பட்டது. இவ்வாறு ஆத்மா ஒருவராகவே இருப்பாரானால் ஒரே ஆத்மா ஒரே சமயத்தில் அநேக புத்திகளை எப்படி நியமனம் செய்கிறார்? ஒரே குதிரைப்பாகன் ஒரே சமயத்தில் பல குதிரைகளை அடக்கி ஆள்வதாகக் காணப்படவில்லையே! வரிசையாக நியமனம் செய்வதுதான் பொருத்த மானது. அது இங்கு இல்லை. ஒரே சமயத்தில் எல்லா புத்திகளும் தன் தன் காரியத்தில் ஈடுபடுவதைக் காண்கிறோம். ஆத்மாவால் ஏவப்படாமல் புத்திகள் தன் தன் காரியங்களில் ஈடுபடமுடியாது. ஆகையால் ஆத்மா ஒன்று அல்ல அநேகம் தான் என்று கேட்க பதில் கூறுகிறார்.

यथानेकचक्षुःप्रकाशो रविर्न
क्रमेण प्रकाशीकरोति प्रकाश्यम् ।
अनेका धियो यस्तथैकप्रबोधः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ७ ॥

யதா²னேகசக்ஷு:ப்ரகாஶோ ரவிர்ன
க்ரமேண ப்ரகாஶீகரோதி ப்ரகாஶ்யம் ।
அனேகா தி⁴யோ யஸ்ததை²கப்ரபோ³த⁴:
ஸ நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 7 ॥

यथा / **யதா²** = எப்படி,

अनेकचक्षुःप्रकाशः / **அனேகசக்ஷு:ப்ரகாஶ:** = அநேகம் கண்களுக்கு பிரகாசத்தைக்கொடுக்கிற,

रविः / **ரவி:** = சூரியன்,

प्रकाश्यं / **ப்ரகாஶ்யம்** = பிரகாசப்படுத்த வேண்டியதை,

क्रमेण / **க்ரமேண** = வரிசையாக,

न प्रकाशीकरोति / **ந ப்ரகாஶீகரோதி** = பிரகாசப்படுத்துகிறதில்லையோ,

तथा **ததா2**	=	அப்படியே,
एकप्रबोध: **ஏகப்ரபோ3த4:**	=	ஒரே சைதன்ய பிரகாசமாக இருக்கிற,
य: **ய:**	=	எவர்,
अनेका **அனேகா**	=	அநேகமாக இருக்கிற,
धिय: **தி4ய:**	=	புத்திகளை (வரிசையாக பிரகாசப்படுத்து கிறதில்லையோ, ஒரேசமயத்தில் பிரகாசப்படுத்து கிறதோ),
स: **ஸ:**	=	அந்த,
नित्योपलब्धिस्वरूप: **நித்யோபலப்3தி4ஸ்வரூப:**	=	அழிவற்ற ஞானஸ்வரூபமான,
अहं **அஹம்**	=	நான்,
आत्मा **ஆத்மா**	=	ஆத்மா.

(நாம் கண்ணால் வஸ்துக்களைப் பார்க்கும்பொழுது கண்ணுக்கு அநுக்ரஹம் செய்பவர் ஸூர்யதேவதை. இது மட்டுமல்ல. தனது வெளிச்சத்தால் வஸ்துக்களை நாக்கு காட்டிக் கொடுக்கிறார். இங்கு வரிசையாக ஒவ்வொரு பிராணிக்கும் அனுக்ரஹம் செய்வதில்லை தேவதா ரூபத்தில் எல்லோருடைய கண்களிலுமிருந்து கொண்டு ஒரே காலத்தில் எல்லோருக்கும் அனுக்ரஹம் செய்கிறார். இதுபோலவே ஸூரியன் தன் வெளிச்சத்தால் ஒரே சமயத்தில் எல்லா வஸ்துக்களையும் காட்டிக் கொடுக்கிறார். வரிசையாககாட்டிக்கொடுப்பதில்லை. இதுபோலவே புத்திகள் தனித்தனி யாக வெவ்வேறு இடங்களில் இருந்தபோதிலும் ஒரே சைதன்ய பிரகாசம் எங்குமிரு ப்பதால் ஒரே சமயத்தில் எல்லா புத்திகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது. குதிரைப் பாகனின் சரீரம் குறிப்பிட்ட ஒரு இடத்தில் மட்டும் இருப்பதால் பல இடங்களிலுள்ள அநேகம் குதிரைகளை ஒரே சமயத்தில் நியமனம் செய்யமுடியாது. வரிசையாகத் தான் செய்யவேண்டும்.)

यथा येन प्रकाशकत्वप्रकारेण रविः आदित्यः एक एव अनेकेषां चक्षुषां प्रकाशको युगपदेव अनेकानि चक्षूंषि अधितिष्ठति न च क्रमेण एकैकस्मै चक्षुषे प्रकाश्यं प्रकाशीकरोति, तथा तेनैव प्रकारेण एकश्चासौ प्रबोधश्च एकप्रबोधः सः

अधिष्ठाता अनेका धियो बुद्धीः युगपदधितिष्ठति न क्रमेणैकैकस्यै धियै प्रकाश्यं प्रकाशीकरोति यः सोऽहमात्मेति सम्बन्धः ॥

யதா² யேன ப்ரகாஶகத்வப்ரகாரேண ரவிः ஆதி³த்யः ஏக ஏவ அனேகேஷாம் சக்ஷுஷாம் ப்ரகாஶகோ யுக³பதே³வ அனேகானி சக்ஷூம்ஷி அதி⁴திஷ்ட²தி ந ச க்ரமேண ஏகைகஸ்மை சக்ஷுஷே ப்ரகாஶ்யம் ப்ரகாஶீ கரோதி, ததா² தேனைவ ப்ரகாரேண ஏகஶ்சாஸௌ ப்ரபோ³த⁴ஶ்ச ஏகப்ரபோ³த⁴ः ஸः அதி⁴ஷ்டா²தா அனேகா தி⁴யோ பு³த்³தீ⁴ः யுக³பத³தி⁴திஷ்ட²தி ந க்ரமேணை கைகஸ்யை தி⁴யை ப்ரகாஶ்யம் ப்ரகாஶீகரோதி யः ஸோ(அ)ஹமாத்மேதி ஸம்ப³ந்த⁴ः ॥

எப்படி பிரகாசப்படுத்துகிற முறையில் அநேகம் கண்களுக்கு பிரகாசத்தைத் தருகிற சூரியன் தான் ஒருவனுகவே இருந்து கொண்டு ஒரே சமயத்தில் அநேகம் கண்களுக்கு அனுக்ரஹம் செய்கிறுரோ. பிரகாசப்படுத்த வேண்டிய பொருளை வரிசை யாக ஒவ்வொரு கண்ணுக்கும் பிரகாசப்படுத்துகிறதில்லையோ, அப்படியே அதே முறையில் ஒரே சைதன்ய ஸ்வரூபமான எவர் அதிஷ்டாதாவாக இருந்துகொண்டு ஒரே சமயத்தில் அநேக புத்திகளை நியமனம் செய்கிறுரோ, பிரகாசப்படுத்த வேண்டிய பொருளை வரிசையாக ஒவ்வொரு புத்திக்கும் பிரகாசப்படுத்துகிறதில்லையோ, அந்த நான் ஆத்மா என்று சேர்க்கை. **(7)**

नन्वस्तु तर्हि रविरेव बुद्धीनां प्रेरकः अधिष्ठाता, किमात्माभ्युपगमेन ? तथा च श्रुतिः - 'धियो यो नः प्रचोदयात्' इति, अत आह -

நன்வஸ்து தர்ஹி ரவிரேவ பு³த்³தீ⁴னாம் ப்ரேரகः அதி⁴ஷ்டா²தா, கிமாத்மாப்⁴யுபக³மேன ? ததா² ச ஶ்ருதிः - 'தி⁴யோ யோ நः ப்ரசோத³யாத்' இதி, அத ஆஹ -

(**அவதாரிகை**) அப்படியானுல் கண்ணுக்கு அதிஷ்டாதாவான ஸூரியனே புத்திகளுக்கும் பிரேரகனுக அதிஷ்டாதாவாக இருக்கட்டுமே! ஸூரியனுலேயே எல்லா காரியங்களும் நடக்கும் பொழுது ஆத்மாவைத் தனியாக ஒப்புக்கொள்வதால் என்ன பயன்! எவர் நம்முடைய புத்திகளை ஏவுகிறுரோ' என்ற சுருதியும் சூரியனையே புத்தி பிரேரகனுகச் சொல்கிறது. என்ற ஆக்ஷேபத்திற்கு பதில் கூறுகிறுர் -

विवस्वत्प्रभातं यथारूपमक्षं
प्रगृह्णाति नाभातमेवं विवस्वान् ।
यदाभात आभासयत्यक्षमेकः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ८ ॥

விவஸ்வத்ப்ரபா⁴தம் யதா²ரூபமக்ஷம்
ப்ரக்³ருஹ்ணாதி நாபா⁴தமேவம் விவஸ்வான் ।
யதா³பா⁴த ஆபா⁴ஸயத்யக்ஷமேகः
ஸ நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 8 ॥

यथा யதா²	=	எப்படி,
अक्षं அக்ஷம்	=	கண்ணானது,
विवस्वत्प्रभातं விவஸ்வத்ப்ரபா⁴தம்	=	சூரியனால் பிரகாசிக்கப்பட்ட,
रूपं ரூபம்	=	ரூபத்தை,
प्रगृह्णाति ப்ரக்³ருஹ்ணாதி	=	நன்றாக அறிகிறதோ,
अभातं அபா⁴தம்	=	சூரியனால் பிரகாசிக்கப்படாத ரூபத்தை,
न ந	=	அறிகிறதில்லையோ,
एवं ஏவம்	=	இவ்வாறு,
एक: ஏக:	=	ஒருவனான,
विवस्वान् விவஸ்வான்	=	சூரியனும்,
यदाभात: யதா³பா⁴த:	=	எவரால் பிரகாசிக்கப்பட்டு,
अक्षं அக்ஷம்	=	கண்ணை,
आभासयति ஆபா⁴ஸயதி	=	பிரகாசிக்கும்படி செய்கிறாரோ,
स: ஸ:	=	அந்த,
नित्योपलब्धिस्वरूप: நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூப:	=	அழிவற்ற சைதன்ய வடிவமான,
अहं அஹம்	=	நான்,
आत्मा ஆத்மா	=	ஆத்மா.

विवस्वता सूर्येण प्रभातं प्रकाशितं रूपं यथा येन प्रकारेण अक्षं चक्षुः प्रगृह्णाति प्रकर्षेण जानाति, नाभातं न अप्रकाशितम् , अन्धकारे घटाद्यनुपलम्भात् एवं

विवस्वानपि एकः तथा तेनैव प्रकारेण यदाभातः येनाधितिष्ठितः सन् आभासयति अधितिष्ठति अक्षं यथा विवस्वान् अधिष्ठाता, तथा विवस्वतोऽप्यधिष्ठाता यः, सोऽहमात्मेति सम्बन्धः । स चाहम्बुद्धीनामधिष्ठाता; श्रुत्या तु चक्षुरधिष्ठातृत्व मभिप्रेत्य विवस्वतो बुद्धिप्रेरकत्वमभिहितम् । यस्माद्विवस्वदधिष्ठितं चक्षुः बुद्धिवृ द्धिमुत्पादयति ; अधिष्ठातुरात्मनो वा स्वरूपमभिप्रेत्योक्तः; तथा च 'सूर्य आत्मा जगतस्तस्थुषश्च' इति । नन्वपि तर्हि प्रकाशान्तरेणैव अधिष्ठातव्यम् , न, तस्य स्वप्रकाशत्वात् । 'नान्यदतोऽस्ति द्रष्टा' इति च श्रुत्या तदितरप्रतिषेधाच्च ॥

விவஸ்வதா ஸூர்யேண ப்ரபா⁴தம் ப்ரகாஶிதம் ரூபம் யதா² யேன ப்ரகாரேண அக்ஷம் சக்ஷுः ப்ரக்³ருஹ்ணுதி ப்ரகர்ஷேண ஜானாதி, நாபா⁴தம் ந அப்ரகாஶிதம், அந்த⁴காரே க⁴டாத்³யனுபலம்பா⁴த் ஏவம் விவஸ்வானபி ஏகः ததா² தேனைவ ப்ரகாரேண யதா³பா⁴தः யேனாதி⁴திஷ்டி²தः ஸன் ஆபா⁴ஸயதி அதி⁴திஷ்ட²தி அக்ஷம் யதா² விவஸ்வான் அதி⁴ஷ்டா²தா, ததா² விவஸ்வதோ(அ)ப்யதி⁴ஷ்டா²தா யः, ஸோ(அ)ஹமாத்மேதி ஸம்ப³ந்த⁴ः । ஸ சாஹம்பு³த்³தீ⁴நாமதி⁴ஷ்டா²தா ; ஶ்ருத்யா து சக்ஷுரதி⁴ஷ்டா²த்ருத்வமபி⁴ப்ரேத்ய விவஸ்வதோ பு³த்³தி⁴ப்ரேரகத்வமபி⁴ஹிதம் । யஸ்மாத்³விவஸ்வத³தி⁴ஷ்டி²தம் சக்ஷுः பு³த்³தி⁴வ்ருத்³தி⁴முத்பாத³யதி; அதி⁴ஷ்டா²துராத்மனோ வா ஸ்வரூபமபி⁴ப்ரேத்யோக்தः ; ததா² ச 'ஸூர்ய ஆத்மா ஜக³தஸ்தஸ்து²ஷஶ்ச' இதி । நன்வபி தர்ஹி ப்ரகாஶாந்தரேணைவ அதி⁴ஷ்டா²தவ்யம் , ந, தஸ்ய ஸ்வப்ரகாஶத்வாத் । 'நான்யத³தோ(அ)ஸ்தி த்³ரஷ்டா' இதி ச ஶ்ருத்யா ததி³தரப்ரதிஷேதா⁴ச்ச ॥

சூரியனுல் பிரகாசிக்கப்பட்ட ரூபத்தை எப்படி - எந்த பிரகாரமாக கண் நன்ருக அறிகிறதோ, இருட்டில் குடம் முதலியது தெரியாததால், சூரியனுல் பிரகாசிக்கப் படாத ரூபத்தைக் கண் அறிகிறதில்லையோ, இவ்விதம் - அதே பிரகாரமாக ஒருவனுன சூரியனும் எந்த சைதன்ந்த்தால் பிரகாசிககப்பட்டு கண்ணை பிரகாசிக்கச் செய்கிறுனே, எப்படி கண்ணுக்கு சூரியன் அதிஷ்டாதாவாக இருக்கிறுனே, அப்படி சூரியனுக்கும் அதிஷ்டாதாவாக எவர் இருக்கிருரோ அந்த நான் ஆத்மா என்று சேர்க்கை, அந்த நான், புத்திவிருத்திகளுக்கு அதிஷ்டாதா. சூரியன் கண்ணுக்கு அதிஷ்டாதாவாக இருப்பதை மனதில் கொண்டு அவனை புத்திக்கு பிரேரகனுக சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஏனெனில் சூரியனுல் பிரகாசிக்கப்பட்ட கண் தான் மனதில் ரூப ஞானத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. அல்லது 'ஸ்தாவரமாயும் ஜங்கமமாயுமுள்ள பிராணிக்கு சூரியன் ஆத்மா' என்ற சுருதியால் அதிஷ்டாதாவான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை மனதில் கொண்டு அவ்வாறு சொல்லப்பட்டிருககிறது. அப்படியானுல் ஆத்மாவும் வேறெரு பிரகாசத்தின் உதவியைக் கொண்டுதானே சூரியனை பிரகசப்படுத்தவேண்டும் என்ருல், அல்ல, ஆத்மா தானே பிரகாசிப்பதால்.' பார்க்கிறவன் இவனைத் தவிற வேறு இல்லை' என்று சுருதியில் அவனைக் காட்டிலும் வேறு ஒருவனிருப்பதை மறுத்து இருக்கிறது. **(8)**

(கண்ணுக்கு பார்க்கும் சக்தி நன்ருக இருந்தபோதிலும், இருளில் சூரிய வெளிச்சமில்லாதபொழுது கண்ணுல் ஒன்றையும் பார்க்க முடிகிறதில்லை. வெளிச்

சத்துலதான் பார்க்கமுடிகிறது. சூரியன் தன் வெளிச்சத்தை பொருள்களில் செலுத்தி காட்டிக் கொடுக்கிறுன். இது மட்டுமல்ல; வெளிச்சமிருந்தாலும் கண்ணுக்குப் பார்க்கும் சக்தி இல்ல விட்டால் ஒன்றையும் பார்க்க முடியாது சூரியனின் அருளால் தான் கண்ணுக்கு பார்க்கும் சக்தி கிடைக்கிறது. ஆனுல் இந்த சூரியனுக்கும் சொந்தமாக பிரகாசம் கிடையாது. ஆத்ம சைதன்ய ஆத்ம சைதன்ய பிரகாசத்தால் தான் சூரியன் பிரகாசிக்கிறுன் ஆத்ம சக்தியைக் கொண்டுதான் பொருள்களை பிரகாசப்படுத்துகிறுன். ஸூரியன் இருப்பதே ஆத்ம சைதன்ய சக்தியால்தான் தெரிகிறது. கண்களுக்கும் ஆத்ம சைதன்யத்தால்தான் பார்க்கும் சக்தி ஏற்படுகிறது. ஆத்மா ஸ்வயம் பிரகாசமானதால் அது பிரவரசிக்க வேறொரு பிரகாசத்தின் உதவி தேவையில்லை. ஆகவே கண் முதலான இந்திரியங்களுக்கும் புத்திக்கும் அறியும் சக்தியைக் கொடுத்து அதனதன் காரியங்களில் அவைகளை ஏவுவது ஆதம சைதன்யம் தான்.) **(8)**

यथा सूर्य एकोऽप्स्वनेकश्चलासु
स्थिरास्वप्यनन्वग्विभाव्यस्वरूपः ।
चलासु प्रभिन्नासु धीष्वेवमेकः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ९ ॥

யதா2 ஸூர்ய ஏகோ(அ)ப்ஸ்வனேகஶ்சலாஸு
ஸ்தி2ராஸ்வப்யனன்வக்3விபா4வ்யஸ்வரூப: ।
சலாஸு ப்ரபி4ன்னுஸு தீ4ஷ்வேவமேக:
ஸ நித்யோபலப்3தி4ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 9 ॥

यथा = எப்படி,
யதா2
सूर्यः = சூரியன்,
ஸூர்ய:
चलासु = அசைகின்றதும்,
சலாஸு
स्थिरास्वपि = அசையாததுமான,
ஸ்தி2ராஸ்வபி
अप्सु = ஜலங்களில்,
அப்ஸு
अनेकोऽपि = பலவாகத்தோன்றினுலும் (உண்மையில்),
அனேகோ(அ)பி
एकः = ஒருவனுகவும்,
ஏக:
अनन्वग्विभाव्यस्वरूपः = அவைகளையனுசரித்துத் தோன்றும
அனன்வக்3விபா4வ்யஸ்வரூப: ஸ்வரூபமற்றவனுகவும் (இருக்கிறுனே)

एवं ஏவம்	=	இதுபோல (எவர்),
चलासु சலாஸு	=	சஞ்சலமானதும்,
प्रभिन्नासु ப்ரபி⁴ன்னாஸு	=	வெவ்வேறுகவும் உள்ள,
धीषु தீ⁴ஷு	=	புத்திகளில் (பலவாகத்தோன்றிய போதிலும் உண்மையில்),
एकः ஏகः	=	ஒருவராகவும் (அவைகளை அனுசரித்த ஸ்வரூபமற்றவராகவும் இருக்கிறுரோ),
सः ஸः	=	அந்த,
नित्योपलब्धिस्वरूपः நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூபः	=	அழிவற்ற ஞானவடிவமான,
अहं அஹம்	=	நான்,
आत्मा ஆத்மா	=	ஆத்மா.

किं च यथा येन प्रकारेण आदित्यः एकः अप्सु वारिषु चलासु स्थिरासु च अनेकोऽपि नानापि एकः सन् प्रतिभासते अनन्वग्विभाव्यस्वरूपः अनु पश्चात् अञ्चति गच्छतीति अन्वक् न अन्वक् अनन्वक् अननुगत इति यावत् । यद्वा अनन्वक्त्वेन विभाव्यं स्वरूपं यस्य स तथोक्तः । एवं बहुव्रीहिसमासं कृत्वा पश्चात् नञ्समासः । ततश्चायमर्थो भवति -न वारिषु रविरनुगतो भवति । किं तर्हि तथैव नभसि देदीप्यमानो भ्रान्त्या वारिषु दृश्यत इत्यर्थः । एवं एक आत्मा चलासु प्रभिन्नासु नानाभूतासु धीषु बुद्धिषु अनेकः सन् अनन्वग्विभाव्यस्वरूपो न बुद्धीरनुगतो भवति । किं तर्हि, पृथगेव देदीप्यते यः सोऽहमात्मेत्यर्थः ॥

கிம் ச யதா² யேன ப்ரகாரேண ஆதி³த்யः ஏகः அப்ஸு வாரிஷு சலாஸு ஸ்தி²ராஸு ச அனேகோ(அ)பி நாளுபி ஏகः ஸன் ப்ரதிபா⁴ஸதே அனன்வக்³ விபா⁴வ்யஸ்வரூபः அனு பஶ்சாத் அஞ்சதி க³ச்ச²தீதி அன்வக் ந அன்வக் அனன்வக் அனனுக³த இதி யாவத் । யத்³வா அனன்வக்த்வேன விபா⁴வ்யம் ஸ்வரூபம் யஸ்ய ஸ ததோ²க்தः । ஏவம் ப³ஹுவ்ரீஹிஸமாஸம் க்ருத்வா பஶ்சாத் நஞ்ஸமாஸः । ததஶ்சாயமர்தோ² ப⁴வதி -ந வாரிஷு ரவிரனுக³தோ ப⁴வதி । கிம் தர்ஹி ததை²வ நப⁴ஸி தே³தீ³ப்யமானே ப்⁴ராந்த்யா வாரிஷு த்³ருஶ்யத இத்யர்த²ः । ஏவம் ஏக ஆத்மா சலாஸு ப்ரபி⁴ன்னாஸு நாநாபூ⁴தாஸு தீ⁴ஷு பு³த்³தி⁴ஷு அனேகः ஸன் அனன்வக்³விபா⁴வ்யஸ்வரூபோ ந பு³த்³தீ⁴ரனுக

³தோ ப⁴வதி । கிம் தர்ஹி, ப்ருத²கே³வ தே³தீ³ப்யதே ய: ஸோ(அ)ஹ மாத்மேத்யர்த²: ॥

எப்படி எந்தவிதமாக சூரியன் ஒருவன் அசைகின்றதும், அசையாததுமான ஜலங்களில் அநேகனுகத் தோன்றிய போதிலும் (உண்மையில் ஆகாசத்தில்) ஒருவ னுகவும், அவைகளை அனுசரிக்காமல் விளங்கும ஸ்வரூபமுள்ளவனுகவும் அல்லது அவைகளையனுசரித்துத் தோன்றும் ஸ்வரூபமற்றவனுகவும் விளங்குகிறுனே, சூரியன் ஜலத்தில் தோன்றிய போதிலும் அதையனுசரித்தவனுக இல்லை என்பது இதன் பொருள். பின் எப்படியெனில், அப்படியே ஆகாசத்தில் பிரகாசிக்கும் சூரியன் பிரமத்தால் ஜலத்தில் காணப்படுகிறுன் என்று பொருள். இவ்விதம் ஒரே ஆத்மா சலிக்கின்றதும், பலவாக இருப்பதுமான புத்திகளில் அநேகனுகத் தோன்றிக் கொண் டும் புத்திகளையனுசரித்தவனுக இல்லை. பின் எப்படியெனில் வேறுகவே எவன் விளங்குகிறுனே, அந்த நான் ஆத்மா.

(உலகில் ஒருவன் ஆசையுள்ளவனுகவும், ஒருவன் கோபம் உள்ளவனுகவும் இவ்வாறு வெவ்வேறு ஸ்வபாவமுள்ளவனுகக் காணப்படுவதால் ஆத்மா வெவ் வேறுக இருக்க வேண்டுமே தவிற ஒன்றுக இருக்க முடியாது என்ற கேள்விக்கு இந்த ஸ்லோகத்தில் ஸமாதானம் கூறுகிறுர். பல பாத்திரங்களிலுள்ள ஜலங்களில் ஸூரிய பிரதிபிம்பங்கள் பலவாறுகக் காணப்படுகின்றன. ஒரு பாத்திரத்திலுள்ள ஜலம் அசையும்பொழுது அதில் தோன்றும் பிரதிபிம்பம் அசைகிறது. மற்றொரு பாத்திரத்திலுள்ள ஜலம் அசையாதபொழுது அதில் காணும் பிரதிபிம்பமும் அசைவ தில்லை. இங்கு அநேகமாக இருப்பது, அசைவது முதலான தர்மங்கள் ஜலத்தைச் சேர்ந்தவை. ஜலத்தில் காணும் பிரதிபிம்பங்களிலும் இவை காணப்படுகின்றன. ஆனுல் ஆகாசத்தில் காணப்படும் உண்மையான சூரியனிடம் இவைகளைக் காண முடியாது. அவன் எப்பொழுதும் ஒருவனுகவும் ஒரேவிதமாகவும்தானிருக்கிறுன். இதுபோல் புத்திகள்தான் பலவாக உள்ளன. காமம், கோபம் முதலான தர்மங்கள் புத்திகளைச் சேர்ந்தவை புத்திகளின் தர்மங்கள் ஆத்மாவிடம் ஒட்டுவதில்லை ஆத்மா எப்பொழுதும் ஒருவனுகவும் எவ்வித தர்மங்களுமற்றவனுகவும் பிரகரசிக்கிறுன். ஆத்மா ஒன்று என்று சொல்வதில் எவ்வித விரோதமுமில்லை. முதலில் நஞ்ஸமாஸம் சொல்லி பிறகு பஹுவ்ரீஹிஸமாஸம் சொன்னுல் புத்திகளை யனுசரிக்காமல் விளங்கும் ஸ்வரூபமுள்ளவனென்றும். முதலில் பஹுவ்ரீஹிஸ மாஸம் சொன்னுல் புத்திகளையனுசரித்த ஸ்வரூபமற்றவன் என்றும் இரண்டு விதமாகவும் பொருள் கிடைக்கிறது.) **(9)**

घनच्छन्नदृष्टिर्घनच्छन्नमर्कं
यथा निष्प्रभं मन्यते चातिमूढः ।
तथा बद्धवद्भाति यो मूढदृष्टेः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ १० ॥

க4னச்ச2ன்னத்3ருஷ்டிர்க4னச்ச2ன்னமர்கம்
யதா2 நிஷ்ப்ரப4ம் மன்யதே சாதிமூட4: ।
ததா2 ப3த்3த4வத்3பா4தி யோ மூட4த்3ருஷ்டே:
ஸ நித்யோபலப்3தி4ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 10 ॥

घनच्छन्नदृष्टिः = மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட கண் பார்வையுடைய,
க4னச்ச2ன்னத்3ருஷ்டி:

अतिमूढः = அதிமுட்டாளான ஒருவன்,
அதிமூட4:

घनच्छन्नं = மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட,
க4னச்ச2ன்னம்

अर्कं = சூரியஊன,
அர்கம்

निष्प्रभं = பிரகாசமில்லாதவஞக,
நிஷ்ப்ரப4ம்

यथा = எப்படி,
யதா2

मन्यते = நிஊனக்கிறுனே,
மன்யதே

तथा = அப்படி,
ததா2

मूढदृष्टेः = மோஹத்துடன் கூடிய அறிவு உள்ளவனுக்கு,
மூட4த்3ருஷ்டே:

यः = எவர்,
ய:

बद्धवत् = கட்டுப்பட்டவர்போல்,
ப3த்3த4வத்

भाति = தோன்றுகிறுரோ,
பா4தி

सः = அந்த,
ஸ:

नित्योपलब्धिस्वरूपः = அழிவற்ற ஞானவடிவமான,
நித்யோபலப்3தி4ஸ்வரூப:

अहं = நான்,
அஹம்

आत्मा = ஆத்மா.
ஆத்மா

किं च - घनेन मेघेन छन्ना तिरोहिता दृष्टिः दर्शनं यस्य सः घनच्छन्नदृष्टिः पुरुषः घनच्छन्नम् अर्कम् आदित्यं यथा येन घनच्छन्नत्वप्रकारेण मन्यते जानाति निष्प्रभं प्रभारहितम् अप्रकाशस्वभावमिति यावत् । मूढो मन्यते घनच्छन्नदृष्टित्वात् प्रकाशस्वभावमपि रविम् अप्रकाशं पश्यतीत्याह - अतिमूढ इति । अतिमूर्खत्वात् स्वात्मनो दृष्टिविघातमगणयन् सूर्यमेव अप्रकाशं मन्यते । पादपूरणे चकारः । तथा तेन प्रकारेण अविद्याच्छन्नदृष्टिः बुद्धिमात्मत्वेन गृहीत्वा तद्गतदुःखादिकम् आत्मन्यध्यारोप्य बद्ध इव आभाति यः मूढदृष्टेः सोऽहमात्मेति सम्बन्धः ॥

கிம் ச - க⁴னேன மேகே⁴ன ச²ன்னா திரோஹிதா த்³ருஷ்டிஃ த³ர்ஶனம் யஸ்ய ஸஃ க⁴னச்ச²ன்னத்³ருஷ்டிஃ புருஷஃ க⁴னச்ச²ன்னம் அர்கம் ஆதி³த்யம் யதா² யேன க⁴னச்ச²ன்னத்வப்ரகாரேண மன்யதே ஜானாதி நிஷ்ப்ரப⁴ம் ப்ரபா⁴ரஹிதம் அப்ரகாஶஸ்வபா⁴வமிதி யாவத் । மூடோ⁴ மன்யதே க⁴னச்ச²ன்னத்³ருஷ்டித்வாத் ப்ரகாஶஸ்வபா⁴வமபி ரவிம் அப்ரகாஶம் பஶ்யதீத்யாஹ - அதிமூட⁴ இதி । அதிமூர்க²த்வாத் ஸ்வாத்மனோ த்³ருஷ்டிவிகா⁴தமக³ணயன் ஸூர்யமேவ அப்ரகாஶம் மன்யதே । பாத³பூரணே சகாரஃ । ததா² தேன ப்ரகாரேண அவித்³யாச்ச²ன்னத்³ருஷ்டிஃ பு³த்³தி⁴மாத்மத்வேன க்³ருஹீத்வா தத்³க³தது³ஃகா²தி³கம் ஆத்மன்யத்⁴யாரோப்ய ப³த்³த⁴ இவ ஆபா⁴தி யஃ மூட⁴த்³ருஷ்டேஃ ஸோ(அ)ஹமாத்மேதி ஸம்ப³ந்த⁴ஃ ॥

மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட பார்வையை உடைய முட்டாளான மனிதன், எப்படி மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட சூரியனை, அதேவிதமாக, ஒளியில்லாத ஸ்வரூபமுள்ளவனாக நினைக்கிறானோ, தன் பார்வை மேகத்தால் மறைக்கப்பட்டு இருப்பதால். சூரியன் பிரகாசஸ்வரூபனாக இருந்தபோதிலும் அவனை பிரகாசமில்லா தவனாக அறிகிறான் என்பதால் அவன் மிக முட்டாள் என்கிறார். மிக முட்டாளாக இருப்பதால், தன் பார்வை மறைக்கப்பட்டிருப்பதை எண்ணாமல், ஸூரியனை ஒளியற்றவனாக எண்ணுகிறான். **च ச** என்ற எழுத்துக்குப்பொருளில்லை. பாதத்தின் நிறைவுக்காக ஏற்பட்டது. அப்படியே அதேவிதமாக அவித்யையால் மறைக்கப்பட்ட அறிவை உடையவன் புத்தியை ஆத்மா என்று எண்ணி, அதிலுள்ள துக்கம் முதலிய வற்றை ஆத்மாவில் ஏற்றி (பத்தனாக நினைக்கிறான்). மூட திருஷ்டிக்கு எவன் பத்தன்போல் தோன்றுகிறானோ அந்த நான் ஆத்மா.

(ஆத்மா ஞானஸ்வரூபனானால் நமக்கு ஏன் தெரியவில்லை? மேலும் உலகில் எல்லோரும் துன்பப்படுகிறார்களே! ஆத்மாவுக்கு துன்பம் உண்டா? என்ற கேள்விக்கு சூரியனையே திருஷ்டாந்தமாகக்காட்டி பதில் சொல்கிறார். மழை காலத்தில் ஆகாசத் தில் மேகம் சூழ்ந்திருக்கும்பொழுது வெளிச்சம் தெரிவதில்லை. இதைக் கண்டு சூரியனுக்கு ஒளி மங்கிவிட்டது என்றும், மேகம் சூரியனை மறைத்து விட்டது என்றும் சொல்கிறான். விசாரித்துப் பார்த்தால் இது தவறு என்பது தெரியும். பெரிய பொருள்தான் சிறிய பொருளை மறைக்க முடியும். மிகப்பெரிய சூரியனை மிகச்சிறிய மேகம் எப்படி மறைக்க முடியும்? உண்மையில் மேகம் நம் கண்ணைத்தான்

மறைக்கிறது நம் கண்ணுக்கு சூரியனைத் தெரிய வொட்டாமல் செய்கிறது மேகம். தன் கண் மறைக்கப்பட்டிருப்பதை கவனியாமல் சூரியனை மேகம் மறைத்து விட்டது என்று நினைப்பவன் முட்டாள். ஸூரியனுக்கு பிரகாசம் மங்கி விட்டது என்று நினைப்பவன் அதிமுட்டாள். ஸூரிய பிரகாசத்தால்தான் நாம் மேகத்தை பார்க்க முடிகிறது, ஸூரியனுக்கு ஒளியில்லாவிட்டால் நம் கண்ணுக்கு மேகம் தெரியாது. மேகம் தெரிவதைக்கொண்டே சூரிய பிரகாசம் இருப்பதை தீர்மானிக்கலாம்.

உள்ளே எரிந்து கொண்டிருக்கும் தீபத்தைச் சுற்றி வர்ணக் கண்ணுடிக் கூண்டை வைத்து விட்டால், உள்ளே இருக்கும் தீபம் நம் கண்ணுக்கு தெரியாது. ஆனாலும் தீபத்தின் ஒளியால் தான் வர்ணக் கண்ணுடி நம்கண்ணுக்கு தெரிகிறது. இதுபோல் ஸ்வயம் பிரகாசமான ஆத்மா உள்ளே இருந்தும் புத்தி முதலியவைக ளால் அது தெரிவதில்லை. இதைக்கொண்டு ஆத்மா இல்லையென்றோ ஆத்மாவுக் கு பிரகரசமில்லையென்றோ சொல்வது மூடத்தனமாகும். புத்தி முதலானவை ஜடமாத லால் அவைகளுக்கு சொந்தமாக பிரகாசம் கிடையாது. இத்தகைய புத்தி முதலான வைகளால் நாம் விஷயங்களை அறிவதாலேயே புத்திக்கு பிரகாசத்தை கொடுக்கிற ஸ்வயம்பிரகாச ஆத்மா இருக்கிறது என்பதைத் தீர்மானிக்கலாம். இந்நிலையில் புத்தியையே ஆத்மாவென்று எண்ணி அதிலுள்ள துக்கம் ஜாட்யம் முதலியவைகளை ஆத்மாவில் ஏற்றி துன்பப்படுகிறுன். உண்மையில் ஸச்சிதானந்தரூபமான ஆத்மாவு க்கு துக்கானுபவ ரூபமான பந்தம் கிடையாது. இந்த விபரீத ஞானத்திற்கு அக்ஞானம்தான் காரணம். சுத்தமான ஆத்மஸ்வ ரூபத்தை அறிந்தால் அக்ஞானம் விலகி பொய்யாகத் தோன்றிய பந்தமும் விலகிவிடும். **(10)**

समस्तेषु वस्तुष्वनुस्यूतमेकं
समस्तानि वस्तूनि यं न स्पृशन्ति ।
वियद्वत्सदा शुद्धमच्छस्वरूपं
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मा ॥ ११ ॥

ஸமஸ்தேஷு வஸ்துஷ்வனுஸ்யூத மேகம்
ஸமஸ்தானி வஸ்தூனி யம் ந ஸ்ப்ருஶந்தி ।
வியத்³வத் ஸதா³ ஶுத்³த⁴மச்ச²ஸ்வரூபம்
ஸ நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூபோ(அ)ஹமாத்மா ॥ 11 ॥

समस्तेषु वस्तुषु = எல்லாவஸ்துக்களிலும்,
ஸமஸ்தேஷு வஸ்துஷு

अनुस्यूतं = தொடர்ந்து ஊடுருவியிருக்கிறதும்,
அனுஸ்யூதம்

एकं = ஒன்றுனதும்,
ஏகம்

वियद्वत् = ஆகாசம்போல்,
வியத்³வத்

सदा **ஸதா³**	=	எப்பொழுதும்,
शुद्धं **ஶுத்³த⁴ம்**	=	சுத்தமானதும்,
अच्छस्वरूपं **அச்ச²ஸ்வரூபம்**	=	அழியாத ஸ்வரூபமாயிருக்கிறதுமான,
यं **யம்**	=	எதை,
समस्तानि वस्तूनि **ஸமஸ்தானி வஸ்தூனி**	=	எல்லா வஸ்துக்களும்,
न स्पृशन्ति **ந ஸ்ப்ருஶந்தி**	=	தொடுகிறதில்ஜலயோ,
सः **ஸ:**	=	அந்த,
नित्योपलब्धिस्वरूपः **நித்யோபலப்³தி⁴ஸ்வரூப:**	=	அழிவற்ற ஞானவடிவமான,
अहं **அஹம்**	=	நான்,
आत्मा **ஆத்மா**	=	ஆத்மா.

किं च - समस्तेषु निरवशेषेषु प्रपञ्चात्मकेषु सदात्मना अनुस्यूतम् अनुगतं व्याप्तम् एवं हि नाना समस्तानि वस्तूनि प्रपञ्चात्मकानि यं सद्रूपं न स्पृशन्ति । कुतः? वियद्वत् आकाशमिव सदा सर्वदा शुद्धं निर्मलं रागादिदोषरहितम् अच्छस्वरूपम् अमृतरूपं यत् परं ब्रह्म सोऽहमात्मेति सम्बन्धः ॥

கிம் ச - ஸமஸ்தேஷு நிரவஶேஷேஷு ப்ரபஞ்சாத்மகேஷு ஸதா³த்மனா அனுஸ்யூதம் அனுக³தம் வ்யாப்தம் ஏவம் ஹி நானா ஸமஸ்தானி வஸ்தூனி ப்ரபஞ்சாத்மகானி யம் ஸத்³ரூபம் ந ஸ்ப்ருஶந்தி । குத:? வியத்³வத் ஆகாஶமிவ ஸதா³ ஸர்வதா³ ஶுத்³த⁴ம் நிர்மலம் ராகா³தி³தோ³ஷரஹிதம் அச்ச²ஸ்வரூபம் அம்ருதரூபம் யத் பரம் ப்³ரஹ்ம ஸோ(அ)ஹமாத்மேதி ஸம்ப³ந்த⁴: ॥

பாக்கியன்னியில் பிரபஞ்ச வடிவமான எல்லா வஸ்துகளிலும் ஸத்ரூபமாகத் தொடர்ந்து இருக்கிற, எங்கும் வியாபித்ததான, ஒன்றன எந்த ஸத்வஸ்துவை பலவாக இருக்கிற பிரபஞ்ச வடிவமான எல்லா வஸ்துக்களும் தொடுகிறதில் ஜலயோ எதனுல்? ஆகாசம்போல் எப்பொழுதும் நிர்மலமாயும், ராகம் முதலான தோஷங்களில்லாததததும் அழிவற்ற ஸ்வரூபமுமான எது பரபிரஹ்மமோ, அந்த நான் ஆத்மா.

(புத்தியுடன் சேர்ந்தே இருக்கும் ஆத்மாவில் புத்தியிலுள்ள துக்கம் முதலியவை எப்படி வராமலிருக்கும்? என்றால் ஆகாச திருஷ்டாந்தத்தைக் காட்டி ஸமாதானம் கூறுகிறார். ஆகாசம் எங்கும் உள்ளது. அது இல்லாத இடமே இல்லை. ஆகாசத்தில் தான் எல்லா பதார்த்தங்களும் உள்ளன. ஆனாலும் ஆகாசம் மிகவும் சுத்தமானதாலும் அஸங்கமானதாலும் அதில் ஒரு பொருளும் ஒட்டுவதில்லை. ஆகாசம் போலவே ஆத்மாவும் எங்கும் உள்ளது. எல்லாப் பொருள்களிலும் ஆத்மா ஸத்ரூபமாக உள்ளது உலகிலுள்ள பொருள்களை இருக்கிறது என்று சொல்கிறோம் இருப்பது என்ற ஸத் ஆத்மஸ்வரூபம். ஆத்மாவும் ஆகாசம்போலவே சுத்தமானது, அஸங்கமானது. ஆகையால் ஆத்மா எங்குமிருந்தாலும், எந்தப்பொருளும் ஆத்மாவில் ஒட்டுவதில்லை. புத்தியும் அதிலுள்ள ஸுகம், துக்கம் முதலியவைகளும் ஆத்மாவில் ஓட்டுவதில்லை. ஆகையால் உண்மையில் ஆத்மாவுக்கு பந்தமில்லை. உள்ளேயுள்ள தீபத்தின் ஒளி வர்ணக் கண்ணாடிகளில் பட்டு வெளியே வர்ண ஒளி கண்ணுக்கு தெரிந்த போதிலும, கண்ணாடியிலுள்ள வர்ணம் உள்ளேயுள்ள தீப ஒளியுடன் சேருவதில்லை. இதுபோல் உள்ளேயுள்ள ஆத்ம பிரகாசத்தால் புத்தி முதலியவை பிரகாசித்தபோதிலும் அவைகளின் தர்மங்கள் ஆத்மாவில் ஒட்டுவதில்லை.

ஆத்மா எல்லா வஸ்துக்களிலும் ஒரேமாதிரி வியாபித்திருந்த போதிலும் அந்தந்த வஸ்துக்களின் யோக்யதைக்குத் தக்கபடி ஆத்மாவிலுள்ள ஸத் - சித் - ஆநந்தாம்சங்கள் அந்தந்த வஸ்துக்களில் தோன்றுகின்றன. ஜடப் பொருள்கள் எல்லாவற்றிலும் ஸத் என்ற அம்சம் மட்டும் தெரிகிறது. ஜீவர்களிடம் ஸத், சித் என்ற இரண்டு அம்சங்களும், சிலசமயம் சிறிது ஆனந்தமும் தெரிகிறது. சுத்த சைதன்யத்தில் மூன்று அம்சங்களும் பிரகாசிக்கின்றன. இந்த வித்யாஸத்திற்கு வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவம் காரணமே தவிற ஆத்மா காரணமல்ல. அக்னியில் உள்ள உஷ்ணம் பிரகாசம் இரண்டும் தீபத்தில் உள்ளது. ஆனால் வெந்நீரில் அக்னி ஸம்பந்தமிருந்தாலும் உஷ்ணம் மட்டும் இருக்கிறதே தவிற பிரகாசம் அதில் இல்லை) **(11)**

व्युत्पादितमर्थमुपसंहरति –

வ்யுத்பாதி³தமர்த²முபஸம்ஹரதி -

(அவதாரிகை) இதுவரை விளக்கிச் சொன்ன விஷயத்தை முடிக்கிறார் -

उपाधौ यथा भेदता सन्मणीनां
तथा भेदता बुद्धिभेदेषु तेऽपि ।
यथा चन्द्रिकाणां जले चञ्चलत्वं
तथा चञ्चलत्वं तवापीह विष्णो ॥ १२ ॥

உபாதௌ⁴ யதா² பே⁴த³தா ஸன்மணீனாம்
ததா² பே⁴த³தா பு³த்³தி⁴பே⁴தே³ஷு தே(அ)பி ।
யதா² சந்த்³ரிகாணாம் ஜலே சஞ்சலத்வம்
ததா² சஞ்சலத்வம் தவாபீஹ விஷ்ணோ ॥ 12 ॥

उपाधौ = உபாதி இருக்கும்பொழுது,
உபாதௌ4

सन्मणीनां = நல்ல ரத்னங்களுக்கு,
ஸன்மணீனாம்

यथा = எப்படி,
யதா2

भेदता = வேற்றுமை தோன்றுகிறதோ,
பே4த3தா

तथा = அப்படியே,
ததா2

बुद्धिभेदेषु = புத்திகளில் வேற்றுமைகளிருக்கும்பொழுது,
பு3த்3தி4பே4தே3ஷு

तेऽपि = உமக்கும்,
தே(அ)பி

भेदता = வேற்றுமை தோன்றுகிறது,
பே4த3தா

यथा = எப்படி,
யதா2

जले = ஜலத்தில்,
ஜலே

चन्द्रिकाणां = சந்திரபிரதிபிம்பங்களுக்கு,
சந்த்3ரிகாணாம்

चञ्चलत्वं = அசைவு தோன்றுகிறதோ,
சஞ்சலத்வம்

तथा = அப்படி,
ததா2

विष्णो = வியாபகமாக இருப்பவரே,
விஷ்ணோ

तवापि = உமக்கும்,
தவாபி

इह = இந்த புத்திகளிலுள்ள,
இஹ

चञ्चलत्वं = சஞ்சலத்தன்மை தோன்றுகிறது.
சஞ்சலத்வம்

उपाधौ सति उपाधिभेदसम्बन्धे सति यथा भेदता भेद एव भेदता, स्वार्थे तल् , सन्मणीनां विशुद्धमणीनां स्फटिकादीनां लोहितकृष्णादिभेदेन भेदता भेदः । तथा बुद्धिभेदेषु नानाबुद्धिषु ते तवापि नानात्वं हे विष्णो परमार्थतस्तु तव भेदो नास्त्येव बुद्ध्युपाधिकृतस्तु विद्यत इत्यर्थः । यथा चन्द्रिकाणां चन्द्रा एव चन्द्रिकाः, स्वार्थे कप्रत्ययः, निर्मलितानां जले प्रतिबिम्बितस्वरूपेण दृश्यमानानां जलस्य चञ्चलत्वात् चञ्चलत्वम् औपाधिकं न पारमार्थिकम् , तथा बुद्धीनां चञ्चलत्वात् तवापि चञ्चलत्वमौपाधिकं न पारमार्थिकमित्यर्थः । इह बुद्धिषु हे विष्णो व्यापनशील ॥

உபாதௌ⁴ ஸதி உபாதி⁴பே⁴த³ஸம்ப³ந்தே⁴ ஸதி யதா² பே⁴த³தா பே⁴த³ ஏவ பே⁴த³தா, ஸ்வார்தே² தல் , ஸன்மணீனாம் விஶுத்³த⁴மணீனாம் ஸ்ப²டிகாதீ³னாம் லோஹிதக்ருஷ்ணாதி³பே⁴தே³ன பே⁴த³தா பே⁴த³꞉ । ததா² பு³த்³தி⁴பே⁴தே³ஷு நானாபு³த்³தி⁴ஷு தே தவாபி நானாத்வம் ஹே விஷ்ணோ பரமார்த²தஸ்து தவ பே⁴தோ³ நாஸ்த்யேவ பு³த்³த்⁴யுபாதி⁴க்ருதஸ்து வித்³யத இத்யர்த²꞉ । யதா² சந்த்³ரிகாணாம் சந்த்³ரா ஏவ சந்த்³ரிகா꞉, ஸ்வார்தே² கப்ரத்யய꞉, நிர்மலிதானாம் ஜலே ப்ரதிபி³ம்பி³தஸ்வரூபேண த்³ருஶ்யமானானாம் ஜலஸ்ய சஞ்சலத்வாத் சஞ்சலத்வம் ஔபாதி⁴கம் ந பாரமார்தி²கம் , ததா² பு³த்³தீ⁴னாம் சஞ்சலத்வாத் தவாபி சஞ்சலத்வமௌபாதி⁴கம் ந பாரமார்தி²கமித்யர்த²꞉ । இஹ பு³த்³தி⁴ஷு ஹே விஷ்ணோ வ்யாபனஶீல ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य
श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य
श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ
हस्तामलकीयभाष्यं सम्पूर्णम् ॥

இதி ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகாசார்யஸ்ய
ஸ்ரீகோ³விந்த³ப⁴க³வத்பூஜ்யபாத³ஶிஷ்யஸ்ய
ஸ்ரீமச்ச²ங்கரப⁴க³வத꞉ க்ருதௌ
ஹஸ்தாமலகீயபா⁴ஷ்யம் ஸம்பூர்ணம் ॥

உபாதி இருக்கும்பொழுது, அதாவது வெவ்வேறுன உபாதிகளின் சேர்க்கை இருக்குமபொழுது ஸ்படிகம் முதலான சுத்தமான மணிகளுக்கு சிவப்பு, கருப்பு முதலான வேற்றுமையால் வேற்றுமை தோன்றுகிறதோ, அதுபோல வியாபகமாக இருப்பவரே! புத்திகள் பலவாக இருக்கும்பொழுது உமக்கும் பேதம் தோன்றுகிறது. புத்தி என்ற உபாதிகளால் உம்மிடம் பேதம் தோன்றுகிறதே தவிற உண்மையில் உமக்கு பேதமில்லை. எப்படி நிர்மலமான ஜலத்தில் பிரதிபிம்ப ரூபத்தில் காணப் படுகிற சந்திரர்களுக்கு ஜலத்தின் அசைவினுல் உபாதி மூலமாக அசைவு தோன்று கிறதோ, உண்மையில் இல்லையோ, அப்படியே புத்திகள் சஞ்சலமாக இருப்பதால்

அந்த உபாதிகள் மூலம் உமக்கும் சஞ்சலத்தன்மை தோன்றுகிறது உண்மையாக இல்லை.

ஆத்மா புத்திகளின் வேற்றுமையால் வெவ்வேறு விதமாக எப்படி இருக்க முடியும்? மேலும் புத்தியும் ஆத்மாவும் வெவ்வேறுயிருந்தால் புத்தியைச் சேர்ந்த ஸுகம் துக்கம் முதலியவை ஆத்மாவில் எப்படித் தோன்றும்? என்ற கேள்விகளுக்கு இரண்டு திருஷ்டாந்தங்களால் பதில் சொல்கிறுர். சிவப்பான செம்பருத்திப் பூவின் சமீபத்தில் உள்ள ஸ்படிகமணி சிவப்பாகத் தோன்றுகிறது. நீலநிற மலரின் சமீபத்தி லுள்ள ஸ்படிகமணி நீலமாகத் தோன்றுகிறது. இங்கு வெளுப்பான ஸ்படிகமணி வெவ்வேறு விதமான உபாதிகளால் வெவ்வேறு விதமாகக் காணப்படுகிறது. மேலும் மலரும் ஸ்படிகமணியும் வெவ்வேருக இருந்தாலும் மலர்களிலுள்ள நிறங்கள் ஸ்படிகமணியில் தெரிகிறது. இதுபோல் பலவிதமான புத்திகளாகிற உபாதிகளி லுள்ள தர்மங்கள் ஆத்மாவில் தோன்றுகின்றன. இதனுல் ஆத்மா பலவிதமாகத் தோன்றுகிறது. மலர்களில் உள்ள நிறங்கள் உண்மையில் ஸ்படிகத்தில் ஒட்டாமல் அது எப்பொழுதும் வெண்மையாகவே இருக்கிறதோ. இதுபோல் புத்தியிலுள்ள தர்மங்கள் ஆத்மாவில் ஒட்டுவதில்லை. அது எப்பொழுதும் சுத்தமாகவே இருக்கிறது. காற்றினுல் ஜலம் அசைந்து அதிலுள்ள பிரதிபிம்பம் அசைவதாகத் தோன்றினுலும் பிம்பமான சந்திரன் அசைவதில்லை.

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாசார்யார் நீ யார் என்று என்று கேட்ட பொழுது ஹஸ்தாமலகாசார்யார் இந்த 12 சுலோகங்களைச் சொன்னுர். இதில் 11 சுலோகங்க ளில் நான் நித்ய ஞானஸ்வரூபியான ஆத்மா என்று தன்னைப்பற்றிச் சொன்னவர் கடைசி சுலோகத்தில் ஹே விஷ்ணுவே! என்று ஸம்போதனம் செய்து தங்களுக்கும் வேற்றுமை, சஞ்சலம் எல்லாம் உபாதியால் ஏற்பட்டவை என்று குருவையும் வியாபகமான ஆத்மஸ்வரூபமாகக் கூறுகிறுர். ஆகவே ஈஸ்வரன், குரு, நான் என்று மூன்று விதமாகத் தோன்றுவது ஒரே வஸ்துவான பிரஹ்ம சைதன்யம் தான். இது மட்டுமல்ல, ஆசார்யன், சிஷ்யன், பிதா, புத்திரன், புருஷன், ஸ்திரீ, யஜமானன், வேலைக்காரன், முதலான வேற்றுமையும் தேஹம் முதலான உபாதிகளினுல் தான். அவர்கள் செய்யும் எல்லாக் காரியங்களும் தேஹத்தைச் சேர்ந்தவைதான். ஆகையால் தாங்கள் வேறு, நான் வேறு அல்ல. தாங்களும் நித்யஞானஸ்வரூப ஆத்மாதான். நம் இருவருக்கும் உபாதிகள் மூலம் வேற்றுமை தோன்றியபோதிலும் ஸ்வரூபத்தில் பேதம் இல்லை. நான் தாங்கள் தான், தாங்களும் நான்தான். எல்லாருமே வேற்றுமையற்ற பரிபூர்ண பிரம்ம சைதன்யம்தான் என்ற பரம ஸித்தாந்தத்தைக் கூறி முடிக்கிறுர்.